

Hy Nhi, Về Bên Ta Nhé

Contents

Hy Nhi, Về Bên Ta Nhé	2
1. Chương 1: Tình Bạn	2
2. Chương 2: Gặp Diêm Vương	3
3. Chương 3: Xuyên Qua	5
4. Chương 4: Tờ Giấy Ước Nguyện????	6
5. Chương 5: Dao Trì Cung	8
6. Chương 6: Gặp Gỡ	9
7. Chương 7: Tuý Hồng Lâu	11
8. Chương 8: Hắc Là Ai???	14
9. Chương 9: Nguy Hiểm Tới Gần	15
10. Chương 10: Đừng Đánh Thức Tỷ Tỷ	17
11. Chương 11: Nàng Là Tiên Nữ	18
12. Chương 12: Nàng Quen Huyết Nguyệt?	20
13. Chương 13: Nàng Đã Phải Sống Như Thế Sao?	21
14. Chương 14: Cẩn Thận Cái Mộng Của Người	24
15. Chương 15: Trăm Muốn Lập Nàng Làm Hoàng Hậu	27
16. Chương 16: Thích Khách	28
17. Chương 17: Có Ma Aaaaaaaaaaaaa	30
18. Chương 18: Huỳnh Có Thích Ta Không?	32
19. Chương 19: Ta Vĩnh Viễn Giam Cầm Nàng Bên Ta	34
20. Chương 20: Huỳnh Hát Rất Dở Nhưng Muội Rất Thích	35
21. Chương 21: Lưu Thần Cầu Thân	37
22. Chương 22: Nàng Đã Chết?	39
23. Chương 23: Ngũ Công Chúa	41
24. Chương 24: Đi Tìm Nàng	44
25. Chương 25: Nàng Thật Ra Đang Ở Đâu?	46
26. Chương 26: Chính Là Nàng Sao?	48
27. Chương 27: Ta Sẽ Trở Về Cùng Người Nhưng....	50
28. Chương 28: Làm Nữ Nhân Thật Khó	52
29. Chương 29: Đừng Coi Thường Nương Tử Của Ta	54
30. Chương 30: Đại Hội Võ Lâm	58
31. Chương 31: Hoàng Thượng Giá Lâm	59
32. Chương 32: Giang Khê	62
33. Chương 33: Huỳnh Chi, Thù Cũ, Nợ Mới, Ta Trả Cho Người	64
34. Chương 34: Nguyệt Thực	67
35. Chương 35: Người Đã Làm Gì Hắc?	69
36. Chương 36: Động Phòng	71
37. Chương 37: Kim Ốc Tàng Kiều	74
38. Chương 38: Hồi Cung	76
39. Chương 39: Tự Vấn????	80
40. Chương 40: Tiểu Hồng	83

41. Chương 41: Âm Mưu	87
42. Chương 42: Hiểu Lầm	89
43. Chương 43: Rời Đi	92
44. Chương 44: Chân Tướng	94
45. Chương 45: Hạ Quốc	95
46. Chương 46: Ta Là Ai?	97
47. Chương 47: Mỹ Nhân Y Cục	100
48. Chương 48: Trộm	102
49. Chương 49: Tiểu Bảo	104
50. Chương 50: Chiếc Bóng	106
51. Chương 51: Thị Vệ??? (Hạ)	109
52. Chương 52: Người Đó Là Ai?	111
53. Chương 53: Gặp Người Trong Giấc Mơ	113
54. Chương 54: Phụ Tử Đối Mặt	117
55. Chương 55: Yêu Lại Từ Đầu	121
56. Chương 56: Mất Tích	125
57. Chương 57: Hy Nhi, Ta Yêu Nàng	128
58. Chương 58: Huyết Nguyệt	132
59. Chương 59: Đi Tìm Thần Y	136
60. Chương 60: !!!	141

Hy Nhi, Về Bên Ta Nhé

Giới thiệu

Truyện kể về cô gái Lạc Hy hiện là sinh viên năm nhất, trong một lần đi chơi với bạn thân Tú Bình,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hy-nhi-ve-ben-ta-nhe>

1. Chương 1: Tình Bạn

- Lạc Hy, nhanh dùm cái đi
- Biết rồi, biết rồi, xong ngay đây.

Ngày nào cũng 1 điệp khúc lặp đi lặp lại của 2 đứa sinh viên năm nhất phòng 205 khiến cả ký túc xá nữ rất chi là bức mình nhất là những nàng trèo tường đêm khuya.(tg: trèo tường đi đâu vậy? KTXN *Những tiếng nói khinh khỉnh* Đi đâu không cần phải nói cho người biết tg:)

Tú Bình và Lạc Hy như chẳng thèm quan tâm đến. Chúng cùng nhau rượt đuổi nhau âm ỉ nhưng không ai dám ho he gì. Thứ nhất, Liêu Tú Bình bề ngoài nhu mì, hiền thực nhưng thực ra rất là âm hiểm lại thù

dai. Cô nàng mà ghét ai thì kẻ đó coi như xong đời (tg: thật ghê vậy sao? TB: Hình như ta thấy hơi ghét người.... Tg *khóc không ra nước mắt* Đừng nha tỷ tỷ yêu quý...)

Còn nó, Lê Trần Lạc Hy, trước mặt người lạ thì hơi trầm ổn, có vẻ rất lạnh lùng, gặp ai lần đầu tiên thường tin tưởng người đó trước rồi âm thầm điều tra sau. Nếu ai đó không may mắn lừa gạt nó thì kẻ đó coi như đã nhìn thấy tầng 18 của địa ngục. Thực ra con người nó lại trái ngược. Có lẽ vì nó là người kế thừa đời 201 của dòng họ pháp sư nên phải tạo ỉnh một lớp vỏ lạnh lùng giống như chôn sâu bí mật ấy, chỉ khi bên cô bạn Tú Bình, nó mới tháo lớp mặt nạ xuống, trở thành một Lạc Hy sôi nổi, tình nghịch.(tg: wow wow pháp sư * Hai mắt ngưỡng mộ* LH: Nói cho oai thể thôi chứ ta chỉ biết được phép thuật sơ cấp thôi. Tg: phép thuật sơ cấp??? LH: * cười ngượng ngùng* là pháp thuật thu phục linh hồn động vật :D tg: *suy sụp*...)

Vì ký túc xá nằm ngoài trường học nên 2 đứa phải đi bộ hơn 500m

– Lạc Hy, kì này cậu nhận được học bổng mà không khao tở cái gì à?

– Ờ ờ, thế tối nay đi ăn chè, xong đi chợ sinh viên chơi nha.

– Ok, hiếm khi được con bạn kệt xỉ rủ đi chơi, sướng ghê. Há há há (tg: LH tỷ keo thật hả? LH: keo đâu mà keo, là ta tiết kiệm ngân sách cho gia đình Tg: bó tay)

Đúng lúc ấy....

– Tú Bình, coi chừng...

Bịch..... Két..... rầm... 1s,2s,3s.....

– Lạc Hyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

TB khóc như muốn rớt ra máu. Vừa rồi nàng vui quá chạy tung tăng qua đường mà không để ý trước sau. Chỉ thấy tiếng hét của LH rồi cảm giác như bị ai đó đẩy đi. Mở mắt ra chỉ thấy máu, toàn là máu nhưng không phải máu của nàng. Lạc Hy, Lạc Hy nằm trên vũng máu, bất động. Nàng Đứng không nổi nữa chỉ bò tới chỗ LH

– Lạc Hy, Lạc Hy, tỉnh, tỉnh, Đừng dọa tở, đừng làm tở sợ. Ai đó làm ơn gọi xe cấp cứu đi, làm ơn gọi xe đi. Lạc Hy ơi... cậu... đừng có...đừng có chết, đừng có bỏ tở một mình, ba mẹ bỏ tở rồi cậu cũng bỏ tở luôn sao. Đừng mà LH.... Huhuhu Lạc Hy, Lạc Hy à.....

TB đã khóc không ra được tiếng nữa, ai ai cũng phải rơi nước mắt, một vài người tiến đến muốn đỡ TB dậy nhưng không được đành cầm ô che cho nàng. Trưa tháng 6 mà, nếu cứ như thế nàng chắc theo bạn mình luôn, ai mà nỡ chứ. Nhưng mà bên cạnh TB, không ai nhìn thấy được, có một cô gái ra sức lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt bạn mình nhưng nó không chạm vào TB, nó rất muốn khóc nhưng nó không khóc được. Nó là hồn ma, hồn ma thì không rơi được nước mắt.

2. Chương 2: Gặp Diêm Vương

- Lạc Hy... haiz

– Ông là ai? Ông nhìn thấy tôi

– Phải, ta là Câu Hồn Quỷ, ta đến là để đưa bạn người đi nhưng người lại đem dương thọ của mình để trao đổi với cô ta. Haiz... thật đáng tiếc...

– Không đáng tiếc, không đáng tiếc, lão à, ông bắt tôi đi đi, đừng bắt bạn tôi, xin ông đó.

– Rồi, rồi, muốn bắt cũng đâu có bắt được. nhưng mà người mang trong mình dòng máu pháp sư, ta không thể tự tiện quyết định được. Đi, theo ta đến gặp Diêm Vương

– Ân

Diêm Vương điện

– QUỶ CÂU HỒNNNNNNNNNNNNNNNNNNNN

Một tiếng thét như lợn bị chọc tiết vang lên rung chuyển cả mười mấy tầng địa ngục không phải của ai khác ngoài của Diêm Vương đại ca.. ý nhằm... Diêm Vương lão gia. Quỷ Câu Hồn sớm đã sợ mất mật chỉ thiếu bị hồn phi phách tán nữa thôi.

– Hừ... hừ... nói đi, nói xem tại sao ngươi lại bắt cháu gái của Lạc lão tiên nhân về đây hả, ngươi lại gây họa cho ta nữa rồi, ngươi có biết là thằng cha ý là chúa thù dai không, HẢ????????????

– Diêm lão gia, không phải tại Câu Hồn Quỷ, là ta, ta tình nguyện đem dương thọ của mình đổi cho TB

– Cái gì mà đổi, là hấn làm sai, người đừng hòng bào chữa cho hấn

– Diêm Vương gia gia.....

Có ai đó lắc lắc cánh tay lão, ngoảnh mặt nhìn lại đã thấy LH đứng cạnh lão từ bao giờ, đôi mắt long lanh ngây thơ vô tội (có mà vô số tội ý), cái miệng chu chu ra nhìn đáng yêu vô cùng. 1s..2s...

– Haiz, thôi được, thôi được rồi. ai bảo ngươi là chúa gái lão già kia chứ.

– Gia gia của ta thành tiên rồi sao, ta muốn đi thăm gia gia, ta muốn đi

– Không được – tại sao – ta không muốn thành Diêm đầu trọc

– (Bộ mặt sắp khóc)

– Thế này đi, vì ngươi đem dương thọ đổi đi rồi ta không thể cho ngươi sống lại được. ta sẽ đem ngươi xuyên qua. Thế nào?

– Xuyên qua? Nghĩa là đi đến một thế giới khác như trong truyện văn hay viết đúng không?

– Đúng thế

– ...(suy nghĩ, suy nghĩ) được, nhưng ta có điều kiện

– Điều kiện gì đây? (lắc đầu ngao ngán)

– Thứ nhất, cho ta về báo với TB rằng ta không chết mà sẽ xuyên qua để nàng không đau lòng nữa. thứ 2, ta phải xuyên vào một người thật xinh đẹp, có quyền thế địa vị. Thứ 3, phải cho ta võ công và phép thuật cao cấp như gia gia của ta

– Thứ nhất và thứ 2 làm được, thứ 3 không được

– Tại sao?

– Lão gia gia của ngươi có tới 200 năm công lực, hỏi làm sao mà ta cho người giống như lão đây. Bất quá ta chỉ có thể cho ngươi 1 nửa thôi..

– ... một nửa cũng đc

– ừa, bây giờ ta sẽ cho ngươi gặp bạn ngươi, đây là tiên đan và bí kíp võ công cùng sách tiên thuật giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng thứ 3, còn nguyện vọng thứ 2, ngươi phải nắm bắt thời cơ. Khi có một luồng sáng chiếu vào người ngươi ngươi phải đi ngay nếu không ngươi xuyên phải người như thế nào ta không chịu trách nhiệm

– Được, đa tạ Diêm Vương gia gia

– ừ đi đi.....

3. Chương 3: Xuyên Qua

- Tú Bình, Tú Bình...
- Lạc Hy, là cậu thật sao, tớ không nằm mơ đấy chứ?
- Đúng là cậu đang nằm mơ (không mơ sao gặp được Hy tỷ)
- LH, tớ xin lỗi tại tớ mà cậu, tại tớ..... (khóc nức nở)
- TB, không sao hết, đừng tự trách mình. Báo cho cậu một tin vui, Diêm vương gia gia đã cho tớ xuyên không, được vào nhà quyền quý sống hạnh phúc, cậu phải vui cho tớ nhé. Dương thọ của tớ đã trao hết cho cậu, cậu phải sống hết cho tớ mà phải sống thật hạnh phúc nghe chưa?
- Nhưng mà tớ... tớ...
- Không nhưng nhị gì hết, nếu mà cậu sống không tốt thì dù ở nơi nào tớ cũng oán cậu, mà cậu biết để tớ oán hậu quả sẽ thế nào đấy (hai mắt gian xảo)
- (bất giác rung mình) được tớ hứa, cậu cũng phải sống thật hạnh phúc nha
- ừ biết rồi (luồng sáng chiếu vào) tớ đi đây, nhớ sống hạnh phúc nhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
- Lạc hy, lạc hy..... (giật mình tỉnh dậy) Mộng, đúng là mộng. Vừa rồi nàng ngất đi khi nghe bác sỹ nói không cứu được LH và nàng gặp LH trong mộng. Nàng đuổi theo LH đến khi nàng ấy mất hút thì tỉnh dậy. Giữa 2 hàng nước mắt bất giác nở một nụ cười : “ LH, cậu phải sống thật tốt, nếu không dù cậu có ở đâu tớ cũng đến tìm cậu” (tg: 2 chị này bốc phét, làm sao mà biết người này hay người kia sống có tốt không. LH+TB * lườm* tg * chuồn lẹ*)- Ừm.... LH vừa mở mắt, ánh sáng vội ập đến khiến nàng thấy chói vô cùng.
- Nương nương, nương nương người tỉnh rồi.
- Một tiểu oa nhi đến cạnh nàng lay lay, hai đôi mắt oa nhi sưng đỏ chứng minh rằng nó đã khóc rất nhiều.
- Nước... cho ...ta... nước...
- Để nô tỳ lấy, để nô tỳ lấy
- Cô bé luống cuống chạy vấp cả vào ghế, nước trà nóng sánh cả ra ngoài khiến tay cô bé 1 vệt ửng đỏ ,vừa đi vừa thổi cho trà nguội
- Nương nương, nước đây. Nói rồi nâng LH dậy, bón nước cho nàng.
- (tiếng uống nước) đây... là... đâu? Người... là... ai? Đầu ta... sao đau... quá?
- Nương nương... ô ô người quên nô tỳ rồi sao??? Nô tỳ là Hoa Nhi, là nha hoàn thiếp thân của người a, người thế nào lại quên cả nô tỳ rồi....
- Tiểu oa nhi khóc rống lên làm nàng cảm thấy thật đau đầu liên gất:
- Đủ rồi, im đi.
-(nín bật)
- Hoa Nhi, đầu ta thực sự rất đau, không thể nhớ được gì cả. Người hãy nói cho ta biết tất cả về ta không?
- Vâng nương nương. Đây là Linh Quốc. Người tên Tiêu Lạc Hy, con gái của đại tướng quân Tiêu Thượng Bình, năm 15 tuổi người được hoàng thượng chọn làm hoàng hậu nhưng thực chất là hoàng thượng muốn thú người để khống chế binh quyền của đại tướng quân. Nương nương là người đơn thuần, lương thiện không tranh đấu với ai nhưng lại bị người ta hại cho thành ngờ nghệch..... (nhìn LH) 1s... 1' ... Á..... Nương nương, người... người hết ngốc rồi.....(trừng mắt kinh hãi)
- Đủ, mắt ngươi sắp rớt ra ngoài rồi kìa. Nói đi, sao lại gọi là ngờ nghệch mà không phải ngốc nghếch, mà cha ta có thương ta không? Mẫu thân ta là ai?
- Nương nương, vì người cả ngày cứ thần thần thơ thơ, không nói gì với ai, ai nói cũng không hiểu, cơm không biết ăn, quần áo không biết mặc, thỉnh thoảng còn cười ngốc nữa (tg: cái này gọi là điên đó bà. HN:

cầm người nói chủ tử ta điên *dậm dậm chân* tg: ừ ừ không điên *khóc ròng* nền nhà của ta). Mẫu thân của người mất từ khi người 3 tuổi, đại tướng quân hết mực thương yêu nương nương. Khi nương nương bị người ta hại, tướng quân đã đem trao hết binh quyền lại cho hoàng thượng chỉ mong đổi lại là đem người ra khỏi cung nhưng hoàng thượng lại nói rằng nương nương đã hại Lưu phi sảy thai nên biếm người vô lãnh cung chịu tội a.

– Lưu phi? Sảy thai? Ta thực đã làm?

– Không phải nương nương, là Lưu phi kia vu oan cho người. Lưu phi chỉ là một nữ tử dân gian, hoàng thượng yêu thích nên đưa nàng về cung bất chấp lời thái hậu cùng quân thần phản đối mà phong nàng làm Lưu Phi và sủng hạnh nàng vô cùng. Nàng ta rất kiêu căng ngạo mạn không coi ai ra gì hết. Trước hôm người bị biếm lãnh cung nàng ta đã đẩy người ngã xuống cầu khiến người hôn mê bấy giờ mới tỉnh. Hoàng thượng cũng thật là quá vô tình đi

– Ừm ta hiểu rồi, HN ta mệt quá. Ta muốn ngủ thêm một lát.

– Vâng nương nương nghỉ ngơi, nô tỳ đi tìm đồ ăn cho người.

– Tìm? Sao lại phải tìm?

– Nương nương (cười khổ) từ khi chúng ta vào đây không ai mang thức ăn cho chúng ta hết, cả thuốc cho người cũng không có, nô tỳ thấy ở đây có một ít hoa cỏ dại nên lấy ăn tạm bợ. Vì người hôn mê nên không ăn uống gì đã nửa tháng nay rồi. Nương nương, nô tỳ đi tìm cho người, người ngủ đi.

LH nằm xuống, nước mắt đã ướt 2 má nàng. HN mới có 13, 14 tuổi đầu mà đã phải theo nàng chịu khổ. Còn phụ thân của “nàng” không biết giờ này thế nào. Nàng phải thay “nàng” phục dưỡng người cha đó. Tên hoàng đế kia thật vô lương tâm, nàng thế sẽ có ngày nàng khiến hắn chịu đủ nhục nhã, đủ đau khổ.

4. Chương 4: Tờ Giấy Ước Nguyện????

Chợt nhớ ra điều gì, nàng đưa tay tìm kiếm. thấy trên đầu giường có 1 cái hộp, trong đó có tiên đan và sách võ công cùng tiên pháp nhưng Diêm lão gia nói. Nàng nuốt viên tiên đan rồi nhanh chóng điều tức lại khí lực. Quả là tiên đan. Nàng thấy trong người bỗng khoan khoái, sức mạnh tràn đầy. Nàng bắt đầu lấy sách võ công cùng tiên pháp ra học. không hiểu là do tiên đan hay do nàng có tuệ căn mà chỉ có chưa đầy nửa tháng nàng đã tinh thông tất cả.

Trong thời gian ấy, nàng và HN phải ăn rau củ dại, có hôm nàng lên vào ngự thiện phòng theo chỉ dẫn của HN mà trộm thức ăn nên 2 người mới có thể sống sót.

Lại nói, từ lúc xuyên qua đến giờ nàng vẫn không biết khuôn mặt hiện tại của nàng thế nào

– Hoa Nhi, có gương không? Đem đến cho ta

– Dạ, tỳ tỳ (Vì nàng ghét HN gọi nàng là nương nương nên bắt HN gọi nàng là tỳ tỳ)

–

Không thể tin được người ở trong gương kia là nàng sao. Một đôi mắt hạnh to tròn ngây thơ, thủy mâu như nước, mày liễu thanh tú, sống mũi cao thẳng, gương mặt xinh đẹp, làn da trắng ngần có chút tái, đôi môi anh đào nhỏ xinh... tuy có hơi gầy và hốc hác nhưng nếu bồi dưỡng lại sẽ là một bậc khuynh quốc. Chỉ tiếc giữa trán có một vết sẹo to bằng ngón tay, kéo dài từ giữa trán đến giữa 2 chân mày.

– Tỷ tỷ vết sẹo này của người là do bị người ta đẩy ngã mà thành. Chỉ trong một đêm một người thông minh xinh đẹp như tỷ lại biến thành ngây ngốc xấu xí. Thật đáng khinh thường kẻ ra tay hại người a (đúng đúng, rất đáng khinh)

– Chỉ là một vết sẹo thôi, có gì mà xấu xí

– Tỷ tỷ, có lẽ tại người mất trí nhớ nên không biết, ở Linh Quốc chúng ta con gái rất trân trọng khuôn mặt a. trên mặt có sẹo dù là nhỏ thôi cũng bị gọi là xú nữ rồi (tg: ách, thế ta mặt đầy vết thâm đây thì gọi là gì? LH: * cười nham nhở* Đại xú nữ. Tg: aaaaa ta không biết, ta cho người xấu hơn ta. LH: *liếc liếc* thử xem. TG: *toát mồ hôi hột* dạ em không dám)

– Ừm ta biết rồi, muộn rồi đi ngủ thôi.

Sáng hôm sau....

– HN, khép cái miệng lại, em làm gì mà há to thế?

– Tỷ...tỷ... sao trên trán tỷ lại có bong huyết liên rồi?

– À... hôm qua ta nằm mơ thấy có 1 vị thần nói ta là người phúc lớn mệnh lớn nên tặng ta dấu chu sa hình huyết liên, ông ấy còn cho ta tờ giấy thần kỳ nói rằng nếu viết nguyện vọng của mình lên đây rồi đem chôn sâu dưới đất thì hôm sau điều nguyện vọng sẽ thành sự thật.(lại chém)

– Có chuyện thần kỳ vậy sao?(vừa chải tóc cho LH vừa hỏi)

– Có thật chứ. Em không thấy đoá huyết liên trên trán ta sao?

– Thấy, có thấy, tỷ tỷ người bình thường đã đẹp giờ lại thêm đoá hoa này nữa lại càng thêm diễm lệ (đôi mắt háo sắc)

– Đẹp cái ánh mắt ấy đi, ghê quá. Nè giấy đây, em viết nguyện vọng của mình vào trước đi rồi ta sẽ viết sau

– Vâng

.....

“ HN mong ở đây có một căn bếp sạch sẽ, có thật nhiều gạo, có một vườn các loại rau, có gà đẻ trứng, có ao cá...”

– Hoa nhi, em xin những thứ này làm gì?(dấu hỏi to đùng)

– Tỷ tỷ, có những thứ này, HN sẽ nấu cho người những món ăn thật ngon nha, tỷ không phải ăn rau dại với đi trộm đồ ăn nữa.

– (ai đó đã dừng dừng nước mắt) HN em thật tốt với ta.

– Không có tỷ tỷ, người mới thật tốt với Hn. Nếu không phải tỷ cứu giúp thì HN đã thành kỹ nữ mất rồi. Tỷ tỷ, muội viết xong rồi. Tỷ viết đi.

– Ừm (viết viết).... Xong rồi Hn. Chúng ta đi chôn thôi

LH cuộn tờ giấy đặt trong cái hộp cũ rồi chôn xuống đất

– tỷ tỷ, có thật là sẽ thành sự thật không?

– Tất nhiên là thật rồi. không tin tỷ tỷ phải không? (cái mặt hếch hếch)

– Tin... muội tin. Mà tỷ tỷ, người viết gì vậy?

– Không uội biết. qua đêm nay muội sẽ biết thôi.

Đêm đó, sau khi dụ HN đi ngủ (HN thật ngây thơ quá, bị LH lừa mà không biết), có ai đó lên ra sân vung tay vung chân loạn xạ (tg: bộ bà này điên ha?. LH: điên cái đầu người, ta đang làm phép. Tg: ra thế, hề hề)

Một luồng sáng màu lam tím lấp lánh bay qua bay lại trong bóng đêm. Sau một khắc, tác giả của luồng sáng đó nhìn thành quả mình tạo ra một lượt, gật đầu đắc ý rồi quay vào trong phòng mình vung tay 1 hồi nữa rồi lao thẳng lên giường..... ngủ.

5. Chương 5: Dao Trì Cung

Sáng hôm sau

– Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

– Sao... sao có việc gì, cháy nhà hả? đâu, đâu cháy ở đâu (ai đó mặc nguyên một bộ đồ ngủ, tóc tai bù xù, tay cầm chiếc gối ôm phi từ trong phòng phi ra)

– Tỷ tỷ, người... người... nhìn...

HN chỉ chỉ tay, lấp bắp kinh hãi. Nàng không thể tin nổi những gì nhìn thấy trước mắt. Chỉ một đêm thôi, cái sân hoang tàn của lãnh cung này đã biến thành một liên trì đang nở với những chiếc cầu gỗ nối nhau đến 1 tiểu đình nhỏ. Hai bên bờ là liễu xanh cùng cây hoa đào xen kẽ nhau. Đằng sau tiểu đình là một đào viên đang nở rộ mà bây giờ rõ ràng đang là mùa hè, ở đó có một bàn đá cùng ghế để thưởng trà. Bên cạnh đó là một cái... nàng không biết đó là cái gì nhìn hơi giống xích đu (thì nó chính là xích đu nhưng mà kiểu dáng cách tân nha). Đằng phía bên phải nàng thì có 1 hoa viên, có lối đi lát đá hoa cương. Nàng chạy ra hậu viện thấy ở đó có 1 vườn rau trông đủ các loại, có ao cá, có chuồng gà cả trống mái lẫn gà còn, có 1 căn bếp rộng rãi thoáng mát sạch sẽ... có đủ thứ nàng mong muốn.

Lại nhìn lại lãnh cung nàng đã ở mấy tháng nay từ hoang tàn nay trở thành khang trang diễm lệ, cái biển Lưu Minh cung đã được thay bằng Dao Trì cung. Vào bên trong các phòng thấy giường nệm ấm áp, sạch sẽ, phòng nàng còn có thêm cái tủ quần áo toàn quần áo mới có cả nam trang nữa. toàn loại thượng đẳng. Nàng lại chạy sang phòng Lạc Hy vừa rồi đã kịp lẩn vào làm giấc nữa. Đẹp, quá đẹp, quá hoàn mỹ...

– Tỷ tỷ, những cái này là....

– Hả... (nước miếng vòng quanh) à, là ta đã hoá phép, à không, là ước nguyện của chúng ta thành hiện thực đó mà

– Tỷ tỷ, thật thần kỳ thật quá tuyệt

– Hì, ta đã nói mà em không tin. Thôi giúp ta vệ sinh cá nhân rồi chúng ta đi dạo xem thế nào, ha.

– Vâng, vâng (nhảy cẫng cẫng)

HN định giúp LH vấn tóc nhưng LH nói không thích, nàng bảo HN làm tóc nàng hơi bông bông lên rồi buộc lại bằng dải lụa màu hồng, thả 2 lọn tóc nhỏ sang 2 bên (giống kiểu của Tiểu Long Nữ trong thần điêu đại hiệp ý). Nàng không trang điểm vì sống đơn giản đã quen rồi. Chọn một đôi bông tai màu hồng, nàng kêu HN lấy cho bộ đồ màu hồng phấn (tg: bà này sung màu hồng hay sao zì? LH : sai rồi *cười quynh rũ* ta thích đồng bộ hí hí. Tg: *ói*)

HN mở tủ thì thấy có những bộ váy màu hồng nhạt, màu trắng và màu lam kiểu dáng rất kỳ lạ. Bất quá, nàng thấy chúng rất đẹp.

– Tỷ tỷ, đây là kiểu áo gì nha. HN chưa thấy bao giờ.

– Cái đó là Tà áo rộng Lưu Tiên, cái màu trắng kia là Long Nữ Chi Phục, bộ màu lam chính là Thất Tiên Hạ Phàm (tg: woa, chị thật giỏi, nghĩ ra nhiều trang phục như vậy? LH: ta ăn cắp đó. Tg: của ai???? LH: kiểu đầu tiên là ta thấy Long Quỷ trong Tiên kiếm kỳ hiệp gọi như vậy, cái thứ 2 là của Tiểu Long Nữ trong thần điêu đại hiệp và thất tiên nữ trong 7 nàng tiên, ta gọi bừa tên thế thôi. Tg: *bò dưới đất* ta bái phục tỷ)

– Thật đẹp quá (2 mắt hình ngôi sao long lanh).a, có cả nam trang?

– Hìhì, vài bữa nữa chúng ta trốn ra ngoài chơi nga

– Trốn kiểu gì?

– Bay ra

– Bay?...

– Lúc ấy sẽ biết (giật trang phục từ tay HN vẫn đang ngơ ngơ)(mặc, mặc)... HN, cứu ta

- Trời đất, tỷ tỷ, tỷ mặc kiểu gì đây
- Ta không biết mặc nha, cứu ta, ta sắp chết ngạt rồi
- Haizzzzzzzz
-
- Tỷ, thật là tiên nữ hạ phàm nha * hai mắt trái tim, nước dãi rỏ ròng ròng*
- Oẹ, HN. Đẹp ngay khuôn mặt háo sắc của em đi. ọc ọc ọc (bụng kêu).....HN, *cười ngượng* , ta đói.
- Á, quên mất. em đi làm cho người chút điểm tâm
-

Ăn xong, 2 người tung tăng đi dạo, LH cũng mê mẩn ngắm nhìn của chính mình. Chỉ có thể nói gọn trong 2 từ “hoàn mỹ” (Tg: có nói quá không thể? LH: người tự đến sẽ biết thôi)

Thấy như thiếu thiếu gì đó, suy nghĩ 1 hồi LH chợt nảy ra ý kiến rất độc và lạ. Nàng làm một chiếc cầu nhỏ nối từ cầu lớn ra giữa ao sen, giữa những tán lá sen rộng, nàng biến ra 1 chiếc bè gỗ nổi trên mặt nước. Đứng lên đó dặm dặm thử (tội nghiệp cái bè), nàng đắc ý cười : “ đủ chắc chắn. HN, từ nay đây sẽ là chỗ ngủ trưa mới của ta. Lúc ta đang ngủ nhớ đừng làm phiền, nghe chưa?”

- Tỷ tỷ à, người ngủ ở đây nhờ lặn xuống nước thì sao?
- HN không lạ gì cái kiểu ngủ rất chi là đẹp của tỷ tỷ nàng nữa. Có mấy lần tỷ tỷ kêu sợ ma bắt nàng ngủ cùng (pháp sư sợ ma???), kết quả là sáng ra tỷ tỷ nằm dưới nàng nằm trên (?????? Ý gì đây? HN: tỷ tỷ ngủ lặn xuống dưới đất. tg: *cười ám muội* hé hé, thế mà ta cứ tưởng....)
- Không sao ta giăng kết giới xung quanh rồi
- Kết... giới...?
- Thôi thôi không nói chuyện này nữa, hề hề
- Tỷ tỷ, người cười thật vô duyên. Chả có tý gì là tiểu thư khuê các cả.
- Hi hi. À, hôm nay là ngày nào rồi nhỉ?
- Hôm nay là 15. Tỷ tỷ, nếu như chúng ta ở ngoài cung thì giờ chắc đã được đi chơi hội hoa đăng rồi.
- Hội hoa đăng? Vui không?
- Vui lắm, HN thấy ngày này là vui nhất trong năm đó nha.
- ... HN (2 mắt sáng chói) tối nay chúng ta đi chơi hội hoa đăng
- Đi chơi? Tỷ tỷ đừng có đùa. Chúng ta bị giam trong này thì đi đâu được chứ?
- Tối nay sẽ biết. thôi muội đi làm việc đi, ta phải thử chiếc giường mới này mới được. lúc nào tới bữa thì đứng trên bờ mà gọi ta đừng có mà bước xuống đó nha

HN gật đầu rồi đi ra hậu viện. LH liền thi triển phép thuật tạo Lôi kết (kết giới sét) xung quanh bè gỗ. Nàng làm vậy sở dĩ là nơi này rất nhiều oan hồn suốt ngày kêu khóc bên tai nàng làm nàng ngủ không ngon giấc. Nàng thầm nghĩ mấy hôm nữa đẹp ngày sẽ giúp bọn họ chuyển linh hồn vào hoa sen, lấy linh khí của trời đất để trừ bỏ oán niệm. Nghĩ xong nàng liền nằm xuống ngủ một mạch mãi đến khi HN gọi mới dậy.

6. Chương 6: Gặp Gỡ

LH cảm thấy những tài nghệ của thân chủ của thân xác này, nàng đều được kế thừa hết, từ cầm kỳ thi họa đến may vá thêu thùa đến nấu nướng. Nhưng với bản tính lười, nàng chỉ chạm qua mỗi thứ 1 tý rồi lại vứt đấy. quay qua quay lại chả mấy mà tối, nàng bảo HN về phòng thay nam trang, còn bản thân nàng cũng bận 1 thân bạch y. Kế đó nàng búi tóc nửa đầu cài vào một cái ngọc trạc rồi biến biến biến, nàng trở thành

1 nam nhân anh tuấn khôi ngô với mái tóc trắng, huyết liên trên trán cũng biến đổi thành một ấn ký khác cho hợp với thân phận nàng hiện tại.

– Tỷ tỷ, muội..... (đơ người + nhìn không chớp mắt + đỏ mặt) người... người... là ai? Tỷ... tỷ tỷ của ta đâu?

– ... ha ha ha (LH cười nha, nhưng đã đổi giọng thành giọng nam nhân) nàng thử đoán xem ta là ai? (giọng nói rất chi là yêu mị + nụ cười rất là Sở Khanh)

– Ta... ta không biết người là ai nhưng người đêm hôm vào phòng nữ nhân chắc chắn không phải có ý tốt gì? Nói... tỷ tỷ của ta đâu?

(tg: sao giờ bà gan dạ thế? HN: ta thấy tên này cười rất đều cáng, ta nghi hấn bắt tỷ tỷ của ta rồi. tg: tưởng bà mê hấn rồi)

– Ha ha ha (cười hoài vậy mẹ) HN, muội thật kiên cường nha. Không hổ là muội muội của ta

– ?????

– HN, là tỷ tỷ đây.(đã đổi giọng)

– Thật là tỷ tỷ? (nhìn với ánh mắt không tin tưởng)

– Thật, xem đây nè (chỉ chỉ trên trán) dù không phải là huyết liên nhưng trên đời này làm gì có ai có cái này giống như ta chứ (tự kỷ quá đáng)

– Oa tỷ tỷ thật soái quá đi (nước miếng lại rùng rùng) ước gì.... (bản mặt háo sắc)...

– ...(nổi da gà) thôi, lại đây nhắm mắt lại ta hoá trang cho không có trời sáng bây giờ

– A, ân

Nàng lại vung tay, không còn HN khuôn mặt thanh tú nữa mà là một trang tuấn kiệt, tuy thế vẫn không dấu nổi nét ngây thơ vốn có của nàng (tg: ngây thơ á? HN: rất ngây thơ. Người làm gì thế? TG: ta tìm thuốc trợ tim)

Xong rồi nàng ôm HN nhún chân một cái bay vút lên. HN sợ mất mặt nhắm tịt mắt, 2 tay thì ôm chặt cổ, 2 chân thì quắp chặt lấy hai bên hông làm cho LH không thở được. “Hoa nhi, xuống đi. Ra khỏi cung rồi”

HN ghé ghé mắt ra nhòm thấy đã đáp xuống bên ngoài rồi thì mới buông LH, nhìn nàng bằng con mắt sùng bái. LH lắc đầu cười nhẹ rồi kéo HN bước ra khỏi con đường nhỏ hoà lẫn vào đám đông. Trên đường phố náo nhiệt nay càng thêm náo nhiệt bởi họ thì nhau bàn tán về 2 người nam nhân. Một người có mái tóc trắng, anh tuấn phi phàm nhưng lại có vẻ lãnh khốc, lạnh lùng. Một thì khôi ngô tuấn tú lại có nét ngây thơ, nhí nhảnh. Các cô nương nhìn 2 người họ đều đỏ mặt e thẹn, có người nhát gan không dám tới gần, có người bạo hơn đến ngỡ ý làm quen thì bị nam nhân tóc trắng đáp lại bằng cái nhìn lạnh không thể nào lạnh hơn. Nhưng chủ đề bàn tán của họ lúc này không phải là vẻ đẹp hay sự lạnh lùng của họ mà chính là 2 nam nhân như vậy cư nhiên lại ngồi trên thành cầu ăn..... kẹo hồ lô.

(tg: sặc, không nhịn được sao, ai đời nam nhân đi ăn kẹo hồ lô. LH+HN: tại ngon quá chứ bộ, mà ai bảo người nam nhân không được ăn kẹo hồ lô * nhướng mày, trợn mắt* tg: *im re*)

Cách đó không xa, trên một chiếc thuyền xa hoa, lộng lẫy...

– Hoàng... Cảnh công tử, người xem 2 nam nhân đó thật thú vị a.

– Đúng vậy, Trường Khanh. Người xem chúng ta có nên làm quen với họ một chút không nhỉ?

– Có lẽ là nên

– Tiểu Khâu, người lên mời họ xuống đây. Nói rằng ta có việc thỉnh giáo

– Vâng

Lát sau....

– Nhị vị công tử, mời.

nam tử đẹp hơn, chỉ có chàng mới xứng để ta yêu thương”. Cô nương C :” ta thấy bạch y công tử đó đẹp hơn hết thấy, vẻ đẹp quyến rũ cùng lạnh lùng, chàng ơi, chàng đóng băng tim ta mất rồi “. Cô nương D: “ vị lam y công tử đó anh tuấn nho nhã, không biết chàng đã có ý trung nhân chưa nhỉ?”. (một lũ háo sắc)

Kết quả bỏ phiếu, kiểm định và đóng thùng đã đưa ra kết quả đánh giá chất lượng của các chàng trai:

Huyết Nguyệt : 40%

Cảnh Lãnh Thiên: 39,5%

Từ Trường Khanh: 11,2%

Hoa Vô Khuyết:9,3%

(tg: thấy chưa? LH tỷ vẫn đẹp hơn mà. HVK: *khóc lóc* sao ta được ít quá vậy nè, huhu. TG: ai bảo người lúc trước kêu ta là đại xú nữ. ta cho người bằng đây là nể mặt LH tỷ lắm rồi, LH tỷ nhờ *mắt chớp chớp* LH : ừ HN: * suy sụp* hai người bắt nạt ta)

Lại quay về các vị công tử đẹp giai nhà chúng ta, họ đang đứng trước một nơi tên Tuý Hồng Lâu. Thanh lâu, là thanh lâu a, 2 thằng mặt dày này cư nhiên dám đưa nàng đến đây. Đúng là đẹp mà dê (ách, đúng, đúng. *vỗ tay*)

– Nguyệt huynh, mời

Hoa Nhi lay lay cánh tay Lạc Hy: “ Ca ca, không thể vào những nơi như này a”.

– Thế nào? (tên Từ Trường Khanh yêu nghiệt lên tiếng). hai vị không dám vào

– Đương nhiên chúng ta sẽ vào, bắt quá ta không thích có cô nương. Đệ đệ của ta còn nhỏ, không thể dạy hư nó được.

– Hảo, mời.

Vừa mới bước vào, một con mẹ mặt chát phấn tưởng chừng có thể dùng tay bóc ra từng mảng (eo ơi) ông ẹo chạy ra vỗ lấy nàng quơ quơ cái khăn sắc mùi phấn hoa làm nàng muốn ói tại trận :” ai dô, các vị công tử mời vào mời vào, thật là khách quý à nha” (da gà từng chấp nổi lên)

– Tú bà, cho ta 1 gian nhà lâu cách biệt với nơi này 1 chút, cho chút rượu thịt và 1 vài cô nương đến hầu hạ.

– Có ngay, có ngay. Xuân nhi, đưa các vị đây lên lầu 2 căn phòng phía cuối.

– Vâng, các vị, mời.

Bốn người đi theo nha hoàn tên Xuân nhi lên một gian nhà lâu, nơi này có cửa sổ nhìn ra phố lại khá cách biệt với không gian phóng túng dưới đại sảnh. Ngồi trò chuyện một lát thì có 4 cô nương mang thức ăn và rượu tiến vào. Vừa đặt thức ăn xuống các nàng sa ngay vào lòng 4 công tử hào hoa. Các nàng uốn ẹo xoa xoa ngực nam nhân. May mà Lh đã dùng phép biến phần ngực của nàng và Hoa Nhi nhỏ lại như nam nhân nếu không lộ hết rồi. Hoa Nhi khổ sở: “ Ca ca”. nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, Lạc Hy lên tiếng:” chúng ta không cần người hầu hạ, qua bên 2 vị kia đi”. “ ai nha, công tử, người chê thiếp không đủ đẹp hay sao”. (trùng mắt). nàng kia thấy vậy chuồn gấp. Cảnh Lãnh Thiên cùng Từ Trường Khanh thấy vậy cũng khoát tay bảo họ ra ngoài. Các cô nương nhà ta tỏ vẻ không muốn nhưng gặp phải vẻ mặt khó chịu của Cảnh Lãnh Thiên thì đành lủi thủi đi ra. Phòng bây giờ còn lại 4 nam nhân.

– Nguyệt huynh quả là đáng quân tử nha.

– Không dám

– Ấy nha, Nguyệt huynh, huynh có nghĩ này giờ huynh hơi tiết kiệm lời nói không? (TTK bất mãn)

– Vậy sao, thật xin lỗi. có lẽ tại chưa thân quen. Chẳng hay các vị gia thế thế nào?

– Tại hạ là thương nhân ở Phong Quốc tới Linh Quốc nhập hàng hoá và thăm vị bằng hữu Từ Trường Khanh đây. Huynh ấy là con trai của lễ bộ thượng thư Linh Quốc

– Từ Trường Khanh thật lấy làm vinh hạnh.

- Ồ, ở thời đại trọng binh khinh thương này, 2 vị quen nhau cũng thật khó khăn nha
- ha ha ha, chẳng hay Nguyệt công tử cùng Vô Khuyết công tử từ đâu đến
- Chúng ta là người trong giang hồ, tứ hải là nhà, không có nơi ở cố định (nói dối không chớp mắt mà lại ghét người ta nói dối chứ)
- Vậy sao, xin hỏi công tử thuộc môn phái nào
- Vô môn phái
-
-
- Cứ vậy họ nói chuyện qua lại, tất nhiên là chỉ có Lạc Hy nói, Hoa Nhi từ đầu tới cuối chỉ có ăn và ăn, thỉnh thoảng đáp lại được một câu, đến khi có tiếng gõ cửa.
- Các vị công tử, nô tài mang rượu đến
- Ta đâu có gọi thêm rượu.
- Dạ, đây là bách niên tửu rất quý giá, tuy lâu chúng tôi hôm nay đặc biệt chiêu đãi các vị khách tới đây. Rượu này là rượu tặng, không bán.
- Được, mang vào đi.
- Vâng
- Lui đi.
- Khi tiểu nhị lui rồi, Từ Trường Khanh nhắc bình rượu lên ngửi, thật thơm a, không hổ là bách niên tửu. rồi rót ổi người một chén. Đang định uống thì Lạc Hy đưa tay ngăn lại...
- Sao vậy?
- Huyền mê được, không mùi không vị, cao thủ cũng đoán không ra (tg: vậy sao người biết? LH : ta đọc ý nghĩ của tên tiểu nhị tg: vậy người biết ta đang nghĩ gì không? LH: người đang nghĩ không biết ta sẽ đoán được người nghĩ cái gì. Tg: phục sát đất)
- Thật vậy sao, làm sao huynh biết.
- Ta từng thử qua nên có thể nhận biết đc mùi (bốc phét nào)
-
- 1 khắc trôi qua...
- Bịch... bịch... bịch... bịch...
- Bốn nam nhân trên bàn lần lượt gục xuống. lúc ấy cửa bật mở. một thanh kiếm hướng Cảnh Lân Thiên mà đâm tới. chưa kịp chạm vào thì bị một lực đạo đánh văng ra, Từ Trường Khanh ngẩng đầu dậy, quay đầu lại cười rất chi là đều (tg: sao người biết LH: đoán thế)
- Ai nha, xem ra người hôm nay đi giết người không có xem ngày rồi
- Vô lý , làm sao người chống lại huyền mê được của ta.(bất mãn bồi thêm một câu) Ta có xem ngày nha (bó tay)
- Vô lý hay có lý xuống hỏi diêm vương đi (CLT lạnh lùng nói). Trường Khanh, giết.
- Vâng
- Tên tiểu nhị dùng tay huyết sáo lập tức có cả chục hắc y nhân xông vào phòng.
- Sát

8. Chương 8: Hắc Là Ai???

Cả đám lăm lăm kiếm trong tay nhất tề xông lên chém họ. vốn chỉ định đứng ngoài xem kịch nhưng nghe thấy tiếng hét thất thanh của Hoa Nhi, Lạc Hy biến sắc. Khốn kiếp, dám dả thương HN.

– Từ Trường Khanh, lui xuống. (LH quát)

– Tại sao? Không thể được

– LUI XUỐNG (quát lần 2)

– ... (Từ Trường Khanh lui xuống vội, không hiểu sao hắc thấy rất sợ nam nhân này)

LH đẩy Hoa Nhi vào lòng Trường Khanh :” bảo hộ đệ đệ ta”

Nói rồi phi thân về phía hắc y nhân. Từ trên 2 cánh tay nàng xuất hiện hai dải lụa trắng, thoát nhìn thì mỏng manh nhưng khi lướt đi lại mạnh mẽ vô cùng, xé rách không khí xoẹt qua đám hắc y nhân. Bọn chúng chỉ thấy cơ thể đột nhiên lạnh buốt, tứ chi đông cứng lại đứng bất động. Riêng tên tiểu nhị lúc nãy giờ kiếm định chém Hoa Nhi thì thân thể nát vụn như pha lê. Không lưu lại thứ gì, chỉ có những tinh thể băng màu đỏ như máu lấp lánh đẹp một cách quỷ dị. Cảnh Lãnh Thiên và Từ Trường Khanh thấy vậy kinh hãi không thôi còn Hoa Nhi thì khỏi phải nói. Tỷ tỷ của nàng từ lúc nào lợi hại như vậy a. thật đang khâm phục.(ếc, ta tưởng phải sợ chết khiếp, hoá ra là khâm phục. đúng là chủ nào tớ nấy)

Giải quyết xong đám hắc y nhân, nàng quay lại quần dải lụa quanh Hoa Nhi kéo nàng về phía mình. Từ Trường Khanh thấy tay trống trống thì cảm thấy nuối tiếc không nguôi. Vừa rồi, ôm tiểu tử đó hắc thấy có cảm giác rất kỳ lạ. rất ấm áp (tìm đập liên hồi) (tg: ày, biến thái nha). Hoa Nhi nàng cũng cảm thấy vậy nha. Vừa rồi nàng còn chưa kịp tranh thủ đậu hũ của tên kia mà (biến thái gấp 2)

– Thiên huynh, một thương nhân như huynh uy lực cũng thật lớn, có thể ra lệnh được cho cả con trai Lễ bộ thượng thư, tại hạ đây coi như đã được mở rộng tầm mắt. Những hắc y nhân này ta không giết nhưng chúng đã uống độc được từ trước nên cũng không sống được. Việc ở đây không có trách nhiệm của ta, xin cáo từ. Không hẹn ngày tái ngộ.

Nàng gần từng chữ ở câu cuối như để cảnh báo rằng nếu để nàng gặp hắc lần sau thì hắc sẽ chết rất khó coi. Nói rồi biến mất làm 2 nam nhân trong phòng chết đứng. Huyết Nguyệt vừa rồi là biến mất nha không phải là dùng khinh công hay cước bộ, hắc là yêu hay là tiên? (dĩ nhiên là tiên rồi). lúc này mới có 1 đám người xông tới nhìn cảnh tượng trong phòng mà đổ mồ hôi

– Hoàng thượng, chúng thần không kịp thời cứu giá tội đáng muôn chết. xin hoàng thượng trách tội.

– Đủ, còn không mau đem đám tử thi này đi cho khuất mắt ta

– Vâng

Đám thị vệ vừa chạm vào tử thi liền rụt vội tay lại. Lạnh, rất lạnh, cứ như là băng ngàn năm vậy (chuyện, đó là vải được dệt bởi âm khí của âm hồn đó nha). Cảnh Lãnh Thiên nhíu mày: “Lấy vải bọc lại, đem đi”

Từ Trường Khanh hiểu được tâm tư của Cảnh Lãnh Thiên. Hắc thật tò mò thân thể của bạch y nam nhân kia còn có cả lam y nam nhân đó nữa, đi cùng Huyết Nguyệt nhưng lại không có một chút võ công nha, hay hắc là... Từ Trường Khanh không dám nghĩ tiếp....

Về phần Lạc Hy sau khi dùng phép làm Hoa Nhi ngủ, nàng liền dùng “tức thời dịch chuyển thuật” để về Dao Trì cung. Nàng tự trách mình lúc nãy nóng nảy mà thi triển pháp thuật trước mặt người khác. Nàng cũng tò mò về thân thể của tên Cảnh Lãnh Thiên kia. Trên người hắc có khi chất vương giả, hắc lại có thể ra lệnh được cho Từ Trường Khanh. Lãnh Thiên, Lãnh Thiên.... Thiên Lãnh, Lãnh Thiên- Thiên Lãnh... chả lẽ hắc là.... Pi pi pi tên hoàng đế chết bầm, thì ra là hắc, khốn kiếp, nếu để lần sau gặp lại người ta sẽ lột da người, rút gân người, róc thịt người, băm xương của người cho chó ăn, hoàng đế chết tiệt, hoàng đế thối iiii (tg: ềo, sao tỷ biết hắc là hoàng đế?? LH: còn sao với giảng gì nữa, cái bản mặt hắc dù chưa gặp đã thấy ghét rồi. tg: tỷ thông minh vậy sao? LH: sao băng, ta rất là quý người nha * sán lại gần* ta chưa lột thịt người bao giờ, người giúp ta thực hành nha.... Tg: Ngủ rồi... khò khò)

Lúc ấy ở Tuý hồng lâu, Cảnh Lãnh Thiên bắt giác rùng mình...

- Hoàng thượng, sao vậy?
- Tự nhiên ta thấy lạnh lạnh sống lưng
- Vậy hồi cung thôi, có lẽ tại hôm nay người bị hoảng sợ quá độ (tg: hấn mà biết sợ sao? TK: ta biết đâu tg: thế sao người nói vậy? TK: Nịnh hấn thì lần sau mới đc đi chơi miễn phí)
- ừ, đi thôi.

9. Chương 9: Nguy Hiểm Tới Gần

Thời gian cứ thế dần trôi, đêm hội hoa đăng ấy cũng dần dần bị lãng quên. Cuộc sống của nàng cứ như vậy mà trôi qua.

Các nàng nuôi thêm mấy con vịt ở hậu viện, thêm một con chó nhỏ, một con mèo Ba tư và quý giá hơn là một con Tuyệt linh hồ mà nàng có được khi hai người đang ngao du ở biên giới giữa Phong quốc và Linh quốc. (tg: ủa, 2 người đi hồi nào vậy? LH+HN: không nói với người tg: huhu, ta bị coi khinh nè mọi người ơi khán giả: tránh sang 1 bên để ta nhìn linh hồ Tg: huhu không chịu đâu, ta đi chết đây mọi người: không tiễn tg: *lủi thủi*). Nàng gọi tên nó là Lạc Lạc. Thẩm thoát nàng xuyên qua đã ngót 1 năm. Nàng cùng HN thường trốn khỏi cung đi du ngoạn phải vài tháng. HN rất thích đi cùng nàng vì nàng có thể ăn nhiều món ngon (đúng là heo). Nàng thỉnh thoảng cũng về thăm “phụ thân”, nói cho ông biết nàng gặp được cao nhân được chỉ dạy võ công cùng pháp thuật nên có cuộc sống rất tốt. Phụ thân nàng nghe thế cũng vui mừng, 2 hàng châu rơi xuống. LH thấy nao nao cõi lòng. Một vị tướng chinh chiến bao nhiêu năm, anh hùng bất khuất mà nay vì nữ nhi sống tốt mà rơi lệ vui mừng. Ở hiện đại, cha mẹ nàng mất sớm chỉ có gia gia cùng thúc thúc nuôi dưỡng dạy bảo nên nàng sớm đã thiếu vắng tình thương cha mẹ. Nay đến đây, dù không có mẹ nhưng lại có được người cha thương yêu hết mực, nàng cảm thấy thật hạnh phúc. Nhưng tháng ngày hành phúc của nàng sắp không còn được bao lâu nữa còn nàng thì vẫn không mấy may hay biết.

Một ngày sắp đến năm mới, Nhị Vương gia Phong quốc Lưu Thần đến Linh quốc chúc tân niên.

Chính điện hoàng cung...

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.
- Các ái khanh bình thân
- Tạ long ân
- Các ái khanh, hôm nay sứ thần của Phong quốc là Nhị vương gia Lưu Thần đến tặng quà tân niên,tối nay sẽ mở yến tiệc tại ngự hoa viên, các ái khanh hãy chuẩn bị đón tiếp sứ giả.
- Chúng thần tuân mệnh
- Các ái khanh còn việc gì cần bẩm báo?
- Dạ hoàng thượng, vi thần có chuyện bẩm báo
- Thừa tướng, khanh nói đi
- Hoàng thượng, Linh quốc đã hơn 1 năm không có hoàng hậu, nay thần đại diện cho các đại thần trong triều kính mong hoàng thượng sắc phong tân hoàng hậu.
- Xin hoàng thượng sắc phong tân hoàng hậu (đồng thanh hô)
- Về vấn đề này trẫm cũng đã suy nghĩ qua, trong lòng cũng đã có chủ định, đợi sang năm mới trẫm sẽ công bố với toàn thể các đại thần. các khanh còn gì bẩm tấu không?
- Dạ không thưa hoàng thượng

– Vậy thì các khanh hãy về chuẩn bị tối dự yến tiệc. à hãy mang cả các ái nữ của các khách theo, nhị vương gia vẫn chưa có vương phi. Nếu trong buổi tiệc vương gia vừa ý ai trăm sẽ tứ hôn cho người ấy (hồi hận vẫn còn chưa muộn đâu). Bãi triều

– Bãi triều (cái giọng eo ** của thái giám vang lên)

– Cung tiến hoàng thượng.

Buổi tối hôm ấy, ngự hoa viên hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, các quan lại đã có mặt đầy đủ, các thiên kim tiểu thư trang phục diễm lệ ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Chợt có tiếng của thái giám vang lên:

– Thái hậu giá lâm, hoàng thượng giá lâm.....(theo sau la một bầy vệt... phi tử)

– Chúng thần cung nghênh thái hậu, cung nghênh hoàng thượng,

Thái hậu vạn phúc, hoàng thượng vạn tuế (lẩm trò).

– Các ái khanh bình thân

– Sứ thần Phong quốc đến....

Nghe thấy thế các thiên kim lẫn các quan viên đều hướng phía người đang bước đến. Chỉ thấy các quan viên đều trầm trồ khen ngợi còn các vị tiểu thư của họ sớm đã đỏ mặt tim đập nhanh cúi gằm mặt xuống, không dám thở mạnh. Lưu Thần một thân lam y, khuôn mặt phải gọi là siêu anh tuấn, dáng vẻ oai phong mà ôn nhu như nước. hần đến trước mặt Vương Thiên Lãnh cúi đầu:

– Sứ giả Phong quốc, Lưu Thần tham kiến thái hậu nương nương, tham kiến hoàng thượng, chúc thái hậu cùng hoàng thượng thọ tỷ nam sơn

– Đa tạ. sứ thần miễn lễ

– Tạ hoàng thượng

– Các ái khanh, sứ giả đã tới, nay chúng ta bắt đầu nhập tiệc. Nhị Vương gia mời thượng tọa

– Tạ hoàng thượng

.....

Yến tiệc bắt đầu, sứ giả cùng hoàng đế Linh quốc và các vị quan trò chuyện, thưởng hoa cùng vũ nhạc. các thiên kim tiểu thư cố gắng phô diễn tài nghệ cùng sắc đẹp để thu hút hần nhưng từ đầu đến cuối hần chẳng thèm liếc các nàng lấy một cái. Đột nhiên nhớ ra điều gì, hần quay sang hỏi Vương Thiên Lãnh:

– Nghe nói Linh quốc đã phế hoàng hậu hơn 1 năm rồi, chẳng hay quý quốc đã sắc phong tân hậu chưa?

– Trẫm cũng đã nghĩ tới việc này và quyết định sang năm mới sẽ tấn phong tân hậu. lúc ấy sẽ gửi thiệp mời đến các nước bạn bè nhất là Long quốc đây.

– Vậy sao? Ta thật tò mò muốn biết vị phế hậu kia như thế nào?

– Vương gia (Lưu phi lên tiếng), phế hậu là một nữ nhân xấu xí lại si ngốc, nàng ở lãnh cung cũng đã lâu chắc cũng không còn sống nữa (nhảm rồi bà ơi, sống, sống tốt là đằng khác)

– Ta thật muốn đi xem

– Nhị vương gia, nơi đó âm u lạnh lẽo, âm khí bao phủ, sẽ làm ảnh hưởng đến người nha

– Ta không sợ. hoàng thượng, lẽ nào một ước vọng nhỏ nhoi này của ta người lại không đáp ứng được sao?

– ... (suy nghĩ, suy nghĩ) Nếu vương gia thích, ta sẽ đi cùng vương gia tới đó. Mong rằng vương gia không bị sợ hãi.(trăm cũng muốn xem tiện nhân đó còn sống hay không)

– Được, sẵn khoải, thế mới là bậc đế vương chứ. Ha ha ha

– Hoàng thượng không được, nơi đó...

– Đủ, trăm sẽ đi cùng Nhị vương gia. các người không cần nháo.

- Vậy chúng thần sẽ đi cùng người. – thiếp cũng đi. Thiếp cũng muốn (cả 1 bày quạ cái nhao nhao)
- Vậy được, nhưng đừng làm ồn
- Vâng.

10. Chương 10: Đùng Đánh Thức Tỷ Tỷ

Tại Dao Trì Cung, ai đó không biết nguy hiểm đang đến với mình vẫn ngồi thối sáo. Khúc nhạc nàng thổi chính là Huyết lệ khúc được lưu truyền qua các đời pháp sư của dòng họ nàng. Đó là một khúc nhạc có ai oán, có bi thương, có mãnh liệt đủ để an ủi những linh hồn có oán niệm quá sâu nặng.

Những linh hồn ở lãnh cung được nàng đưa vào hoa sen liền phát ra ánh sáng khiến cả liên trì sáng rực một màu huyền ảo. Hôm nay tâm nàng cảm thấy bất an lạ thường. Nàng bước xuống chiếc giường trên mặt hồ của mình, giăng kết giới và thả mình nằm xuống. Những linh hồn kia giờ đang ở dưới dạng những tinh linh vẫn cứ phát sáng như muốn ru nàng ngủ, muốn bảo vệ cho nàng.

Trong khi đó...

- Dao Trì cung? Từ khi nào trong hoàng cung của trẫm có một nơi như vậy? tiểu khấu tử. người có chắc đây đúng là lãnh cung
- Vâng hoàng thượng, đây đích thị là lãnh cung.
- Kỳ lạ, vào thôi.

Cả đoàn người bước vào lập tức bị làm cho choáng ngợp. vẻ đẹp lung linh, huyền ảo này là cái gì? Cả muốn liên trì có những đốm sáng lấp lánh, còn có một đảo viên vẫn còn nở hoa cũng có những thứ ánh sáng như vậy. Bây giờ là mùa đông nhưng nơi này lại ấm áp lạ thường. Đây như thế nào lại là lãnh cung, đây phải gọi là tiên cung mới đúng. Tiểu Khẩu Tử hắng giọng:

- Hoàng thượng giá lâmmmmmmmmmmmmmmmmm

.....

Không có ma nào đáp lại.

- HOÀNG THƯỢNG GIÁ LÂM (RA SỨC GÀO)

Nghe tiếng, HN hốt hải chạy từ hậu viện ra, nàng đang làm bánh và mút quả để mai cùng tỷ tỷ về phủ tướng quân đón năm mới. Lần trước, tỷ tỷ nói với nàng tên Lãnh Thiên đó là hoàng đế nàng kinh ngạc mãi không thôi. Hôm nay hoàng thượng thế nào lại đến đây, hẳn liệu có đến cùng không? (ầy da, chết vì giai thời)

- Nô tỳ tham kiến hoàng thượng
- Nô tỳ to gan (giọng Lưu phi khoe chói) dám để thái giám tuyên lần thứ 2
- Nô tỳ không dám, nô tỳ đang bận việc không được rảnh rỗi cho lắm (nàng đứng thẳng người ngẩng cao đầu mà đối diện với lưu phi. Lâu nay theo tỷ tỷ nàng cũng mạnh dạn lên không ít)
- To gan, người dám...
- Lưu phi, đủ nháo (Vương Thiên Lãnh quát lớn). hoàng hậu đâu? (quay sang hỏi HN)
- Hoàng hậu? Hoàng thượng, nơi này không có hoàng hậu nha (nhếch mép cười khinh bỉ)
- Chủ tử của người đâu (gân xanh đã nổi trên trán)?
- Hoàng thượng, nô tỳ không có chủ tử, chỉ có một tỷ tỷ (cách đó không xa, có một đôi mắt đang nhìn Hoa Nhi, người con gái này, hẳn thật thấy rất quen thuộc) (chả quen thì sao, còn ôm rồi cơ, hé hé)
- Nàng ta đâu? (giọng điệu như đã mất kiên nhẫn “ giới ột tên nô tài, chủ tử dậy thế nào mà khẩu khí lớn như vậy. xem ra hẳn đã đánh giá thấp tiện nhân đó) (pi pi pi có người mới là tiện nhân, tiện tiện nhân)

– Tỷ tỷ đang ngủ trong liên trì, khoảng nửa canh giờ nữa sẽ dậy. nếu hoàng thượng thật muốn gặp vậy xin hãy đợi ở đây. Khi chủ tử đang ngủ mà quấy rầy hậu quả rất khó lường

Hoa Nhi nói là sự thật, nàng vẫn còn nhớ mấy tháng trước muốn ra khỏi cung chơi gọi hoài tỷ tỷ không dậy, liền liều mạng xuống gọi tỷ tỷ. người tỷ tỷ nàng chưa có chạm vào mà nàng thì ... Haiz. May mà tỷ tỷ tỉnh dậy kịp lúc không thì nàng đi gặp diêm vương lão gia rồi đâu còn Hoa Nhi xinh đẹp đứng ở đây. (tự kỷ nữa kìa)

– Hồn xước, trăm đường đường là một quân vương lại phải đi đợi một phế hậu sao. Tiểu Khấu Tử, xuống lôi tiên nhân đó lên đây cho trăm.

– Vâng.

Hoa Nhi nhận ra đây chính là tiểu Khấu bị nộ cười của nàng làm ngẩn ngơ. Nàng thở dài ngao ngán:

– Hầy, đáng tiếc cho 1 sinh mạng lại sắp lìa đời, chẹp chẹp

– ... (chân run run) (không run mới lạ đó)...

– Còn không mau đi

Tiểu Khấu Tử bước xuống cầu nhỏ mà Hoa Nhi chỉ, đi vào trong thì lá sen cao che mắt hắt chỉ thấy cái chớp mắt nhô lên (khán giả: sen gì mà cao dữ vậy? tg: ta cũng không biết, chắc sen Lạc Hy tỷ lấy trộm trên thiên giới). Một lúc sau thấy có một luồng sét bao xung quanh một chỗ, rồi tiếng hét của tiểu thái giám tội nghiệp, kể đến là một vật đen sì từ liên trì bay lên ôm chặt lấy cây cột nhà. Nhìn ra đó chính là Tiểu Khấu Tử, tóc tai dựng ngược, da đen xì, quần áo cháy xém vẫn còn đang bốc khói (tội nghiệp quá)

Vương Thiên Lãnh cả kinh. Như thế nào lại như vậy? lại quay qua nhìn Hoa Nhi, được nàng nhìn lại bằng ánh mắt : đã nói rồi mà không nghe. Dưới liên trì Lạc Hy đã sớm tỉnh từ lúc tiểu thái giám tuyên thệ nhưng vẫn nằm im nghĩ cách đổi phò tên Thiên Lãnh chết bầm đó. Nàng đã giảm nhẹ kết giới vì không muốn tên đó bị thương giống như Hoa Nhi lần trước (đúng là phúc 7 đời nhà hắc)

11. Chương 11: Nàng Là Tiên Nữ

– Ai nha, oaaa (tiếng ngáp)... ai phá giấc ngủ của ta thế?

Một thân ảnh màu lam bay từ trên liên trì lên, giữa những đốm sáng lung linh, nàng không khác gì tiên nữ, không, nàng chính là tiên nữ, một vẻ đẹp không gì có thể sánh bằng. Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, nhất là Vương Thiên Lãnh và Lưu Thần. nàng đáp xuống bên cạnh Hoa Nhi.

– Hoa nhi, không phải muội xuống đó sao? Vậy là ai? (nói bằng cái giọng ngây ngô, HN biết ngay tỷ tỷ nàng giả ngốc rồi)

– Là ở đằng kia tỷ tỷ(cố nhin cười)

– Oa , sao lại ra nông nỗi này, HN không phải đã dặn rồi sao, không đc phá ta ngủ mà. Sao người không nhắc hắc. xem nè xem nè, thành heo quay luôn rồi

– To gan, thấy hoàng thượng còn không hành lễ (lưu phi này giờ thấy hoàng thượng nhìn LH không chớp mắt thì khí tức dâng lên)

– Hoàng thượng? HN, nhiều người như vậy ai là hoàng thượng?

– Tỷ tỷ, là người mặc long bào kia kìa. Đó đó, chính là hoàng thượng đó

– ... (chạy lại gần, cái đầu nghiêng nghiêng, miệng chu chu)... (ngửa mặt lên nhìn hắc, sờ sờ 2 má hắc)... (đưa tay xuống dưới ngực hắc, bóp bóp) (chết đi bị sấm sỡ rồi nhá, há há há)... oa, là nam nhân không phải nữ nhân a. Ca ca xinh đẹp, huynh là hoàng thượng sao? Hoàng thượng là như thế nào? Có phải rất oai phong không?

– ... (sững người)... (“nàng vẫn ngây ngốc”)... (bắt giắc đưa tay chạm lên trán nàng) đây là...

– Ca ca thấy nó thế nào? Có đẹp không? Là thần tiên ca ca cho ta đó, thần tiên ca ca cũng có một cái như vậy nha.

– Thần tiên ca ca?

– Đúng, là thần tiên ca ca, ca ca dạy ta bay, dạy ta hát, làm hồ sen cho ta, làm giường dưới nước cho ta, còn cho ta gà, vịt, Cầu Cầu, Tiểu Bạch còn cả Lạc Lạc nữa. Ca ca rất đẹp nhưng huynh còn đẹp hơn. Ta gọi huynh là thần tiên ca ca được không? (cái mặt đáng yêu vô cùng chỉ muốn cắn ột cái)

– Được được, gọi là gì cũng được (2 mắt sớm thành hành trái tim)

– Hi hi (đột nhiên nhìn ra phía sau) oa, ở đây cũng có một vị ca ca cũng rất đẹp (cầm tay lắc lắc) ta cũng gọi huynh là thần tiên ca ca nha, nha...

– Được – không được (có mùi dấm) – sao lại không được, ta cũng gọi huynh là thần tiên ca ca được đây thôi (chu chu cái mỏ) – ta nói không được là không được (“ chỉ được gọi ta như thế thôi”)

– Ta tên Lưu Thần, gọi ta là Thần ca ca, bỏ chữ tiên đi là được rồi.

– Được, thần ca ca, muội là Tiêu Lạc Hy, ca ca gọi muội là Hy nhi

– Được

– Thần ca ca thật dịu dàng a không giống như vị thần tiên ca ca này cục cằn thô lỗ.(chỉ thẳng mặt Thiên Lân)

– Nhị vương gia, xem thì cũng đã xem rồi, cũng đã muộn rồi mời trở về nghỉ ngơi. Các ái khanh cũng trở nên trở về đi (ồ, ở nhà người ta mà đuổi khách như đúng rồi ý). Người (quay sang LH, ôn nhu) đi ngủ sớm đi, buổi tối không nên ngủ ngoài trời sẽ bị cảm lạnh đấy.

– Ân. Thần ca ca mai huynh lại đến chơi với ta nha

– Bãi giá (gân xanh nổi trên trán “ sao không phải là ta”)

Đoàn người lại kéo nhau đi không quên khiêng thêm tiểu thái giám này giờ vẫn ôm cột kia, lần này không im lặng như lúc đi nữa mà có những tiếng rì rào bàn tán. Có vài kẻ vẫn ngoái lại nhìn trong đó có 2 kẻ nhìn bóng cô gái áo xanh đang nhảy nhảy lên vẫy tay với họ, còn một kẻ thì nhìn cái thân ảnh màu tím đứng đằng sau kia. Xem cách nàng ăn mặc và khí chất thì không giống nha hoàn, nàng rốt cục là ai. HN này giờ đứng xem tỷ tỷ biểu diễn, chợt thấy người đó như đang nhìn bất giác mất tự nhiên, đầu hơi cúi xuống che dấu khuôn mặt đang ửng hồng. sau khi nhảy một hồi, thấy đám người kia đã đi xa rồi nàng mới dừng lại... thở. “ mệt chết ta mà, tên hoàng đế đó dỗi hơi hay sao mà đến đây. Nhưng mà hắn có vẻ thích ta. Được ta se làm cho hắn thích ta, yêu ta nhưng mãi mãi không có được ta. Ha ha ha. Hả? Hoa Nhi, Hoa Nhhhhhhhh”

– Tỷ gọi muội?

– Làm sao lại thất thần rồi, chả nhẽ để lọt bóng hồng nào vào mắt rồi (bó tay cách ví von của tỷ)

– Tỷ tỷ (HN hờn dỗi dậm dậm chân)

– Thôi được rồi, ta đùa thôi, chuẩn bị nước tắm cho ta rồi đi nghỉ đi. ta nghĩ chỗ bánh kia mai hãy làm. Sắp tới có lẽ chúng ta không trốn đi được rồi.

– Vâng, tỷ tỷ.

Lh cỡi đồ, trắm mình trong nước ấm với những cánh hoa hồng bập bênh nhắm mắt hưởng thụ. Chợt nàng cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn nàng. Nàng thâm hỏi các tinh linh thì được biết chính là tên hoàng đế thổi đó. Đủ điên, hồi này đến làm phiền nàng còn chưa đủ hay sao giờ còn rình mò. Bất quá, nàng nghĩ ra trò mới. nàng với tay lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người rồi từ từ đứng lên. Dù chỉ hở ra cánh tay và cặp đùi nhưng cũng đủ khiến ai đó xị máu mũi, tỷ thì lộn cổ từ trên cây xuống.

Hắn về tới Càn Thanh cung thì đi tắm rồi xem qua tấu chương. Nhưng hắn không tập trung được bèn hạ rèm đi ngủ, cũng không khác hơn. Trong đầu hắn cứ toàn hình ảnh một nàng tiên bay giữa liên trì lung linh huyền ảo, một tiểu oa nhi ngây thơ đang yêu gọi hắn là thần tiên ca ca (không gọi là tiện nhân nữa đi). hắn liền phi thân đến nơi này, không ngờ đúng lúc gặp một màn xuân tình trước mắt. hắn vội vã bỏ

đi vì sợ không tìm được mà hại đến nàng (biến đi, sắc lang). Biết thân ảnh bên ngoài đã rời đi, nàng ngửa cổ lên trời cười ha hả (sắc nước miếng giờ), xem ra Dao Trì cung của nàng sắp có chuyện náo nhiệt nha.

12. Chương 12: Nàng Quen Huyết Nguyệt?

Buổi triều sớm đã tan nhưng hắn vẫn còn thần thơ gì đó. Hôm nay các quan trong triều thi nhau bấm tấu, hắn nghe tai này lọt qua tai kia. Trong đầu chỉ nghĩ đến tiểu nhân nhi kia, không biết nàng đã dậy chưa? Nàng đang làm gì? (ông vua này, hồng nặng rồi). Hắn lại vùi đầu vào đồng tấu chương mong quên đi hình ảnh đêm qua nhưng nó cứ hiển hiện trên từng bản tấu. Nhịn không nổi, hắn mò đến Dao Trì cung, tất nhiên là đi 1 mình. Hoa Nhi không mấy ngạc nhiên vì sự có mặt của hắn vì tỷ tỷ đã cảnh báo nàng từ trước rồi.

– Tham kiến hoàng thượng (tg: không xưng nô tỳ nha, Hoa Nhi gan dạ thật. HN: có chết ta cũng không quỳ gối trước hắn thêm lần nào nữa)

– Miễn lễ. Hoàng... Lạc Hy đâu?

– Dạ, tỷ tỷ đang ngủ trong liên trì

– ừm. trẫm biết rồi. Người đi làm việc đi

– vâng.

Hắn bước xuống liên trì lần theo cây cầu nhỏ mà hướng phía nàng đang ngủ. Rút kinh nghiệm lần trước (từ Tiểu Khấu Tử) hắn đứng ở giữa cầu gọi:

– Lạc Hy, bé con

– Ừ, ân. Ai đấy? (thằng chết bầm nào dám phá nàng ngủ)

– Là ta, thần tiên ca ca. ta tới đó được chứ?

– (hắn?) oa, thì ra là thần tiên ca ca, được được, ca ca tới đây đi.

Hắn lò dò bước vào, nàng vẫn còn nguyên bộ dạng gái ngủ trông thật phần quyến rũ.

– Ta nằm đây được chứ? (nói rồi nằm phịch xuống không cần đợi người ta trả lời)

– Ân... O, thần tiên ca ca, huynh nằm đó thì ta nằm đâu? (ngây thơ quá mức)

– Thì nằm đây (nói rồi kéo nàng vào trong lòng, để đầu nàng tựa trên ngực hắn)

– Thần tiên ca ca (giấy giấy) Hoa Nhi thường nói nam nữ thụ thụ bất thân nha.(tên chết bầm)

– Ta là thần tiên ca ca của muội, ca ca ở cùng muội muội không có gì đáng ngại nha (rất đáng ngại)

– Nha, vậy sao?

– ừ, Lạc Hy, muội quen biết Huyết Nguyệt?

– Huyết Nguyệt? Là ai a?

– Là một tên có mái tóc trắng, có hình trên trán giống muội, lại biết cả pháp thuật nữa ấy.

– A, là thần tiên ca ca của muội

– Không được gọi hắn là thần tiên ca ca nữa (“nhất là đừng thêm từ “của muội” vào”) (tg: mùi dấm ở đâu ấy nhỉ? Vương Thiên Lân: đâu? Sao ta không nghĩ thấy? tg: mặt dày Vương Thiên Lân: *mắt hí hí lại* tg: *phấn*)

– Tại sao nga? Vậy gọi là gì?

– Gọi gì tùy muội nhưng không được gọi như thế nữa

– Ừm.... (dáng vẻ suy nghĩ)... a, vậy muối gọi là Tiên ca ca. Muối có thần tiên ca ca huynh rồi nè, còn có thần ca ca rồi nè, chỉ còn tiên ca ca. huynh ấy là tiên ca ca.

– ừ, muối thật quen biết hẳn.

– ần, nghe Hoa Nhi nói lúc trước khi muối sắp chết, HN ngửa cổ lên trời cầu Quan... Quan gì đó thì xuất hiện một đạo ánh sáng, rồi có 1 tiên nhân tóc trắng đáp xuống sau đó người đó cứu sống muối. HN nói với muối đó là thần tiên trên trời, nên muối gọi huynh ấy là thần tiên ca ca. Huynh ấy dạy muối rất nhiều thứ nha : nào là hát, đánh đàn, múa, bay nè, còn có... còn có... (gãi đầu ra chiều không nhớ rõ)

– còn có gì nữa???

– À, ừm.... A, đúng rồi. còn dạy muối nấu ăn, biến uội vườn rau, gạo và rất nhiều thứ nữa nha. Huynh ấy nói muối thật sự rất thông minh nga, học đâu hiểu đấy. nhưng huynh ấy nói huynh ấy phải đi xa một thời gian có lẽ sẽ lâu lâu mới trở về. không biết bao giờ huynh ấy mới về? muối thật rất nhớ huynh ấy nha (mặt phụng phịu)

Hắn khó chịu, thập phần khó chịu. Không hiểu vì sao hắn lại thấy vậy. Trước đây, cảm giác này hắn chưa từng có kể cả với nữ nhân hắn vô cùng sủng ái : Lưu phi. Hắn thấy nhớ Lạc Hy, nếu không gặp nàng thì bứt rứt không yên, ở bên nàng hắn cảm thấy tâm rất thanh thản không lo nghĩ điều gì, và bây giờ nghe nàng nói nàng nhớ một nam nhân khác hắn thật chỉ muốn tìm tên đó đập cho 1 trận (đập nổi không?). Không lẽ, hắn thích nàng. Không đâu, nàng là một ngọc tử, hắn như thế nào lại thích nàng. Có lẽ chỉ là cảm giác mới mẻ thôi (nhắm rồi anh ơi, sa vào bẫy tình của Hy tỷ nhà ta rồi, hí hí hí)

– Bé con ngốc, không cần nhớ tới hắn (nói rồi hôn lên trán nàng)

– (sờ sờ trán) huynh vừa làm gì vậy?

– Ta sờ sờ muối (cười gian manh)

– Sờ sờ... (ngăn người rồi đỏ mặt)... oa, huynh xấu, huynh... huynh trộm thân muối

– Ha ha ha

– Huynh còn cười, được muối sẽ cho huynh cười đến tắt thở luôn (nói rồi đưa tay lên người hắn... thọc lét)

– A..a muối làm cái gì thế... ha ha ha nhột quá... ha ha ha đủ... đủ rồi... đừng ... có thọc... nữa... ha ha ha

– Ha ha ha, huynh thích cười mà muối làm cho huynh cười đến chết luôn. Chết nè.(cười ngoác cả miệng)

– Oa... muối bắt nạt ta nha... ha ha ha đừng, đủ rồi, ha ha, huynh sai rồi... huynh không cười muối nữa... ha ha tha huynh đi mà.. ha ha (cười chảy cả nước mắt luôn)

Hai người nô nghịch làm một đám sen rung động muốn gãy. Trên bờ, một thân ảnh vừa bước đến nhưng chỉ thần người 1 lúc rồi bỏ đi. “Ta đang nghĩ cái gì chứ, nàng đã là của nam nhân khác, dù đã bị phế bỏ nhưng nàng vẫn là của hắn, ta lấy cái gì để vọng tưởng đến nàng đây?” Trong khi đó, Hoa Nhi cũng đứng trên tiểu đình, nghe tiếng 2 người nô đùa và nhìn thân ảnh Lưu Thần rời đi, nàng xiết chặt bàn tay lại nắm nhẹ cây cột: “ Tỷ tỷ, thật ra người đang nghĩ cái gì, sao có thể thân thiết với hắn như vậy chứ, chẳng lẽ tỷ đã quên, hắn đối với tỷ...”. Nghĩ đến đây, nước mắt nàng bắt giáng tuôn. Hình ảnh tỷ tỷ bị hất hủi, bị biến ngờ nghệch, bị biếm lạnh cung, bị người ta xô ngã đến sống dở chết dở, cơm không có ăn, áo không có mặc...lại hiện ra rõ mồn một. Tỷ tỷ, người quên rồi sao?

13. Chương 13: Nàng Đã Phải Sống Như Thế Sao?

Vương Thiên Lãnh giật mình tỉnh dậy, hắn vẫn ở hồ sen nhưng không thấy tiểu nhân nhi nữa. Vừa rồi nàng làm hắn cười rất thoải mái, đã lâu lắm rồi hắn không được cười như vậy.

Tâm hần rất vui, nghĩ đến nàng hần bắt giặc nở 1 nụ cười ôn nhu chưa từng thấy mà hần cũng không hề hay biết.

Vươn vai hít thở mùi thơm xung quanh, hần bước lên bờ. thấy tiểu nhân nhi đang ngồi ở tiểu đình, 1 tay chống cằm, tay kia gõ gõ trên bàn, cái miệng thì chu chu ra như kiểu gặp chuyện gì đó khiến nàng bần khoăn.

– Bé con, làm sao vậy?

– Nga, huynh tỉnh rồi. huynh nói xem tại sao Hoa Nhi lại giận muội, muội nói muội ấy cũng không có nghe, còn không thèm nhìn muội nữa. Hoa Nhi chưa bao giờ như vậy nha.

– (sắc mặt hơi trầm) ta cũng không biết (“có lẽ vì trước đây ta đối với 2 tỷ muội nàng không tốt”) (biết được là tốt đấy)

– Hoàng thượng, tỷ tỷ đến giờ dùng cơm rồi (sắc mặt hằm hằm) ở đây chỉ có cơm canh đạm bạc không được phong phú như ở ngự thiện phòng. Hoàng thượng nếu không muốn ăn thì xin hãy trở về (trong câu nói mang theo 1 tia hằm hè)

Thật ra, khi này Vương Thiên Lãnh ngủ, tỷ tỷ đã nói cho nàng nghe mọi kế hoạch trả thù của tỷ ấy, mong nàng hãy hợp tác. Nhưng cứ nghĩ đến hần đã từng bạc đãi tỷ tỷ, lòng nàng lại thấy cực kỳ khó chịu.

– Nga, ngự thiện phong là nơi nào a? ta thấy đồ HN nấu rất ngon nha

– ...(nếm thử) cũng thật rất ngon, người sao còn không ngồi xuống ăn?

– ... (không khách khí ngồi xuống) mời hoàng thượng dùng bữa, tỷ tỷ ăn rau xào đi, hôm nay HN có cho thêm mật hoa. Rất là thơm nha

– Oa... ngon thật...(nhồm nhoàm) oa i ầu ăn à on ắt (HN nấu ăn là ngon nhất)

– Xi...(cười) xem, muội ăn uống thật thô tục quá đi, cơm dính đầy miệng kia. (nàng đáng yêu như vậy, sao từ trước tới giờ ta không nhận ra) (tg: có thêm nhìn bao giờ đâu mà nhận ra VTL: cũng đúng ha, người thật thông minh TG: *vênh vênh tự đắc* chuyện)

Vương Thiên Lãnh đưa tay lau miệng cho Lạc Hy. Hành động ôn nhu này của hần làm nàng và Hoa Nhi giật mình. Hần... từ khi nào mà hần... dịu dàng với nàng quá vậy? Hần cũng giật mình vì hành động của chính hần. Thấy Hoa Nhi nhìn mình chằm chằm, con người muốn rơi ra, hần vội đổi chủ đề:

– Hoa Nhi, sao người không cho tỷ tỷ người ăn thức ăn ngự trù mang đến mà phải nấu làm gì?

– Ngự trù? (cười khinh bỉ) Hoàng thượng, từ khi nào ngự trù của người lại mang thức ăn tới lãnh cung này ha? Nếu đợi thức ăn bổ thí của hoàng thượng mang đến, tỷ muội tôi bây giờ chắc là hai bộ xương khô rồi.

– Thế là thế nào? Không phải hàng ngày đều có 2 bữa cơm mang đến đây ư? Dù không ngon gì lắm (cũng biết là không ngon?) nhưng vẫn đủ ăn.

– Không có, 1 giọt nước cũng không có chứ đừng nói là cơm. Tỷ tỷ bị Lưu phi đẩy ngã xuống cầu thang chảy máu đầu rất nghiêm trọng nhưng vẫn bị đưa vào lãnh cung, không có ngự y, không có thuốc. nếu không phải tỷ tỷ phúc lớn mệnh lớn lại gặp được tiên nhân thì bây giờ đâu còn ngồi để mà ăn cơm với hoàng thượng.(giọng nói phẫn uất vô cùng)

– Vô lý, thật là vô lý, sao lại có thể như vậy? (đập tay mạnh xuống bàn, vẻ mặt giận dữ lạnh lẽo khiến Hoa Nhi phát run)

– Khụ...khụ...khụ (nãy giờ ăn chuyên tâm bị giật mình nên nghẹn ứ mà)

– Bé con- tỷ tỷ- n..ư..ớ..c... – nước đây- nước đây (2 cốc nước đưa tới trước mặt, nốc cạn)

– Sao rồi bé con.

– (thở)Thần tiên ca ca, huynh làm gì vậy? làm muội giật mình, khi này huynh thật đáng sợ nha.

– Xin lỗi bé con, làm muội sợ phải không? Ngoan, không phải sợ, ca ca sẽ không như vậy nữa. ta thật không biết muội đã phải sống như vậy. ta thật sợ ứ

Sợ ý? Không phải hấn cố ý sao? Nhưng nhìn vẻ mặt thống khổ cùng áy náy của hấn không có vẻ gì là giả dối

– Cái gì mà sống như vậy? như vậy là như thế nào, muội thấy đâu có gì nha, muội thấy thích cuộc sống thế này.

– ừm, bé con, muội có thích đến nơi khác không? Phượng Dương cung chẳng hạn, trước kia muội cũng sống ở đó.

– Phượng Dương cung? Không thích, muội thích ở đây hơn, nơi đó có trư bà bà rất là đáng sợ, muội không muốn tới đó.

– Trư bà bà???

– Là Lưu phi yêu dấu của ngài thừa hoàng thượng (mĩa mai). Đến ngây thơ như tỷ tỷ còn biết người đó rất đáng sợ, người muốn tỷ tỷ của ta sống không bằng chết nữa hay sao? Còn nữa, ta cũng nói thẳng luôn dù có vô lễ đi chăng nữa, trư bà đó của người không phải do tỷ tỷ ta hại xảy thai. Nếu tỷ tỷ thật muốn hại Lưu phi thì ngu gì khi mà biết trà có độc vẫn cứ uống để rồi thành điên điên khùng khùng như vậy. Hoàng thượng, người người đều nói ngài anh minh thần võ nhưng theo ta thấy... người thật sự không bằng 1 tiểu hài tử. Tỷ tỷ, ăn xong rồi người nên vào phòng nghỉ ngơi đi. Hoàng thượng, người cũng nên trở về tẩm cung. Thứ lỗi Hoa Nhi không tiễn (tg: đuổi ác thể HN: ta ghét hấn TG: ta cũng ghét Khán giả: chúng ta cùng vậy)

– (im lặng)..... (nhìn Lạc Hy vẫy vẫy tay).... (xoa đầu Lạc Hy, hôn lên trán nàng rồi rời đi)

– Oa, HN tỷ tỷ, muội báỉ phục tỷ luôn nha (ta cũng phục)

– Phục cái gì mà phục (vuốt vuốt ngực) muội sợ muốn đứng tim luôn

– Đi, chúng ta đi phủ tướng quân một lát rồi trở về. Ta e nơi này không lâu nữa sẽ không còn chỉ có 2 ta cùng các tiểu tinh linh nữa.

– Vâng (cầm giỏ bánh + ôm Lạc Lạc đi theo)

Đến tối 2 nàng lại trở về. Hôm nay, tâm trạng nàng cảm thấy không vui nên dặn Hoa Nhi là nàng xuống liên trì. Lần này nàng không giăng kết giới nữa, sợ có ai đại đột mà bước xuống thì khổ.

Vương Thiên Lãnh tung tăng đi vào Dao trì cung trên tay cầm một thứ đồ chơi rất thú vị. Đó là một chiếc hộp khi mở ra thì phát ra tiếng nhạc, lại có hai hình người chạy ra nhảy múa. Đây là cống phẩm của một đất nước phía tây mang đến làm quà chúc mừng năm mới. Các phi tần đều nhìn nó bằng ánh mắt thích thú nên hấn nghĩ nàng chắc cũng sẽ thích lắm. Nghĩ vậy hấn liền giữ làm của riêng, chờ đến tối sẽ mang nó tặng cho nàng. Hoa Nhi nói nàng ở liên trì, hấn liền vội vã bước xuống.

– Bé connnnn (giọng nhẹ đến nỗi ta muốn nổi da gà)

– Thần tiên ca ca, là huynh sao? Xuống đây đi.

– ... (nằm xuống) muội không ngủ sao? Ta có cái này uội nè.

– Đây là cái gì? (đón lấy, mở ra xem) Music box. (reo lên vui mừng)

– Hả? miu gì cơ?

– Không phải miu, mà là đáng iu. Thật hay quá. Cái này ở đâu ra vậy?

– Muội thích không?

– Thích thích lắm a. Thần tiên ca ca uội sao? (gật gật) huynh thật tuyệt.(hôn lên trán hấn)

– Hả? muội...

– Sầm sầm huynh, hihhi, a a a

– Cẩn thận bé con

Ừm... nàng ngã xuống nước. Vừa nãy nàng vui quá quên mất đây là hồ sen, thế là ngã người ra sau.... Hậu quả là nàng ướt như chuột.

– Bé con, mau lên đây, nào đưa tay cho ta.

– Huhu ướt hết rồi. Oa, thần tiên ca ca, mũi huynh bị thương hay sao? Chảy máu rồi.

–(xịt máu mũi) không... không sao...

Hắn vội quay đi nhắc nhở mình bình tĩnh. Vừa rồi khi đưa nàng lên, quần áo nàng bị ướt dính sát vào người lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, khiến hắn không kịp kiềm chế. Hắn chưa từng bị thế này bao giờ a. (vài bận như vậy chắc hắn hết máu luôn).

Quay lại bắt gặp ánh mắt trong suốt đang nhìn mình, hắn ngồi xuống đưa tay gỡ những sợi tóc dính trên mặt nàng. Đôi môi anh đào chum chim cười vô cùng quyến rũ. Nhịn không nổi hắn hôn nhẹ lên môi nàng. Nàng giật mình đưa tay lên sờ môi...

– Thần tiên ca ca, huynh làm gì vậy? Miệng là để ăn, sao huynh lại đặt miệng huynh lên miệng muội.

– Cái này gọi là hôn.

– Hôn?

– Muội không biết sao? Để huynh dạy muội nhé.(nói đoán lại dán môi lên môi Lạc Hy) (tg: a, sao người lại làm thế VTL: ta nhịn hết nổi rồi, người cút ra chỗ khác cho ta làm việc Tg: nam mô a di đà phật, cầu Hy tỷ bình an)

– Ừm ừm...

Bạc môi cứ dán chặt lên môi nàng mà cắn mút, tham luyến không chịu rời đi. Nàng vừa khẽ mở miệng hắn đã đưa lưỡi xâm nhập vào quần lấy lưỡi của nàng. Hắn hôn rất điêu luyện, khi thì ôn nhu, khi thì bá đạo khiến Lạc Hy rơi vào mê lộ. Đôi bàn tay hắn đã không tự chủ mà sờ khắp thân thể nàng, vuốt ve những đường cong quyến rũ. Hắn rời môi nàng, hôn xuống cổ, vành tai nàng khiến nàng ngây ngất. Tay hắn cởi thắt lưng của nàng, vai áo nàng tuột xuống lộ ra làn da trắng mịn đẹp đến mê người. Dục vọng của hắn nổi lên cao hơn, hắn đưa tay luồn vào trong áo nàng xoa bóp đôi bồng đảo đầy đặn. Đang lúc cao trào như thế thì.....

14. Chương 14: Cẩn Thận Cái Mông Của Người

– Hắt xì, hắt xì.

Tiếng hắt xì làm hắn bừng tỉnh. Hắn đang làm gì đây, vừa rồi hắn....

Nhìn đôi má đỏ hồng của nàng, cùng quần áo đã bị hắn cởi gần hết mà hắn giật mình. Hắn đã không kìm chế được.

– Hắt xì, hắt xì.

– Bé con, muội bị nhiễm lạnh rồi. (cởi áo , khoác cho nàng). Ta đưa muội về phòng (bế thốc nàng lên)

– Hoa Nhi, Lạc Hy bị té xuống nước. Người mau thay cho nàng y phục mới rồi lấy thêm chăn giữ ấm cho nàng kéo nàng bị cảm lạnh. (nói rồi vội xoay bước rời đi)

– Tỷ tỷ, sao lại để bị ngã xuống nước vậy. tỷ tỷ, tỷ tỷ (lay lay)

– Hả? (giờ mới hồn mới trở về)

– Mau thay áo đi không cảm lạnh bây giờ.

– Ân.

Một lúc sau...

– Nương nương, nô tài là Tiểu Khấu Tử, hoàng thượng dặn nô tài mang một ít thuốc bổ khí, tiêu hàn đến cho nương nương. Hoàng thượng dặn người phải mặc ấm và uống thuốc ngay.

Hoa Nhi đón lấy cảm ơn hần. Tiểu Khấu Tử tươi cười rời đi, trong đầu hần nghĩ đây là lần đầu tiên hoàng thượng chăm lo đến sức khỏe của người khác nha. Hoàng thượng dạo này rất kỳ lạ a....

Mấy ngày sau không thấy Vương Thiên Lãnh bén mảng đến Dao Trì cung nữa. Cũng tốt, hần mà đến nàng không biết đối mặt với hần như thế nào nha. Đó là nụ hôn đầu đời của nàng, cơ thể nàng cũng chưa từng cho nam nhân chạm qua nha. (tg: sao tỷ giữ gìn ghê thế LH: không phải, tại không có tên nào dám lại gần ta hết tg:...). Nhưng mà hần không đến thì....

– Haizzzzz

– Lần 165...

– Ấy Hoa Nhi à, đừng có đếm nữa. Ta chán quá đi a. Máy nay không được ra ngoài chơi, ta sắp mọc rễ ở đây rồi.

– Chứ biết làm sao giờ hả tỷ, ai kêu tỷ làm hoàng thượng thích làm chi.

– Thì đó là kế hoạch của ta. Ài , chán quá (2 tay vỗ vỗ bàn). A, đúng rồi (nhảy dựng lên). Hoa Nhi, ta chưa đi dạo hoàng cung này bao giờ. Ngoại trừ ngự thiện phòng ta chẳng biết chỗ nào khác hết á. Chúng ta đi xem đi.(kéo kéo áo HN)

– Việc này...

– Đi đi mà, nha nha Hoa Nhi tỷ tỷ (mắt long lanh)

–

Hai thân ảnh đẹp như tiên tung tăng chạy khắp hoàng cung khiến các cung nữ, thái giám ngẩn ngơ không thôi.

– Oa, Hoa nhi. Hoa ở đây thật đẹp quá nha. Ấy, Viên Tầm cung? Là cung của ai a?

– Là cung của khách nhân. Mọi người phàm là khách quý của triều đình đều được bố trí nghỉ ngơi ở đây. Có 3 cung dành cho khách nhân là Viên Tầm cung, Lạc Tầm cung và Di Tầm cung.

– Chúng ta vào xem đi xem ai ở trong này (bước luôn vào)

– Tỷ tỷ, nơi này không tùy tiện vào được. Ấy tỷ tỷ, đừng vào (rượt theo)

– Tỷ.... úi. (Đập mũi vào đầu Lạc Hy)

– Suyt....

Trong sân, có một thân ảnh đang hướng mặt về phía mai viên thổ sáo, có 2 thân ảnh đứng xem, một thì mang theo tia tán thưởng (HN), một thì mang theo 1 tia si mê (Lạc Hy). Đây là mẫu người lý tưởng của nàng nha. Anh tuấn siêu phàm, ôn nhu mà không yếu đuối, lạnh lùng mà không bá đạo, thật tuyệt vời (tg: chết, tỷ sa vào lưới tình rồi)

– Oa oa hay quá (vỗ tay bốp bốp)

– Hy nhi, là muội sao

– Thần ca ca, Huỳnh thổ sáo thật hay nha. Oa cây sáo cũng rất đẹp.

– Muội thích sao?

– Rất thích (thích huynh)

– Vào trong đi (cười ôn nhu)

– Ân.

Ba người vào trong phòng. Rất thoáng mát sạch sẽ, trang trí đơn giản mà cao quý, trên bàn còn có một bình hoa hồng.

- Thần ca ca, huynh cũng thích hoa hồng sao?
 - ừ, ta thấy nó rất đẹp. Tuy không cao sang lộng lẫy như mẫu đơn nhưng lại mang một nét đẹp dịu dàng, khi nào nở thì sẽ điểm lệ hơn bất cứ loài hoa nào, nó còn có màu đỏ của máu, nên ta rất thích. Muội cũng thích sao?
 - Đúng vậy, hoa hồng là hoa tình yêu, màu đỏ tượng trưng àu của trái tim nha.
 - Vậy ư? Ta không biết đấy.
 - Huynh thật vô tâm (vồ lấy cái bánh trên bàn, mỗi tay cầm 1 cái, ngấu nghiến không thương tiếc)
 - Tỷ tỷ... (ngượng thay cho chủ)
 - Ha ha ha, Hy nhi. Muội thật là một tiểu dã trư nha.
 - Dã trư? Là gì? (đc đáp lại bằng tiếng ha ha ha) Hoa Nhi, là gì vậy?
 - Là... là... lợn hoang.
 - Lợn hoang? (trợn mắt lên)... huynh ... huynh dám... (vơ luôn một cây kiếm được treo gần đó)... đứng lại... đừng có chạy...
 - Ha ha ha, ta đâu có ngu. Đứng lại để muội chém chết à.
 - Đứng lại, huynh có đứng lại không thì bảo...
 - Rầm.... Nàng đâm phải một bức tường thịt và ngã phịch xuống.
 - Ai da, là kẻ nào ... (ngược mặt lên nhìn “ bức tường”). Thần tiên ca ca (đứng dậy cười cười).
 - Tham kiến hoàng thượng.
- Vương Thiên Lãnh lúc này chẳng cần nhìn cũng biết nộ khí ngất trời. Lạc Hy sợ quá trốn đằng sau Lưu Thần càng làm hấn diện tiết hơn. Nàng dám ra khỏi Dao Trì đến đây để vui đùa với tên kia, còn cười nói rất vui vẻ nữa chứ. Hấn mới thượng triều xong, định đến thăm Lưu Thần theo lễ nghi rồi đến tìm nàng. Thế mà nàng.... Tức, tức chết mất thôi. Lưu phi thấy Thiên Lãnh tức giận liền bồi thêm lửa vào dầu (dầu vào lửa):
- Ấy dô, đây không phải là phế hậu hay sao? Sao lại chạy ra khỏi lãnh cung câu dẫn nam nhân rồi. Hoàng thượng, người xem, thật không ra thể thống gì.
 - Ta câu dẫn nam nhân đấy thì sao, liên quan gì đến người, trư bà bà.(cố ý kéo dài câu cuối)
 - Người.. người dám... một ngốc tử như người mà dám nói ta như vậy, người chán sống rồi.(sán lại gần)
 - Trư bà bà, nói ai là ngốc tử? trư bà bà, trư bà bà thôi (cũng bước lên, 2 người mặt dán mặt)
 - Người chính là ngốc tử. Cả đời cả kiếp này đừng mong có ai yêu thích người. Ngốc tử, ngốc tử, ngốc tử..... (tát lên hết cỡ).
 - Đủ nháo, Lưu phi lui xuống cho trẫm (quát). (Lạc Hy chạy lại ôm lấy cánh tay Lưu Thần, thè lưỡi lêu lêu). Tiều Lạc Hy, trở về Dao Trì cùng với trẫm ngay lập tức.
 - Không về không về, ở đây chơi với thần ca ca vui hơn. (ôm chặt hơn)
 - Hoàng thượng, người xem, ả ta...
 - Im mồm. (nói rồi giằng Lạc Hy ra khỏi Lưu Thần, ném đến bên Hoa Nhi đứng gần đó). Nhị vương gia, nên giữ bốn phận. (Nhìn bằng ánh mắt..., nếu có thể giết người thì Lưu Thần chết ngàn lần chưa đủ).
 - Dạ, thần đã biết.
 - Đi về Dao Trì.
 - Không về, ta không về. aaaaaaaaaaaaaa huynh làm cái gì, thả ta xuống.

Hắn đã mất hết kiên nhẫn liền xốc nạng vác lên vai như vác một bao tải đồ. Lưu Thần lo lắng cho LH, Hoa Nhi nhìn LT với ánh mắt an ủi rồi lách bạch chạy theo Vương Thiên Lãnh. Về đến Dao Trì cung, hắn đóng sầm cửa lại rồi ném nạng lên giường. Lạc Hy vùng ra định bỏ chạy thì bị hắn kéo lại, đặt nạng nằm úp trên đùi hắn, lấy tay phát vào mông nạng mấy cái thật lực (oa độc ác, dám đánh Hy tỷ)

– Oa, đau quá. Ô ô ô. Thần tiên ca ca xấu xa. Ô ô ô.

– Còn dám gặp Lưu Thần nữa không? (thì ra là ghen)

– Gặp, vẫn gặp. Chơi với thần ca ca rất vui. (vẫn còn cãi bướng)

– Nay thì gặp này (đánh thêm vài cái nữa)

– Ô ô ô, đau quá. Không gặp, không gặp nữa. ca ca đừng đánh muội nữa. ô ô ô. Muội đau quá. Ô ô ô

Chỉ đợi có thế hắn buông nạng ra. Lạc Hy xoa xoa mông, mếu máo. Nhìn nước mắt đang rơi tí tách trên mặt nạng, hắn thật đau lòng. (đánh thì cũng đánh rồi, đau lòng gì nữa). Lau đi giọt nước mắt trên má nạng, hắn thủ thủ:

– Nhớ lấy những gì muội vừa nói, nếu mà còn gặp hắn thì (gần nhẹ) cẩn thận cái mông của muội.

–

15. Chương 15: Trẫm Muốn Lập Nàng Làm Hoàng Hậu

Càn Thanh cung...

– Hoàng thượng, việc này không thể được. Tiêu Lạc Hy là một ngọc tử, sao có thể gánh vác cả hậu cung.

– Phải đó hoàng thượng, xin người suy xét việc này.

– Vậy các người nói xem, hiện trong các phi tần có người nào đủ khả năng gánh vác trọng trách?

– (nhìn nhau)... bẩm, không có.

– Đẳng nào cũng không có, trẫm thà lập một ngọc tử làm hậu còn hơn lập một kẻ ngạo mạn hay một kẻ quá xảo trá. Như vậy, trẫm sẽ mất ăn mất ngủ đó. Chẳng lẽ các khanh muốn trẫm chết sớm sao?

– Bẩm chúng thần không dám (ngu sao mà nói muốn, bay đầu như chơi)

– Vậy cứ quyết định vậy đi

– Nhưng hoàng thượng.... trước đây hoàng hậu đã từng làm Lưu phi xảy thai, bây giờ lại phục vị cho nàng thần e các quan nhân không phục.

– Sự việc đó trẫm đã sai người điều tra ra rồi. Người bỏ độc vào trà hại Lưu phi xảy thai và làm hoàng hậu gây ngốc chính là Huỳnh Phi, con gái của tri huyện Giang Khê. Trẫm quyết định phế bỏ nàng ta và đuổi ra khỏi cung, cả đời không được bước vào kinh thành 1 bước.

– Hoàng thượng, sao không đầy nàng ta vào lãnh cung chịu khổ?

– Lãnh cung, Hoàng cung của trẫm có nơi nào là lãnh cung sao?

– (hiểu ý) bẩm hoàng thượng, không có.

– Được, người đầu truyền ý chỉ của trẫm, Ngày đầu tiên của năm mới sắc phong Tiêu Lạc Hy làm hoàng hậu, Dao Trì cung chính là tẩm cung của hoàng hậu, nếu không có ý chỉ có trẫm, bất cứ kẻ nào cũng không được phép tới gần.

– Chúng thần tuân chỉ.

Lưu Hoa cung...

Choang... choang...(tiếng đồ vật vỡ)

- Khốn kiếp, không thể như thế được, Trịnh Lưu Huyền ta lại không bằng một ngọc tử, nó có gì hơn ta, tại sao hoàng thượng năm lần 7 lượt đều chiếu cố đến nó chứ (người này chính là Lưu phi, nữ tử dân gian, ý được hoàng thượng sủng ái ngang tàn ngạo mạn, không để ai vào trong mắt)
- Ai dô, tỷ tỷ, sao lại tức giận như thế a (ẻo ợt bước tới) (mục này chính là Tú phi, Trương Tú Vân, con gái của Trương đại học sĩ, tính tình lãng lợ, gian xảo vô cùng)
- Đúng vậy a, việc gì khiến tỷ tỷ phải tức giận như vậy (Huyền phi, Lan Như Huyền, ôn nhu dịu dàng nhưng thật ra âm độc hơn bất cứ ai)
- Hừ các người đừng có giả mèò khóc chuột, đừng có giả bộ quan tâm ta. Thật ra các người cũng giống như ta thôi, đều muốn cái hậu vị kia. Thế nhưng hoàng thượng lại không coi chúng ta vào mắt, lại đi lập cái ngọc tử kia làm hậu, hỏi sao ta không giận.
- Phải a, bọn muội cũng giận lắm nhưng mà tỷ tỷ à phải bình tĩnh. Nếu tỷ bằng bột giống Huỳnh phi kia thì sẽ khó sống lắm. Hoàng thượng xử nhẹ Huỳnh phi vì cha nàng ta là trung thần, làm quan liêm khiết. Nhưng đối với người không phải tiểu thư khuê các, có hậu thuẫn thì... (lời này nhắm vào Lưu phi).
- Ai da, Tú phi, tỷ nói cái gì đây. Thôi, bọn muội trở về đây, không phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi. (bước đi, nở 1 nụ cười nham hiểm)

Khốn kiếp, 1 lũ khốn kiếp, dám khinh thường nàng. Được đợi đến khi nàng làm hoàng hậu xem chúng có dám khinh thường nàng không.

Mà có được hậu vị thì ngọc tử kia phải chết. Tiêu Lạc Hy, người sẽ phải chết, tốt nhất là đừng oán ta. Có oán thì hãy oán chính bản thân người đã làm hoàng thượng yêu thương người. Ha ha ha (muốn giết Hy tỷ, mơ đi cưng)

16. Chương 16: Thích Khách

Đêm đó, sau khi phê duyệt tấu chương hần lại mò tới Dao Trì cung, hần nghĩ rằng nàng đã ngủ rồi. Ngay từ ngoài cửa hần đã nghe tiếng sáo.

Nàng chưa ngủ? Hần cẩn thận bước từng bước thật nhẹ nhàng, đúng là nàng chưa ngủ. Điệu sáo nàng thổi sao nghe bi ai thống thiết quá vậy, một ngọc tử sao có thể có nỗi bi thương lớn như vậy. Chẳng lẽ nàng giả ngọc. Nghĩ đến đây đôi mắt hần nảy lửa, nếu thật nàng dám gạt hần thì hần sẽ khiến nàng thống khổ. Chợt những bông hoa sen nở ra, những đốm sáng giống như lần đầu hần gặp nàng bay ra vây quanh nàng như đang múa. Khúc nhạc vừa dừng Lạc Hy liền cảm nhận được có người đằng sau. Nàng xoè bàn tay ra để 1 tinh linh đậu trên đó và cất giọng ngao ngán:

- Các tỷ tỷ, mấy người nói đi, bao giờ tiên ca ca mới về a? Lúc huynh ấy đi có dặn ta đêm nào cũng phải thổi khúc nhạc này ọi người nghe để trừ bỏ oán niệm nhưng mà ta thực chán lắm rồi. Chán quá à. Ta không thổi nữa đâu (nói rồi gơ cây sáo lên trực ném đi).
- Bé con (đỡ lấy cây sáo nàng định ném đi) không được vứt đồ lung tung nha.
- A, thần tiên ca ca, huynh đến khi nào?
- Được một lúc rồi. Đây, đây là cái gì vậy? (lấy tay chọc chọc tiểu tinh linh)
- Tiên ca ca nói họ là những hồn ma ở đây, huynh ấy đã đưa họ vào hoa sen để làm gì đó muội không nhớ được, chỉ biết huynh ấy gọi họ là tinh linh và bảo muội hàng đêm phải thổi khúc sáo này cho họ nghe. Đêm nào cũng thổi thật chán quá đi à.(phụng phụng mặt)
- Vậy thì không thổi nữa. Đến đây, huynh thổi điệu sáo khác uội nghe.

– Hay quá hay qua, huynh thối đi

Tiếng sáo du dương cất lên, LH nghe một hồi liền nói:

– Hay quá, huynh đợi muội một lát (nói rồi chạy vào trong nhà) (cầm theo cây đàn). Không hiểu sao khi thấy huynh thối sáo muội lại muốn đánh đàn a. liệu có được không??? (cái mặt ngây thơ)

– Được (không kìm nổi lòng)

Hai người, 1 sáo một đàn cất lên những giai điệu mượt mà sâu lắng, những tiểu tinh linh liền tụm lại với nhau thành hình trái tim và nhảy múa theo điệu nhạc (chắc là đẹp lắm đây, huhu, ta cũng muốn đến đó xem)

– Muội đàn thật hay.

– Thật sao? Vậy huynh nói đi muội có thông minh không?

– Có, muội cực kỳ thông minh

– Hi hi hi Oáp (che miệng ngáp) hây, muội buồn ngủ quá rồi.

– ừm, vậy đi ngủ thôi (bế nàng vào trong phòng)....

– Huynh ngủ cùng muội sao?

– Đúng vậy? có vấn đề sao?

– Không có, vậy huynh hát ru muội ngủ đi

– Hát ru? Ta... ta không có biết

– Hầy.. chán huynh ghê (nói đoạn kéo đầu hấn áp vào ngực mình) để muội ru huynh ngủ nha. (tg: á trời ơi, có đời thuở nhà ai lại mời hấn xoa đầu hũ thế kia không? LH: đã trót giả ngây thơ rồi thì đành ngây thơ hấn vậy thôi)

Tim hấn đập liên hồi, nàng ôm hấn, nàng đang ôm hấn đó nha. Hấn nở một nụ cười sung sướng

– Bé ơi ngủ đi, đêm đã khuya rồi. Để những giấc mơ đẹp sẽ theo bên em (vừa hát vừa vỗ vỗ lưng như mẹ ru con ý) Bài hát hay như thế nhưng vào tai hấn thì lại thành : @#\$%^&**((+_)*@@#%\$&^\$@?????

– Bé con, muội hát cái gì vậy, huynh nghe không hiểu.

– ...(cứng họng)... muội cũng đâu có hiểu (thì ra nàng hát tiếng việt, chả trách hấn không hiểu)

– Vậy sao muội lại hát?

– Vì tiên ca ca hát uội nghe nên muội hát cho huynh nghe.

Nghe tới đây, hấn cảm giác được khói xì qua 2 lỗ tai. Tên đó, hấn dám cùng với bé con của ta.... Tên khốn đó, hấn... hấn.... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA tức chết ta rồi.

– Thần tiên ca ca, huynh sao thế?

– Nói, hấn cũng ôm muội thế này phải không?

– A, đau. Huynh làm muội đau quá.

– Nói mau.

– Không có a. Huynh ấy ngồi đầu giường hát còn Hoa Nhi vỗ lưng muội nha. HN đi ngủ rồi nên muội mới vừa hát vừa vỗ vỗ nha.

– Thật sao?

– Thật mà, muội không có nói dối. muội không ru huynh ngủ nữa đâu. Huynh thật đáng sợ mà. Huynh làm muội đau.

–(then quá không nói được gì)... bé con huynh xin lỗi, ru huynh ngủ nữa đi, nha nha (nói rồi ôm chặt lấy nàng, dụi dụi mặt vào ngực nàng) (tg: aaaaaaaaaaaaaa, Vương Lĩnh Thiên người dám ăn đậu hũ Hy tử, ta chém người. VLT: không có nha, ta thật muốn bé con ru ta ngủ nha * nhìn với khuôn mặt uỷ khuất, đôi mắt long lanh* tg: * không nỡ xuống tay*)

Bất chợt Lạc Lạc nằm trên ghế nệm kêu lên : Kiu... kiu... kiu...

– Nó sao vậy?

– Nó bảo là có sát khí, có người muốn giết muội nha.

– Khốn kiếp, người..... ưm ưm ưm... muội làm gì thế?

– Muội vừa nghĩ ra trò này hay lắm.

– Trò gì?

– Nhất ma.

– Nhất ma?

– Đúng a, muội vẫn hay dùng trò này để nhất HN nha.

– Được không?

– Được mà

– vậy làm đi.

Hai người một hồ xuống giường dò dò trốn sau bình phong.....

17. Chương 17: Có Ma Aaaaaaaaaaaaa

Lh nói nhỏ vào tai Lạc Lạc, không biết nói gì chỉ thấy nó giật giật cái tai lia lịa. xong rồi nó kêu lên mấy tiếng kiu kiu. Tức thì có 7 tinh linh bay vào. Không biết LL nói gì với chúng nó, chỉ thấy chúng liền tản ra núp vào một góc, tắt hết ánh sáng. Trong phòng chỉ còn 1 màu đen kịt, không khí rất chỉ là quỷ dị.

– Nè, rốt cuộc muội muốn làm gì?

– Ai da, thần tiên ca ca, huynh chỉ cần ngồi im mà xem thôi. Huynh sợ sao? (liền choàng tay ôm lấy hần). ngoan, có Lạc Hy ở đây rồi, ca ca không cần phải sợ đâu?

Hần phì cười. nàng nghĩ hần là ai chứ. Hần chỉ tò mò thôi mà. Nhưng hần cũng chẳng tội gì nói ra. Hần thích được nàng ôm thế này (đúng là háo sắc)

Hần còn đang trên mây thì cửa từ từ hé mở, 1, 2, 3... 7 tên mặc áo đen bịt mặt cầm kiếm rón rết bước vào. Lạc Lạc này giờ ở trong bóng tối bỗng phát sáng lên nhảy qua nhảy lại trước mặt chúng khiến chúng hoảng hồn.

– (có người khều khều)... ai nha(nói thấp giọng) người khều cái gì? (vẫn có người khều khều) ... người... (quay lại) Áaaaaaaaaaaaaaaaaa. (cả bọn kia giật mình quay lại)

– Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Có đến 7 cái bóng ma bay lơ lửng ở sau lưng chúng nha. Con nào con nấy tóc tai bù xù, có con chỉ còn 2 hốc mắt thỉnh thoảng có máu trào ra, có con thì hai mắt lồi ra xuống tận mũi thỉnh thoảng còn liếc liếc, có con thì có cái lưỡi thè ra máu me toe toét, có con thì bị rửa đến nửa khuôn mặt,... Bọn sát thủ mặt cắt không còn giọt máu, chân tay run lẩy bẩy, tội nhất là cái tên đi sau cùng bị khều cho quay lại chẳng may môi chạm môi với con ma ấy thì ngất ngay tại chỗ, trên miệng hần còn có vài con ròi đang ngoe nguẩy.(ọe, kinh dị quá).

- Ư... ư... ư... hoàngthượng, người... đến... rồi... sao??? Lại... đây... cho... thiếp... hôn... cái... nào...(nói đoạn nhảy bổ đến tóm mấy tên kia đòi hôn làm Vương Thiên Lãnh ở trong góc phòng muốn ói)
- Tha cho chúng ta, chúng ta không phải là hoàng thượng a, a, cứu mạnggggggggggggggggggg
- ... 1', 2',... cả gian phòng trở nên im lặng. Lúc này LH và Vương Thiên Lãnh mới thò đầu ra, thấp nền lên thấy một đồng nằm dưới đất. Sau khi kiểm kê kết quả, Vương Thiên Lãnh quay lại “ báo cáo” với LH:
- 2 tên bất tỉnh nhân sự, 3 tên sùi bọt mép, 1 tên thần trí bất minh, 1 tên vẫn còn tỉnh nhưng đã bị dọa cho tè ra quần không đứng lên được nữa.
- Ai nha, mấy cái người này nhát gan quá đi, không bằng HN. Nàng ta còn đánh cho hồn ma bị trọng thương.
- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, muội nghe thấy tiếng hét. Có chuyện gì? Hoàng thượng sao lại ở đây? Còn cái đồng này là gì?
- LH kéo HN sang 1 bên hoa chân múa tay khoe thành tích. HN hai tròng mắt muốn lọt ra ngoài, kinh ngạc mãi không thôi. Vương Thiên Lãnh nhìn LH khoe khoang trong lòng thấy vui lạ thường nhưng cũng ần ần 1 nỗi lo. Mới đó thôi mà đã có kẻ không chịu yên phận rồi.
- Người đâu?
- Có thuộc hạ.
- Mang mấy tên này giam trong đại lao, điều tra xem ai đứng đằng sau chúng.tăng cường thị vệ ở Dao Trì cung bảo vệ an toàn cho hoàng hậu
- Chúng thần tuân mệnh
- Hoàng hậu? hấn lại lập nàng làm hoàng hậu sao?
- Thần tiên ca ca, hoàng hậu là gì a?
- Bé con, muội chính là hoàng hậu của ta, là vợ của ta, muội hiểu không?
- Vợ? không phải huynh đã có vợ rồi sao? Trư bà bà không phải vợ của huynh sao?
- Các nàng ấy chỉ là thiếp, muội mới là chính thê của ta, là hoàng hậu của Linh Quốc.
- Nga, ta không thích
- Tại sao?
- Huynh có nhiều nữ nhân như vậy, huynh thực rất bẩn, muội không muốn làm vợ huynh.
- Bẩn? nàng nói cái gì (nắm chặt tay LH)
- A, đau. Bẩn tức là bẩn, muội muốn có 1 phụ quân như phụ thân muội, chỉ có 1 nữ nhân trong đời. Muội chỉ biết đã từng chạm qua nữ nhân khác thì là bẩn. Phụ thân thường nói thế (khóc)
- (sững người)... (lau nước mắt và ôm nàng vào lòng) bé con, muội đau sao, ta xin lỗi, đừng khóc, muội khóc ta rất đau lòng. Có thể bây giờ muội chưa quen, nhưng dần dần sẽ quen thôi. Ta là hoàng đế, hoàng đế nào chả có tam cung lục viện. Muội là hoàng hậu của ta, là người cai quản họ, muội đứng trên tất cả.
- Muội không thích, muội ghét huynh (bỏ chạy)
- Bé con, bé con....
- Tỷ tỷ, đợi muội. Hoàng thượng, xin người đừng như thế nữa. tỷ tỷ thật quá trong sáng ,người đừng khiến tỷ tỷ bị nhiễm bẩn (nói rồi chạy theo LH tới đào viên).
- Hấn thấy trong lòng ần ần đau. Nàng ghét hấn, nàng nói hấn bẩn chỉ vì hấn từng chạm qua nữ nhân khác. Hấn.... phải làm sao??? (lững thững bỏ đi).
- Cách đó không xa, trong đào viên, hai thân ảnh nhìn nhau lộ ra nụ cười xảo trá. Cá đã mắc câu....

18. Chương 18: Huynh Có Thích Ta Không?

Mấy ngày tiếp theo, hấn không đến tìm nàng nữa, chỉ có tăng cường thêm nha hoàn, thái giám cùng thị vệ ở Dao Trì cung. Nàng vẫn phải giả ngọc (đến là một). Thường ngày, nàng cùng bọn họ chơi đùa rất vui vẻ. Bọn nô tài ở Dao Trì cung rất quý mến nàng. Ban đầu bọn họ cũng có e dè thân phận nhưng dần dần mọi người trở nên rất thân thiết hình thành một luật lệ: Dao Trì cung không có khái niệm nô tài – chủ tử, mà chỉ có gia đình có anh có em, có người lớn trẻ nhỏ (tg: trẻ nhỏ ở đâu? Lh: ta chứ ai Tg: nhỏ ghê)

Ban ngày chơi rất vui còn buổi tối ai làm việc nấy. LH thường giả vờ đi ngủ rồi hoá thành bướm bay vào nội cung hưởng phòng khách nhân mà tới. Nơi đó có người nàng thích: Thần ca ca của nàng. Đậu ở 1 bông hoa ở trên bàn, nàng im lặng nhìn hình ảnh Lưu Thần đang chăm chú vuốt ve khuôn mặt nàng trong tranh vẽ. Hấn, Nhị vương gia Phong quốc, 24 tuổi nhưng chưa từng chạm qua nữ nhân. Trong phủ của hấn không có thể thiếp, tới giờ hấn cũng chưa có ý định lập Vương phi nên cả hoàng cung Phong quốc đều hi vọng chuyển đi lần này hấn mang về cho họ một Nhị Vương phi. Nhưng có lẽ mọi người sẽ phải thất vọng rồi vì bản thân hấn đã yêu một người mà hấn không thể có được.

- Hy nhi, nàng biết không, ta rất nhớ nàng, rất muốn đến bên nàng, ôm nàng vào lòng, rất muốn mang nàng đi thật xa, giấu nàng ở một nơi mà chỉ có ta mới biết nhưng ta không làm được. Nàng là Hoàng hậu, là thê tử của người ta, nàng cùng hấn rất vui vẻ, ta lấy cái gì để mang nàng đi đây chỉ có thể giấu nàng trong tim ta. Ngày mai ta đi rồi, nàng có ra tiễn ta không? Ta chỉ mong có thể nhìn thấy nàng, chỉ cần thế thôi, ta thật mãn nguyện rồi....

- (nước mắt tí tách rơi)... (bay đi vì sợ ở lâu sẽ hiện nguyên hình)... Thần, ta cũng thật yêu thích người nhưng ta không thể đi cùng người a.... (bụp, úi mẹ ơi)...

- ồ, một dạ hồ điệp (bướm đêm)... người làm mặt ta bị đau đó nha.

Là thúì hoàng đế,sao hấn lại ngồi trên nóc nhà làm gì a. lại tóm chặt chân nàng không cho nàng bay nữa chứ. AAAAAAAAAA khôn kiếp, thả ta ra AAAAA (giấy dựa)

- đến một tiểu điệp như người cũng ghét ta a (sặc mùi rượu, hấn uống rượu?) vậy thì nàng còn ghét ta đến mức nào? Nàng nói ta thực bẩn, người nói coi, đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện thường đúng không, vậy mà nàng nói ta bẩn. Ta thật rất muốn có nàng a, bây giờ ta mới nhận ra ta thật yêu thích nàng nhưng mà ta không dám chạm vào nàng. Ta sợ, ta rất sợ vậy bẩn nàng, sợ nàng ghét ta. Ta phải làm thế nào đây, làm thế... nào??? (ngủ luôn)

- ...(được thả ra bay bay trước mặt hấn)... xin lỗi, ta không có yêu người, ta chỉ muốn làm người chịu những thương tổn mà ta đã từng chịu đựng a... (nói rồi bay đi) (tg: chị thật sự nhầm lẫn tình cảm nặng rồi)

Sáng hôm sau...

- Hoàng thượng, người tỉnh rồi.

- Trường Khanh, sao người lại ở đây?

- Hôm qua thần vào cung muốn tìm hoàng thượng tán gẫu nhưng không thấy người. Tìm mãi mới thấy người nằm ngủ trên nóc nhà nên thần đưa người xuống.(tg: chứ không phải mò đến Dao Trì cung sao? TTK: cấm người nói ra không ta.... *cầm kiếm, xĩa xĩa* tg: không nói, ta không nói là đc chứ gì). Hoàng thượng, người gặp chuyện phiền não sao?

- Không có... đúng rồi. Lát nữa Sứ giả Phong quốc sẽ trở về nước, cùng trăm tiễn họ.

- Vâng.

Dao Trì cung....

- Mau mau,Hoa Nhi làm tóc cho ta mau lên, Xuân Ni, lấy cho ta bộ y phục màu lam, tiểu Đậu Tử mau ra liên trì hái cho ta một bó hoa sen, nhớ là hái hoa ở hướng tây nha không được hái ở hướng đông,Tiểu Hồng, muối lấy Ngọc Cầm của ta ra đây, nhanh nhanh lên.

- Dạ...(chạy toán loạn)
- Hoa Nhi, Nhị vương gia chừng nào xuất phát?
- Chắc là nửa canh giờ nữa.
- Nhanh vậy sao? Các thứ xong hết chưa?
- Dạ... xong hết rồi nương nương.
- Đưa đây cho ta (đón lấy rồi chạy như bay)
- Tỷ tỷ, đợi muội....

Cổng hoàng cung...

- Nhị vương gia thượng lộ bình an, cho gửi lời hỏi thăm cùng cung chúc tân niên đến hoàng đế quý quốc.
- Tạ ân điển hoàng thượng, thần xin cáo từ (miệng nói nhưng mắt thì cứ nhìn phía trong tìm ai đó)
- Cáo từ.

Hắn vừa định bước lên xe thì....

- Thần ca caaaaaaaaaaaaaaa
- Bé con... hoàng hậu nương nương.... Hỷ nhi...
- Thần ca ca,... huynh... phải đi rồi... sao ? (vừa nói vừa thở)
- ừ, ta đi rồi muội nhớ giữ gìn sức khỏe, lần khác ta sẽ đến thăm muội.
- Muội biết rồi, ầy... cái này cho huynh (giơ hoa và đàn ra)...
- Cảm ơn muội (đón lấy + cười hạnh phúc)
- Tỷ ...tỷ... (giờ mới chạy tới nơi)...
- Hoa Nhi, đưa hoàng hậu hồi cung.(hũ dấm chua bị rò rỉ)
- Dạ hoàng thượng... tỷ tỷ, chúng ta trở về thôi
- Ân (mắt rưng rưng quay đi)... (bước được tầm 20 bước)...(quay ngoắt lại)... thần ca ca.
- Ân, sao muội còn không có trở về.
- Thần ca ca, huynh có thích muội không?
- ... (toàn bộ mọi người có mặt ở đó chết sững)...
- Nói đi, có thích muội không?
- Thích... có thích... (tìm nhảy lên từng hồi)
- Vậy mang muội đi cùng đi.

- KHÔNG ĐƯỢC. XÂM NGÔN. NGƯỜI ĐẤU, ĐƯA HOANG HẬU VỀ DAO TRÌ CUNG CHO TRẦM NGAY LẬP TỨC (Không giữ nổi bình tĩnh nữa)

- Không, không, ta muốn đi cùng thần ca ca a, ô ô ô, ta thích thần ca ca (khóc thảm thiết) ô ô buồn ta ra, huynh làm cái gì, buồn raaaaaa
- Nhị vương gia, thứ lỗi không tiễn (nói rồi lôi xênh xệch LH đi về phía Dao Trì cung)

Nhìn bóng nàng bị Vương Thiên Lãnh kéo đi, Lưu Thần chỉ muốn tiến lên kéo nàng trở lại nhưng bước vừa tiến đã bị Hoa Nhi kéo lại. “ Vương gia, nếu tỷ tỷ đã muốn, không ai có thể cản nổi bước của tỷ ấy. Nếu ngài quá nóng vội sẽ khiến tình hình phức tạp hơn”.

Lưu Thần đau lòng nhìn bóng dáng LH bị kéo đi khuất sau hành lang, quay sang lấy chiếc sáo ngọc trong ngực ra đưa cho Hoa Nhi “ nói với nàng ấy hãy chờ ta, ta nhất định sẽ đưa nàng ấy đi” “ừm”

- Hoa Tổng quản, nơi này không có trách nhiệm của ngài, mời ngài trở về (trong lời nói phảng phất mùi dấm chua)
- Từ trạng nguyên, cảm ơn đã nhắc nhở (nói rồi hờn dỗi bước đi)
-
- Nhị vương gia, ta biết ngươi và Hoa tổng quản vừa nói gì nhưng ta mong người suy nghĩ cho thật kỹ. Chuyện này bây giờ không còn là chuyện riêng của vương gia nữa mà là tồn vong của 2 đế quốc và bình yên của lê dân bá tánh. Vương gia, đã tới giờ rồi. Người cũng nên khởi hành đi thôi.
- Được,(khuôn mặt trầm tư) nàng... liệu có ổn không?
- Người yên tâm đi, hoàng thượng thật yêu thích hoàng hậu, ngài ấy sẽ không làm gì nàng đâu.
- Vậy.. ta cáo từ
- Cung tiễn vương gia...

19. Chương 19: Ta Vĩnh Viễn Giam Cầm Nàng Bên Ta

Dao Trì Cung...

Bịch... rầm...

LH bị quăng lên giường 1 cách không thương tiếc

- Cút hết ra ngoài cho ta. (găm lên)
- ...(lui hết, gương mặt lo lắng)...
- Nàng vùng dậy cũng định chạy đi nhưng hấn lại kéo nàng trở lại. Ném nàng trở lại giường hấn nằm đè lên nàng, tay bắt lấy tay nàng nắm chặt khiến nàng đau đớn...
- TẠI SAO? TẠI SAOOOOOOOOOOOOOOOOOOO? (HẾT LÊN)
- A, đau, huynh làm gì vậy? Đau quá, buông muội ra.
- Đau? Ngươi còn biết đau? Tiêu Lạc Hy, ngươi muốn làm cái gì đây? Vì cái gì mà muốn theo hấn?
- Vì ta yêu thích huynh ấy, ta muốn làm thê tử của huynh ấy.
- Thê tử? Vì sao? Vì hấn sạch sẽ, còn ta thì bẩn? Ha ha ha, Tiêu Lạc Hy, dù muốn hay không ngươi vẫn là thê tử của trẫm, là hoàng hậu của trẫm, ngay bây giờ ta sẽ làm ngươi chính thức thành thê tử của trẫm (điên cuồng hôn nàng).

Xoẹt... xoẹt... từng mảnh áo trên người nàng bị xé 1 cách không thương tiếc. Mặc nàng giầy dụa, hấn dùng sức ghì chặt nàng khiến hai tay nàng tím bầm một mảng. Trên người nàng chỉ chít những dấu hôn. Hấn muốn để lại mọi thứ trên cơ thể nàng để chứng minh nàng là của hấn. Hấn điên cuồng chiếm giữ nàng, không cho nàng thoát ra. Đau đớn thể xác cùng tinh thần, nàng bật khóc, là tiếng khóc tận trong tim. Thấy 2 hàng châu rơi, hấn đau lòng, hấn thật sự rất đau. Buông nàng ra, hấn lau đi những giọt nước mắt trên má nàng..

- Bé con, ta xin lỗi. Ta sẽ không làm thế nữa. Nhưng tại sao? Tại sao nàng lại yêu hấn mà không yêu ta. Ta thật đáng ghét vậy sao? Hay vì nàng chê ta bẩn. Bé con, mặc kệ thế nào, ta cũng muốn giam cầm nàng ở bên ta mãi mãi. Ta sẽ không buông tay.

Hấn đứng dậy chỉnh lại bộ dáng vừa rồi vì giằng co mà trở nên xộc xệch. Quay lại hôn lên trán nàng vừa dịu dàng, ôn nhu lại vừa mạnh mẽ, kiên quyết.

Hấn xoay người bỏ đi cũng không quên phân phó người chiếu cố nàng. Trong tâm hấn nghĩ hấn sẽ không để mất nàng, không bao giờ.

Chỉ còn 1 mình trong phòng, nàng ngậm ngùi. Hắn không có làm gì nàng (thế mà còn chưa làm gì, tỳ nữ thì bị ăn sạch sẽ rồi). Lòng ảm ảm đau. Nàng làm thế đúng hay sai? Nàng trả thù hắn, làm hắn yêu nàng nhưng đến bây giờ khi hắn chịu đau khổ thì nàng cũng đau lòng không kém.

- Tỳ tỳ, người không sao chứ?
 - Không sao, muội lấy cho ta trang phục khác đi.
 - Tỳ tỳ, chúng ta có nên dừng lại không?
 - Muội có ý gì đây?
 - Tỳ, muội thấy tỳ đang nhầm lẫn tình cảm của mình. Tỳ đối Nhị vương gia chỉ là ái mộ chứ không có yêu. Muội có thể nhìn ra được. Nhưng nếu tỳ tỳ thật sự muốn hướng trái tim đến Nhị vương gia, muội cũng ủng hộ tỳ.
 -
 - Đây là của Nhị vương gia đưa cho tỳ, ngài ấy nói hãy tỳ hãy đợi, ngài ấy nhất định sẽ đến đưa tỳ đi.
 - Ân (nhận cây sáo) HN, ta thấy không vui. Ta muốn ngủ ở liên trì, muội đừng để ai quấy rầy ta.
 - Vâng. Tỳ tỳ... (ngập ngừng)..
 - Sao vậy?
 - Muội thấy hoàng thượng có vẻ thất lòng với tỳ, tỳ thấy có nên...
 - Đủ, đừng nói nữa. Muội đi làm việc đi.
- Nói rồi nàng bước đi thật nhanh không quay đầu lại. Hn biết, tỳ tỳ của nàng đang bối rối.

20. Chương 20: Huỳnh Hát Rất Dở Nhưng Muội Rất Thích

Tâm trạng của Lạc Hy dần ổn định. Ngay sau chuyện xảy ra ngày hôm đó hắn hạ thánh chỉ tuyên bố với toàn thể thiên hạ rằng, nàng, Tiểu Lạc Hy, chính là hoàng hậu của hắn mãi mãi không thể thay đổi. Nàng cũng không quan tâm, cũng không để ý đến điều gì nữa. Bây giờ nàng chỉ ăn + ngồi thẩn thờ + ngủ, ít nói, ít cười, không sôi nổi như trước nữa. Vương Thiên Lânh thấy nàng như vậy thì đau lòng lắm. Bé con của hắn trưởng thành rồi. Vì một nam nhân không phải hắn mà trưởng thành. Đêm nay hắn lại đến đây vừa lúc thấy nàng ngồi ở trên xích đu ủ dột.

- Bé con, chưa ngủ sao?
- Thần tiên ca ca, muội không ngủ được.
- Ngoan, ta đưa muội vào ngủ (đoạn bế nàng vào phòng). (nằm xuống cạnh nàng). (ôm vào lòng) Ta hát ru muội ngủ nhé.
- Ân.

Khúc Ru

Bảo bối thân yêu mau mau ngủ đi, ba mãi là nguồn an ủi ấm áp nhất của con. Ba ba khe khẽ đến bên cạnh con, con đừng sợ ban đêm. Bảo bối của ta, đừng khóc nữa. con phải học cách không sợ bóng đêm, con phải tự đối mặt với tương lai, cuộc sống trong bóng tối. con ngoan mau ngủ đi, ngoan ngoan ngủ đi. Niềm vui hay nỗi buồn, đừng sợ đối mặt với bóng tối. Đừng cảm lên bảo bối của ta. Bảo bối của ta ngoan ngoan ngủ đi..... (vỗ vỗ)

- Thần tiên ca ca.
- Hả?

- Huynh hát dở tệ.
- Ách...
- Nhưng muội thích...
- Ân. Vậy ngủ đi.
- Ca ca, mai muội muốn về thăm phụ thân.
- Ủ. Vậy mai ta đi cùng muội.
- Ân, chúc huynh ngủ ngon (hôn lên má).
- (sượng)...

Trời sáng rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, nàng phải cùng hần thượng triều nhận lời cung chúc của quần thần, sau đó đi thỉnh an thái hậu. Vì nàng trong sang ngây thơ lại thập phần đáng yêu nên thái hậu rất có hảo cảm với nàng. Xong đâu đấy nàng cùng Hoa Nhi, Vương Thiên Lãnh còn có Từ Trường Khanh đi tống quân phủ.

- Lão thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng vạn tuế, nương nương thiên thiên tuế.
- Bình thân
- Nga, sao lạ vậy? Huynh nói muội là thê tử của huynh, như vậy phụ thân chính là nhạc phụ của huynh nha. Sao phụ thân phải hành lễ mà không phải là huynh a?
- Hy nhi, không được ăn nói hồ đồ (Tiêu tướng quân mắng nhẹ đứa con gái không biết sống chết)
- Oa, không chịu đâu, ô ô, ca ca, phụ thân mắng muội.
- Ngoan, bé con đừng khóc, là ta sai, đáng lẽ ta phải hành lễ mới đúng. (nói đoạn quay sang). Tiểu tể tham kiến nhạc phụ đại nhân
- Ấy ấy, hoàng thượng đừng làm thế lão thần tổn thọ a....

Nhìn một già một trẻ khúm núm cúi đầu trước nhau, TTK cùng HN sớm đã không nhịn được cười thành tiếng khe khẽ.

- E hèm, tân tướng quân Từ Trường Khanh, còn không mau hành lễ với cựu tướng quân
- Văn bối, Từ Trường Khanh tham kiến Tiêu tiền bối
- Từ tướng quân, không cần đa lễ
- Nghĩa nữ Tiêu Hoa Nhi tham kiến nghĩa phụ.
- Hoa Nhi ngoan, đứng dậy đi. các con mau vào trong đi
- Cha, hôm qua thần tiên ca ca ru con ngủ nha. Bài mà cha vẫn ru con ấy. Nhưng mà huynh ấy hát dở lắm không hay bằng cha.
- Hả? hoàng thượng hát ru? (cả 6 con mắt nhìn chằm chằm Vương Thiên Lãnh)
- ...(đỏ mặt) không có
- Sao huynh lại chối rồi, hôm qua....
- Bé con, muội nói là muốn ngắm hân mai ở hậu viện mà ta đưa muội đi
- O ơ muội còn chưa bái tổ tiên nha
- Bái sau (túm cổ áo nàng xách đi như xách một con mèo)
- Ha ha ha (không thèm kiêng dè nữa cười phá nhà luôn)

Hoa Nhi nhìn theo, sắc mặt lâm vào suy tư. Không biết tỷ tỷ có nhận ra biến đổi của chính mình không?

21. Chương 21: Lưu Thần Cầu Thân

Ba tháng sau, tại chính điện hoàng cung Linh Quốc...

- Nhị vương gia, người có chắc muốn thành thân với ngũ công chúa không?
- Thần chắc chắn.
- Vương gia, người đâu nhất thiết phải làm vậy? Ngũ công chúa bẩm sinh bệnh tật, yếu ớt. Người vì sao lại chấp nhận lấy nàng? Hoàng huynh người ép buộc sao?
- Thần là tình nguyện, xin hoàng thượng thành toàn.
- Được, nếu người muốn như vậy thì trẫm sẽ thành toàn cho người. Người đâu, hạ thánh chỉ xuống Thân Vương gia Lưu Thần sang Linh quốc cầu thân Ngũ Công chúa Vương Tú Bình. Trẫm thành toàn, ngày 15 sau là ngày hoàng đạo chọn làm ngày thành thân.
- Tạ ân điển hoàng thượng.
- Lưu Thần, trẫm cho phép người đến Dao Trì cung thăm nàng. Nhưng đừng vượt quá bốn phận cũng đừng nói cho nàng biết mục đích người đến đây. Trẫm sẽ lựa lời nói với nàng sau.
- Thần tạ ân điển hoàng thượng.

(tg: sao nay anh hào phóng thế? VTL: * lườm* đừng có nhiều chuyện tg: * sợ xanh mặt*....)

Dao Trì cung...

- Nhị vương gia Phong quốc, Lưu Thần cầu kiến.
- Thần ca ca, nhanh nhanh mời vào (2 mắt long lanh)
- Thần, Thân vương gia Lưu Thần khấu kiến hoàng hậu
- Ai da, thần ca ca, sao huynh phải câu nệ thế làm gì a?
- (ôm lấy). Thần ca ca, muội thật sợ nhớ huynh nha, ngày nào muội cũng đợi huynh như huynh nói. Thần ca ca, hôm nay huynh đến để đưa muội đi đúng không? (2 mắt mong chờ)
- ...(bối rối)....
- Sao vậy?
- Không, ta... ta đến cầu thân. Ta sẽ lấy Ngũ công chúa Vương Tú Bình làm vương phi của ta.
- ..(sững sờ) huynh nói cái gì đây? Huynh đang đùa phải không?
- Không có (nén đau thương) ta nói là thật.
- Không thể nào, huynh nói là sẽ đến đón muội bảo muội đợi huynh mà.
- Ta cũng rất muốn đưa muội đi cùng ta nhưng....
- Vậy tại sao huynh lại muốn lấy người khác a, sao huynh lại gạt muội???? (khóc)
- Ta... ta xin lỗi (lòng đau như cắt). Hy nhi, ta... xin lỗi. Chúng ta không thể được. Muội còn có hoàng thượng, hoàng thượng rất yêu thương muội a.
- Muội không cần. Muội ghét huynh, muội không muốn gặp huynh nữa, huynh rút đi (vơ đồ đạc ném Lưu Thần) Rút đi.
- Nhị vương gia, ngài mau đi đi.
- Ta....
- Huynh còn không rút đi, huynh.... (tức quá, ngắt) (tg: Tội nghiệp tỷ tỷ, vì tin tưởng Thần ca quá đây mà.... LT: ta thật không muốn, tại ta bị ép buộc huhuhu (khóc lóc thảm thiết) tg: * vỗ vỗ, xoa xoa* ngoan

ngoan dừng khóc Khán giả: Tổ cáo Sao băng dụ dỗ trẻ em, lừa ăn đậu hũ tg: * cười gian manh* tỷ tỷ không ăn thì ta ăn KG: * ném dép* Tg: *chạy*)

- Hy nhi – tỷ tỷ – nương nương

- Mau truyền thái y

Cần Thanh cung...

- Hoàng thượng, hoàng thượng, nguy rồi, hoàng hậu nương nương bị ngất xỉu rồi.

- Cái gì (phi luôn ra khỏi phòng) truyền thái y chưa?

- Dạ đã truyền (vừa chạy theo vừa nói)

- Chuyện này là thế nào?

- Bẩm, sau khi Nhị vương gia đến không biết đã nói gì làm nương nương nổi giận và đã ngất xỉu

- Khốn kiếp.

Dao Trì Cung...

- Hoàng thượng giá lâm

- Tham...

- Miễn, hoàng hậu thế nào rồi.(phi thẳng đến chỗ LH)

- Bẩm, hoàng hậu vì nộ khí nhất thời dẫn đến khí huyết công tâm nên ngất xỉu. Lão thần kê một vài đơn thuốc bổ khí cho hoàng hậu uống chỉ 2 ngày là khỏe.

- Còn không kê đơn (quát lớn)

- Dạ dạ

- Lưu Thần, trăm không phải đã dặn người không được nói gì rồi sao? (ánh mắt hầm hè)

- (ánh mắt sắp khóc đến nơi) ta, ta nhất thời quên mất. Ta...

- Thôi đủ, người trở về nghỉ ngơi đi. Nơi này đã có trăm.

- Vâng... (luyến tiếc nhìn nàng rồi rời đi)...

Khoảng 1 canh giờ sau...

- Ưm...

- Bé con, muội tỉnh rồi. muội thấy sao? Có thấy khó chịu ở đâu không?(nắm chặt tay nàng, ân cần)

- Thần tiên ca ca (muốn ngồi dậy)

- Từ từ để ta đỡ muội.

- Thần tiên ca ca, sao huynh ấy lại lấy người khác. Huynh ấy nói là sẽ đến đón muội mà sao lại như vậy? Có phải giống như trư bà bà nói, muội là gốc tử sẽ không ai thèm để ý tới muội, phải vậy không? (nước mắt)

- Bé con gốc, không được nghe người ta nói bậy. Ai bảo muội là gốc tử, muội rất thông minh còn thông minh hơn cả ta nữa

- Vậy tại sao huynh ấy....

- Dừng nói đến hấn nữa. Hấn có lý do của hấn. Muội còn có ta cơ mà. Ngoan, nằm xuống nghỉ ngơi đi ha. Ca ca hát ru muội ngủ nhé.

- Không cần đâu, muội muốn yên tĩnh. Thần tiên ca ca, huynh trở về đi.

- ..(im lặng một hồi) ... Vậy được muội nghỉ ngơi đi. Lát ta lại đến thăm muội.

- Ân.

Sau khi Vương Thiên Lãnh rời đi, Lạc Hy từ từ mở mắt nở một nụ cười chua xót. Người nàng thật tâm thì giả dối nàng còn người nàng lừa gạt lại thật tâm với nàng. Đời thật ngang trái

Viên Tầm cung...

- Vương gia, ngài không định giải thích với hoàng hậu ư?
- Không, hãy để nàng hận ta, như vậy ta sẽ vui hơn.
- Nhưng ngài bị hoàng thượng... ngài...
- Dạ, đừng nói nữa (vuốt ve ngọc cầm). Ta và nàng hữu duyên vô phận. Tất cả chỉ đến đây thôi. Một giọt nước mắt rơi xuống, vỡ tan trên phím đàn....

22. Chương 22: Nàng Đã Chết?

Hai ngày sau khi nàng ngất...

- Nương nương, mau uống thuốc đi.
- Ấy da, Xuân Ni à, người xem ta khoẻ mạnh như vậy sao phải uống thuốc chứ. Ta không uống.
- Tỷ tỷ, người phải uống thuốc thì lần sau mới không bị ngất nữa (đón lấy thuốc từ tay Xuân Ni). Tỷ tỷ, nghe lời muội nha không muội mách hoàng thượng đánh đòn người nha.
- Không uống, đánh chết ta cũng không uống.
- Tỷ tỷ người có uống không?
- Không uống.
- Thật không uống?
- Thật không uống, không uống
- Ai da, tiếc thật đó Xuân Ni, ta làm nhiều kẹo hồ lô quá mà tỷ tỷ lại phải kiêng nha. Thôi, chúng ta đành tự mình giải quyết hết vậy.
- Kẹo hồ lô (2 mắt sang quắc) ta uống, ta uống thuốc là được chứ gì. Nhưng uống xong phải cho ta ăn kẹo nha.
- Được

Cầm lấy bát thuốc, Lh chột nhứ mày. Có độc. Là Khổng Tước Linh, loại độc này độc nhất trong các loại độc, không có thuốc giải, uống vào sẽ chết ngay tức thì. Kể nào lại ra tay độc ác đến vậy. Nhưng nếu bây giờ nàng chết nàng có thể rời khỏi hắn và nàng cũng muốn biết, nếu nàng chết hắn sẽ thế nào? Nghĩ vậy nàng liền thi pháp hoá thân. Trong nháy mắt nàng biến thành tàng hình, mà chỗ nàng đang đứng được thay thế bằng 1 “nàng” khác mà không ai phát hiện được. Thực chất đó là 1 củ sen. “Nàng” thân nhiên uống thuốc, vừa uống xong bát thuốc thì...

Choang... ủa... Một ngụm máu tươi học ra từ miệng “nàng”, “nàng” lăn ra đất bất tỉnh.

- Tỷ tỷ, nương nương, mau gọi thái y.
- Hoàng thượng, nương nương bị trúng độc.
- Cái gì? (bay thẳng đến Dao Trì cung)
- Bé con, bé con (nắm chặt tay nàng) thái y, thái y đâu?
- Chúng thần...

- Mau mau, xem hoàng hậu làm sao?
- ...(chạy tới bắt mạch)... (mặt tái mét)... Hoàn...g... Hoàng thượng, hoàng... hậu... đã...
- Đã cái gì, mau làm nàng tỉnh dậy, nếu không trẫm chém đầu các người (hối hả)
- Hoàng thượng xin thứ tội hoàng hậu thật đã giá băng rồi (quỳ xuống dập đầu khóc lóc)
- K..h..ô..n..g..thể...n..à..o (Hoa Nhi ngất ngay tại chỗ)
- Không, không thể thể được. Các người... một lũ vô dụng... cút hết đi cho trẫm.

Bé con, bé con, Tiêu Lạc Hy, người tỉnh dậy cho trẫm nếu không trẫm sẽ đánh vào mông người, mau tỉnh lại (tỉnh bằng niềm tin). Hy nhi, nếu người tỉnh lại, trẫm sẽ không giữ người bên trẫm nữa, trẫm sẽ cho người đi cùng Lưu Thần, trẫm sẽ cho người làm thê tử của hắn. Tỉnh lại, mau tỉnh lại đi, Bé con, thần tiên ca ca cầu xin muội (quỳ gối) , hãy tỉnh lại đi, đừng có bỏ huynh...

KHÔNG, LẠC HYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY (nước mắt rơi, lần đầu tiên hắn rơi lệ)

- Nương nương, huhuhu.

Dao Trì cung bỗng chốc thành 1 mảnh tang thương còn nhân vật chính của không khí ấy lại đứng một bên. Nàng lặng lẽ nhìn Vương Thiên Lãnh. Hắn quỳ gối cầu nàng tỉnh lại, hắn khóc vì nàng. Đau, tim nàng quặn đau. Nhìn Hoa Nhi bất tỉnh nằm trong lòng TTK, các nô tài trong Dao Trì cung khóc không đứng dậy nổi, nàng lại nhớ đến Tú Bình. Khi nàng chết, Tú Bình cũng khóc như vậy.

Hắn loạng choạng đứng dậy, bế “ nàng” ra khỏi cửa đưa nàng xuống liên trì nơi có cái bè gỗ hắn thường cùng nàng nằm ngủ, cùng nàng nô đùa.

- Hoàng thượng...
- Các người đi đi, ta muốn yên tĩnh ở cùng nàng.
- ... (tất cả lui ra để mình hắn cùng nàng ở đó)...
- Bé con, lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng bay từ nơi này lên nha. Lúc đó nàng thật xinh đẹp hết như một tiên nữ vậy. Ta chưa bao giờ thấy nàng bay lần nào nữa a. nàng tỉnh dậy bay cho ta xem đi nào... (không nhúc nhích)... hay là muội ngồi dậy thọc lét ta đi, ca ca sẽ nằm yên uội thọc lét a, nào tỉnh dậy đi. Ca ca hát uội nghe nha. Vì lần trước muội chê ca ca hát dở nên ta đã cố gắng tập hát thật hay, ta hát uội nghe nha. (vừa hát 2 hàng châu vừa rơi khiến cho người đứng đó tim quặn đau).

Dù đến kiếp sau sẽ lại cùng ước hẹn nhưng kiếp này chỉ cần không oán không hận

Đừng hỏi duyên phận kiếp trước ta là ai, chỉ cần kiếp này được ở bên nàng ngày ngày tháng tháng

Ta nguyện cùng nàng làm lớp bùn trong băng tuyết, làm máu nhuộm đỏ chốn hồng trần

Ấm lạnh có nhau, vui buồn cùng san sẻ

Sớm chiều nương tựa vào nhau

Ta là bè, nàng là nước

Gặp gỡ rồi yêu nhau không phải là tội lỗi

Đất mãi khóc than, trời cứ tuôn dòng lệ

Vì nàng, nhuộm đỏ máu ta

Ta nguyện cùng nàng sóng đôi tung cánh lượn bay

Ta nguyện cùng nàng sóng đôi tung cánh lượn bay

Kiếp này có nàng, ta đã mơ một giấc mộng

Kiếp sau sẽ lại đợi chờ nàng đến khiến lòng ta say đắm

Ta nguyện cùng nàng sóng đôi tung cánh lượn bay

Rời xa chốn hồng trần đầy rẫy thị phi
Nhân gian si tình vạn dặm xa xăm không lối về
Chi bằng làm đôi bướm bay lượn giữa trời xanh...

- Bé con, ta hát có hay không.....

“ Hay, rất hay, muội thật xin lỗi. Thật xin lỗi vì bây giờ muội mới nhận ra muội thật sự đã yêu huynh mất rồi. Nhưng nhớ đến huynh đã từng đối xử tệ bạc với muội, muội không biết làm thế nào mới có thể chấp nhận huynh.”

Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa tay lau đi giọt nước mắt của hắn nhưng nàng đang tàng hình, chạm vào hắn lại xuyên qua, giống như khi nàng cố lau đi nước mắt của Tú Bình vậy.

Hắn vẫn ngồi đó, hàng lệ vẫn rơi....

23. Chương 23: Ngũ Công Chúa

Hắn ôm “nàng” ngồi đó đã muốn năm ngày. Không ăn uống, bất động. Quần thần đã đến khuyên can nhiều lần, thái hậu còn lấy cái chết ra đe dọa mà hắn vẫn không có phản ứng.

Cứ ngồi đó, ngày ngày kể chuyện cho nàng, mỗi ngày hát 1 bài hát cho nàng nghe. Hắn bây giờ so với cái xác khô không khác là bao. Tiều tụy, xơ xác. HN mấy ngày nay cũng xơ xác không kém. Tuy có được Trường Khanh thức giục ăn chút ít nhưng cả ngày ngồi chờ đợi, ngày nào nàng cũng khóc. Trường Khanh không biết làm sao, chỉ biết ôm nàng vào lòng an ủi (tg: TK lợi dụng lúc Hoa tỷ buồn ăn đậu hũ nhé TTK: ta an ủi nàng thật lòng, người biến đi chỗ khác mà chơi)

LH thấy tình cảnh nàng gây ra cũng thập phần áy náy nhưng không biết làm sao. Chợt...

- Lạc Hy...

- Câu hồn quỷ, sao ông lại tới đây, không lẽ ta sắp chết thật?

- Không phải người mà là hồn nha (chỉ chỉ Vương Lãnh Thiên)

- Cái gì? Hồn sắp chết? Chết rồi ,chết rồi , chuyện này cũng tại ta mà ra, làm sao đây, làm sao bây giờ (cuống cả kê cả lên)

- Hầy, ta chỉ nói đùa thôi làm gì mà cuống lên thế.

- Đùa? (túm cổ áo) Ông nghĩ chuyện này là để ông đùa đấy hả? Ông có tin ta cho ông mất hồn luôn không?

- Tin, ta tin. Ta chỉ báo cho cô tin này.... Thật ra... thật ra thì...

- Thật ra cái gì nói mau...

- Ta... ta lại bắt nhầm hồn của bạn cô nữa rồi..

- CÁI GÌ????????????

- Á, diếc tai ta.

- Chết tiệt, ta phải đi gặp lão Diêm Vương.

- Ấy đừng, chuyện này là ta làm sai, nếu cô báo Diêm Vương vậy ta vạn kiếp không được siêu sinh đâu. Ta đã đưa linh hồn bạn cô vào ngũ công chúa của nước này rồi. Cô ấy sẽ giúp cô giải quyết chuyện này.

- Ngũ công chúa? Chuyện này là sao đây?

- Là thế này ..bla bla bla.... Thế đấy.

- Được tôi, bây giờ ta sẽ đi gặp Tú Bình. Tha cho ông đấy

- Đa tạ Lạc Hy tỷ tỷ (giọng nói sũng nịnh)

- ..(nổi da gà)

Bình Liên điện...

- Hu huh u công chúa huhuhu

- Ui da, đau quá. Ai khóc vậy? (ngồi bật dậy)

- Á aaaaaaaaaaaaaa, có ma, có ma (chạy không còn một bóng)

- Cái gì đây? Mấy người này là ai a, thật kỳ lạ.

- Tú Bình... (rưng rưng)

- Cô là ai?

- Là tớ, Lê Trần Lạc Hy đây, bạn thân của cậu đây nè

- Lạc Hy? (nhìn nhìn, ngó ngó)

- Mèo hen nhà cậu, là tớ đây, không nhận ra tớ sao? Tớ đã chết và được xuyên vào cơ thể này a.

- Oa, LH, là cậu thật. Sao cậu đẹp quá vậy (mắt hình ngôi sao)

- Đừng nói nữa. Cậu bây giờ đã là ngũ công chúa của Linh quốc Vương Lạc Bình rồi.

- Vậy là sao?

- Là thế này bla bla bla... (hoa chân múa tay loạn xạ)... cậu hiểu chưa? (nốc một ngụm trà)

- À, hiểu rồi. bây giờ cậu muốn tớ giúp cậu chứ gì?

- Đúng thế

- được thôi, nhưng sau vụ này phải cho tớ một soái ca à nha

- Ủ ừ, bây giờ thế này nhé (nói nhỏ vào tai) !@#%\$%^&#\$#@!@#\$\$@#@#\$ thế nhé.

- Ok.

- Vậy tớ đi đây, mà nè. Cậu bây giờ cũng đẹp lắm đó. Phu quân tương lai của cậu cũng soái lắm á. Cố gắng nắm bắt xong mà mần thật hấn nhá. Bai bai (bay đi)

Dao Trì cung...

- LH, Lh đâu rồi (xách váy đi vào, vừa đi vừa rống)

- Ngũ... ngũ công chúa...

- Tiêu Lạc Hy đâu?

- Chủ tử nhà ta đã qua đời rồi, hoàng thượng vẫn ngồi ôm xác nàng đã mấy hôm nay, không ăn không ngủ, không ai có thể khuyên can được, ô ô ô

- Họ ở đâu?

- ở kia (chỉ ra liên trì)

Tú Bình men theo cây cầu đi ra bờ gồ, đến nơi nàng bị dọa cho giật mình.

- A, maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- ...(trờng mắt lạnh lùng nhìn)...

- (rét run) hoàng... hoàng huynh, huynh...

- (Không nói gì, chỉ đưa tay vuốt tóc “ Lạc Hy củ sen”)

Tú Bình đưa tay ra định chạm vào Lạc Hy thì bị hấn nắm lấy tay : “ người muốn làm gì?” “ a, ta chỉ xem có thật nàng đã chết rồi không?” “ có ý gì? ” “ Người cứ buông tay ta ra đã (chạm vào LH, lập tức nàng biến thành củ sen), (giờ giờ lên) xem xem các người bị lừa rồi, nàng ta chắc đã sớm cao chạy xa bay rồi”

- Làm sao muội biết.

- Nguyệt ca nói với muội, huynh ấy đã cứu muội từ cõi chết trở về, huynh ấy còn bảo muội nói với hoàng huynh là Hy tỷ vốn đã có độc sẵn trong người nay gặp Khổng Tước Linh thì chất độc cũ đã giải được, tỷ ấy đã thông minh trở lại. Nhưng vì Khổng Tước Linh độc tính quá mạnh, cho nên nếu không cứu chữa kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Huynh ấy đã lấy củ sen làm thể thân cho Hy tỷ rồi mang tỷ ấy đi giải độc a.

- Thật là vậy sao?

- Đúng, huynh ấy nói nếu muốn tìm được Hy tỷ thì phải dựa vào tâm của chính huynh mới tìm được. Huynh ấy còn nói, tỷ tỷ hình như rất hận huynh nha.

- Có thể tìm được nàng ấy sao? Tìm như nào mau nói cho ta biết (nắm chặt vai, lắc lắc)

- Khụ ... huynh định giết muội đấy hả?

- Xin lỗi, ngũ muội. Hãy nói cho ta biết làm ơn nói cho ta biết đi.

- Chỉ cần mang Tuyết Linh Hồ đi theo,nó sẽ tìm ra. Có điều sẽ hơi lâu.

- Được, được lâu ta cũng tìm, ta đi tìm luôn.

- Gượng đã... hãy... ta có là Hy tỷ mà gặp huynh trong bộ dạng này cũng sẽ nói là không quen biết mất thôi. Huynh chuốt lại sắc đẹp với nghỉ ngơi cho lại sức đi. Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành. Muội còn phải nói cho 1 vài người cần biết nữa. Chuyện Hy tỷ còn sống phải tuyệt đối giữ bí mật.

- Được.....

Sao đó, Tú Bình đi tìm Hoa Nhi và Từ Trường Khanh ba la ba la một hồi, bọn họ hiểu được thì vui mừng hết sức, cuống cuống chuẩn bị để ngày mai đi tìm nàng.

- Ê, Viên Tầm cung ở đâu? (kéo kéo tiểu thái giám)

- Bẩm công chúa, công chúa cứ đi hết con đường này rồi quẹo trái là tới

- ừ, đi đi...

Viên Tầm cung...

Tú Bình nhìn ngang nhìn dọc không thấy người nàng cần tìm đâu. Chợt nhìn thấy một tên đang đứng ngẩn mai gần đó. Vì hấn quay lưng về phía nàng nên nàng không biết hấn là ai liền chạy ra vỗ vỗ vai...

- Đây người, cho ta hỏi.... Á aaaaaaaaaaaaaaaaa maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa (nhảy lên ôm cột nhà)

- ma... ma ở đâu? (nhìn quanh)

- Là người chứ ai, tên xú bát dẫn người cái bộ dạng gì đây, muốn dọa chết người ta hả?

Nhìn lại người mà Tú Bình gọi là ma, chính là Lưu Thần đẹp trai, nhưng bây giờ tiêu điều xơ xác cũng không kém Vương Thiên Lân.

- Ta là Lưu Thần, là....

- Người chính là Lưu Thần, là phu quân tương lai của ta... huhuhu Lạc Hy người lừa ta, người nói hấn rất soái, sao giờ thành ma cô thế này, huhuhu. Ta không chịu đâu, ta đi chết đây (ôm cột khóc lóc) (LH: không tiền)

- Người chính là ngũ công chúa Vương Tú Bình, người vừa nhắc đến Lạc Hy, là Hy Nhi.

- ừ, người chuẩn bị ngày mai đi tìm nàng với chúng ta (“ ta thật không muốn lấy gã này làm chồng đâu, huhuhu”) (tg: đừng có mà hối hận nhé)

- Cái gì? Nàng vẫn còn sống ư? Là thật?

- Thật, nhưng nhớ giữ bí mật đấy. Thôi ta đi đây (đi, đi)..(quay lại). À, Lưu ma cô, ta thấy chúng ta nên huỷ hôn đi nha, ta không có yêu người, người không yêu ta, không nên làm khổ nhau. Thế nhé, bai bai

Lưu ma cô? Ta? Lưu Thần nhìn bóng TB đi khuất không khỏi ngỡ ngàng. Những gì nàng nói cũng thật đúng, nàng và hắn.... Nhưng nghĩ đến Lạc Hy còn sống hắn vui mừng không thôi.

- Kệ nàng ta, ta đi tìm Hy nhi đã.

Nói đoạn hắn trở vào chính chu lại nhan sắc và chuẩn bị hành trang.

Còn về Tú Bình, nàng thật không hiểu vì sao Lạc Hy lại bảo nàng đi tìm hắn đi cùng. Người này có lẽ là nam nhân trong lòng LH, nhưng từ khi nào bạn của nàng có gu thẩm mỹ kém đến vậy? (tg: TB ngốc quá, LH muốn làm mối cho 2 người ý mà)

Từ Ninh cung...

- Chuyện này không thể được, hoàng nhi, người làm sao có thể...

- Mẫu hậu, nhi thần đã quyết định rồi. mẫu hậu hãy lấy cớ con vì thương tâm quá độ không màng triều chính nên người tạm thời nhiếp chính đến khi con hồi phục. Con đã gửi thư cho Nhị Hoàng đệ và Tam hoàng đệ rồi. Hai ngày nữa họ sẽ trở về phụ giúp mẫu hậu. Mẫu hậu, nếu kì này, nhi thần đi không có trở về thì xin người hãy trao hoàng vị lại cho Nhị hoàng đệ.

- Lành nhi, con vì một nữ nhân mà từ bỏ giang sơn có đáng hay không??? (đau lòng nhìn con)

- Đáng, rất đáng. Nếu như có giang sơn mà không có nàng, con sống không thật không bằng chết.

- ...(nhìn bộ dáng tiêu tụy của con, đau lòng không nguôi)...(suy nghĩ một hồi)... hoàng nhi, ta không muốn con có gì bất chắc, đi đường cẩn thận...

- Tạ mẫu hậu...

Nhìn bóng con trai rời đi, thái hậu rơi từng giọt nước mắt. Thằng bé này giống hệt cha của nó. Ngày xưa, tiên hoàng cũng vì một phi tử mà thương tâm đến chết. Bà sắp mất luôn đứa con này rồi...

24. Chương 24: Đi Tìm Nàng

Sáng hôm sau tại Dao Trì Cung...

- 1, 2, 3,... ý vị ca ca đẹp giai này là ai? Sao không thấy Lưu ma cô đâu hết???

- Lưu ma cô??? (3 người kia tròn mắt)

- Là phu quân tương lai của muội đó

- ..(cả bọn tròn mắt)...(nhìn Lưu Thần)

- ... (lấp bắp) dừng... dừng.. nói.. người.. là...

- Ta chính là Lưu Thần.

- (tròn mắt lên nhìn)... người...

- Có thắc gì sao,... bệnh miêu (mèò bệnh)? (óé, đặt biệt hiệu cho TB luôn kia)

- Bệnh miêu? Ta? (chỉ mặt mình) Tên ma cô nhà người, dám nói ta là mèò bệnh, ta chém chết người (rút kiếm của Trường Khanh, rượt Lưu Thần)

- Ha ha ha (vừa chạy vừa cười) lại đây tiểu dã miêu, ai nói người gọi ta là ma cô, ha ha ha

- Đừng có chạy (thở thở) người đứng lại...
- Không đứng, các người còn không đi mau, muốn trễ giờ a.
- ừ nhỉ, xem quên (bó tay)

Trường Khanh ôm Hoa Nhi dùng khinh công bay vù lên tường thành, Vương Thiên Lãnh cũng đáp xuống nhé nhàng chỉ còn Tú Bình nhà ta đứng nhảy nhảy...

- ê ê, ta không biết võ công a, các người định bỏ mặc ta sao??? (tức tối)
- Tiểu dã miêu (cười cợt nhả) nếu người chịu gọi ta 1 tiếng phu quân ta sẽ đưa người đi a (không hiểu sao hẳn rất thích trêu chọc tiểu nhân nhi này, có lẽ nàng cũng có cái khí chất thu hút người khác giống như Lạc Hy).
- Không gọi, ta không cần người giúp. Hoàng huynh yêu quý của muội, giúp muội đi ra đi ha.
- (trên mặt không có lấy 1 tia cảm xúc, bay ra khỏi cung mặc xác TB)

Từ Trường Khanh cũng ôm Hoa Nhi bay theo. Giờ chỉ còn nàng với Lưu Thần...

- Lưu ma cô, nếu người không mang ta ra, đến khi gặp Lh mà không có ta, nàng ấy sẽ hành hạ người đến chết.
- (đứng im, mặt vênh vênh)
- Lưu ma cô, Lưu Thần thôi, người....
- (mặt vênh vênh tiếp)

Tú Bình tức đến xì khói, nàng đến gần bức tường thử trèo lên. Cứ trèo lên lại tụt xuống , trèo lên lại tụt xuống. Nhìn tiểu dã miêu bướng bỉnh vất vả nghĩ cách... trèo tường, Lưu Thần không khỏi cười khở. Nàng... rất đáng yêu nha. Sau một hồi tận lực không có kết quả, Tb đành quay lại chỗ LT đang đứng...

- Lưu... phu quân
- Hả? nàng nói gì, ta nghe không rõ.
- P H U Q U Â N (nàng rít qua từng kẽ răng)
- Ai nha, sao nghe chả có tí tình cảm nào thế a. Không được rồi, ta đi một mình vậy (nói đoạn bước đi)
- ấy đừng, (nắm lấy tay áo, bèn lên kêu) phu... phu quân.
- Ha ha ha (ôm nàng bay ra ngoài) (đúng là Lưu ma cô)

(TB: “tên khốn nhà người, hãy đợi đấy, thù này không báo, ta không phải là Liêu Tú Bình” tg: đương nhiên không phải rồi, giờ người là Vương Tú Bình nha)

Ra khỏi cung, Hoa Nhi thả Lạc Lạc xuống đất. Lạc Lạc cuộn tròn người lại, lăn lăn vài vòng giống như đồng tiền xu quay dưới đất. Xong nó héch mũi về hướng Đông, kêu kiu kiu. Bọn họ thuê một chiếc xe ngựa theo hướng Lạc Lạc chỉ mà đi.

- Cảnh công tử
- ừ, chuyện gì?
- Trong thời gian qua ta đã điều tra ra được kẻ thuê sát thủ và hạ độc Lạc Hy rồi. Đó chính là Lưu phi.
- Lưu phi? Có chứng cứ xác thực không?
- Có. Chỉ có điều lạ là, Lưu phi là một nữ tử nông thôn nha, làm sao có thể biết đến tổ chức sát thủ này, hơn nữa lại có Khổng Tước Linh thất truyền trong giang hồ. Chắc chắn có ai đó đã lợi dụng nàng ta để trừ bỏ Lạc Hy.
- ... (suy nghĩ).. việc này sẽ phải điều tra thật kỹ. Ta không muốn để kẻ đó lọt lưới nếu không sẽ hại đến LH
- Vâng. Còn có chuyện này...

- Chuyện gì nữa

- Huyền phi có mang rồi

Vương Thiên Lãnh giật mình. Từ khi Lạc Hy nói hắn bắn, hắn đã không còn hứng thú với nữ nhân khác nữa. Chỉ là hôm ấy Huyền phi mời hắn đến dự sinh thần của nàng. Hắn nhớ chỉ uống có chút rượu rồi không biết gì nữa. Hôm sau tỉnh giấc thì Huyền phi và hắn trên người không manh áo nằm trên giường. Hắn không biết chuyện gì đã xảy ra, hắn thậm chí còn không cảm nhận được hắn đã làm gì với nàng ta (chắc chắn mục này giả trò rồi)

- Chú ý theo dõi Huyền phi, ta nghĩ có chuyện gì mờ ám

- Vâng.

25. Chương 25: Nàng Thật Ra Đang Ở Đâu?

Trên xe ngựa...

- Ê tên Lưu ma cô này, người làm gì mà sấn lại gần ta thế hả? nóng chết đi được.

- Chứ không phải người sấn lại gần ta hả? Lại còn giờ vuốt mèo lên nữa chứ. Tránh ra chỗ khác coi.

- Đây 2 người....

- Cái gì? (đồng thanh)

- Chúng ta cũng phải sấn vào nhau đấy thôi, cái xe này nhỏ quá mà. Đến trấn tiếp sẽ đổi xe khác nha.

- TA KHÔNG MUỐN CHUNG XE VỚI HẮN TA/NÀNG TA (cùng hét lên)

- Đồ mèo hoang

- Đồ ma cô

- ...

- ...

3 tháng trôi qua....

Cứ như vậy họ đã đến Vũ Lăng. Dọc đường đi, họ đã đến những chỗ mà Lạc Lạc cảm nhận được Lạc Hy nhưng cứ như nàng đang chơi khúc bắt với họ vậy. Họ đến thì nàng đi, cho đến hôm nay....

- Chủ quán à, ông có thấy người giống trong tranh này bao giờ chưa?

- Người này hả? Chưa thấy bao giờ. Nhưng có một công tử tóc trắng cũng có cái hình ở trên trán giống cô nương này.

- Thật sao? Anh ta ở đâu?

- Ở một tiểu viện ngoài tây thành. Nơi đó tên là Nguyệt Viên, là tiên cảnh chốn trần gian a

- Đa tạ lão bá. Nhanh nhanh, không có nàng lại chuồn mất bây giờ.

Năm người một hồ chạy như ma đuổi tiến về biệt viện ngoài tây thành. Từ Trường Khanh đang định gõ cửa thì cánh cửa tự động mở ra. Một cơn gió mang mùi hương hoa đào thoảng qua khiến họ ngây ngất. Bước vào phía trong họ choáng ngợp trước cảnh đẹp nơi đây. Nơi này trông toàn một loại đào màu phớt hồng tỏa hương thơm ngát, cánh hoa đào bay bay cùng với khói mờ mờ ảo ảo.

Trong khung cảnh ấy có tiếng đàn vọng lại. Họ men theo tiếng nhạc sâu vào trong thì thấy trong màn sương huyền ảo có 2 bóng người, một mặc đồ trắng, kiểu tóc giống Lạc Hy, còn một người áo lam tóc trắng, trên

trán có ấn ký. Nhìn kỹ, đó là một nữ nhân quay lưng về phía họ và đối diện nàng ta chính là Huyết Nguyệt. Hai người họ vừa đàn vừa hát, cùng cánh đào bay lất phất tạo nên khung cảnh thần tiên.

[www.youtube /watch?v=-be4acnY8mQ](http://www.youtube/watch?v=-be4acnY8mQ)

Tiếc rằng ánh bình minh không thấu hiểu nỗi đau thương, khiến hai người đi về hai ngã

Ai có thể quên được khoảng thời gian đó, biệt ly quá dễ dàng mà tương ngộ lại thật khó khăn

Gió không thổi hết tang thương

Mưa đọng đầy trong khóe mắt

Thế gian này còn ai là người sưởi ấm cho ta

Ta ở phương xa, trông ngóng đến bàng hoàng, trời đất mênh mông, nhìn cảnh lòng đau như cắt

Ta ở phương xa, nỗi tương tư càng thêm khắc khoải, lệ tuôn ướt đầm manh áo trắng

Ta ở phương xa, nhìn hoa rơi, cõi lòng tan nát, sống có gì vui, chết cũng không thanh thản

Ta ở phương xa, đau lòng tựa cửa, đợi chờ người đến tím ruột bầm gan

Người ở phương xa

Ta ở phương xa, nhớ về dĩ vãng, trái tim băng giá, lệ đọng thành sương

Ta ở phương xa, tình yêu thật khó phai mờ, không nén được nỗi thương tâm

Ta ở phương xa, mãi tiếc nhớ người xưa, giữa trời đất nhân gian, bướm thành đôi bay lượn

Ta ở phương xa, linh hồn bầu bạn cùng giấc mộng, muôn đời vẫn mãi hướng về nhau

Người ở phương xa

- Bé con, bé con là nàng sao? (chạy tới, quay người nàng lại)

- ... (quay mặt lại, cười quyến rũ)...

- Oe..... (cả bọn nôn thốc nôn tháo)

Là một nam nhân a, nhưng tên này thật kinh di. Hắn chát một lớp phấn dày, 2 má đánh đỏ như ớt khi, môi tô nguệch ngoạc... nói tóm lại là xấu kinh khủng.

- Ấy nha, các người làm sao vậy a? (Nhìn thấy Hoa Nhi) Vô Khuyết... ô ô... sao chàng lại bỏ thiếp ở lại nơi này một mình, chàng thật xấu quá đi à.

- Vô Khuyết????? (nhìn sang Hoa Nhi)

Một luồng ánh sáng bao quanh Hoa Nhi, nàng biến thành Hoa Vô Khuyết ngày nào.

- Ai nha, Yên Phong. Nàng biến thành cái bộ dạng thật dọa người a (Hoa Nhi sùng nịnh nhéo nhéo má Yên Phong)

- Hi hi.. đùa bọn họ chút thôi mà (lấy khăn che mặt lại, bỏ ra)... thế này được chưa?

- Được rồi (ôm ôm, xoa xoa)

Hắn bỏ lớp nguy trang ra trở thành một tên nam tử dung mạo đẹp như hoa, nữ tử còn phải thẹn là không bằng. Từ Trường Khanh úp mặt vào vai Vương Thiên Lân khóc thút thít (tội nghiệp anh quá).

- Nguyệt ca, ô ô ô, muội nhớ huynh chết đi được. Sao giờ huynh mới chịu xuất hiện a. (chạy lại ôm chầm lấy Huyết Nguyệt dụi dụi mặt vào ngực nàng) (Huyết Nguyệt ôm lấy luôn)

- Vương Thiên Lân.

- Hả?

- Cho ta mượn vai người (gục mặt vào khóc rất thảm thương).

-

Vương Thiên Lãnh trở thành tấm nệm để 2 nam nhân thất tình kia tựa vào. Hắn sốt ruột hỏi Nguyệt Nguyệt.

- Hy nhi đâu? Nàng thế nào rồi.

- Các người cứ ở đây đi. Qua vài ngày nữa, nàng khắc xuất hiện trước mặt người.

Nói rồi nắm tay Tú Bình, nháy mắt với Hoa Nhi và Yên Phong bước vào nhà, để mặc đằng sau 3 kẻ vật vờ như những cái xác không hồn...

Nàng, thật ra đang ở đâu?

26. Chương 26: Chính Là Nàng Sao?

Hồng nhan viễn, tương tư khổ

Kỷ phiên ý, nan tương phó

Thập niên tình tự bách niên độ

Bất trảm tương tư bất nhẫn cố

- Hay, thơ rất hay. Nguyệt huynh có tâm sự sao?

- Lãnh huynh, tâm sự thì rất nhiều có điều không muốn nói ra.

- Vậy sao? Ta có hỏi tâm sự của huynh sao?

- Nói trước cho đỡ tổn công hời (bó tay). Tiểu Hy Hy có thư cho người.

- Bé con? Mau đưa ta.

“ Vương Thiên Lãnh, ta muốn người 3 ngày sau hãy đến biệt viện bỏ hoang cạnh Nguyệt Viên và sống ở đó nửa tháng, không có thức ăn hay nước uống, không có quần áo, chỉ được phép ăn rau cỏ dại và uống nước mưa. Người hãy đưa Từ Trường Khanh đi cùng. Nhớ lấy thời gian, đúng nửa tháng.”

... sao nàng lại muốn ta làm như vậy????

- Còn chưa hết (đưa tay lên trán VTL hoá phép). Nàng bảo ta phải tạo cho người một vết sẹo ở trán. Vết sẹo này hàng đêm sẽ mang cho người đau đớn giống như bị người ta xô từ trên cao xuống vậy. Hãy chuẩn bị đi.

- Được, Trường Khanh, Trường Khanh, đi cùng ta đến biệt viện bỏ hoang....

Tại biệt viện ngày thứ 5...

- Đói quá, hoàng thượng, thần sắp chịu không nổi nữa rồi (thất thểu). Sao hoàng hậu lại đưa ra mệnh lệnh kì cục vậy chứ. ôi, ôi, khó chịu quá...

- Aaaaaaaaaa

- Hoàng thượng, người lại đau sao? Đây đây, lấy cái khăn ướt này đắp vào đi. Hoàng hậu sao lại làm thế chứ? Thật là...

- (một lúc sau)...Trường Khanh, người đừng nói nữa. Nàng và Hoa Nhi đã từng chịu nhiều khổ sở hơn chúng ta bây giờ.

- Thế là sao hoàng thượng?

- Đây cũng là lỗi của ta. Ba năm trước vì muốn đoạt lại binh quyền, ta đã sắc phong nàng làm hoàng hậu. Nhưng ta chưa bao giờ liếc nhìn nàng lấy một cái, chưa từng sung sướng hạnh phúc. Một năm sau, nàng cùng

Lưu phi ngồi thưởng trà trong ngự hoa viên. Lúc đó, Lưu phi đã có mang 2 tháng. Không ngờ trà có độc đã khiến Lưu phi sẩy thai. Ta không thèm suy xét trắng đen, nghe theo lời Huỳnh phi khích bác mà tiến đến cung của nàng. Nàng vừa mới tỉnh dậy, thuốc giải độc còn chưa kịp uống ta đã đánh nàng một trượng khiến nàng đập đầu vào cạnh giường trở nên ngờ nghệch và có vết sẹo như thế này trên trán. Nửa năm sau, Tiêu Thượng Bình trao lại binh quyền để đổi lấy nàng nhưng ta không cho phép và biếm nàng vô lãnh cung. Ta thật không biết nàng đã bị Lưu phi đẩy ngã, cũng không hề biết trong suốt thời gian ở lãnh cung nàng cùng Hoa Nhi cơm không có ăn, nước không có uống, phải ăn rau dại với uống nước hứng từ lá cây, lại còn vì chất độc cùng vết thương bị Lưu phi xô ngã mà suýt chết. Ta thật hối hận, nếu không phải vì sự tò mò của Lưu Thần thì ta cũng quên luôn sự tồn tại của nàng. Nếu không có Lưu Thần, ta đâu có được những tháng ngày hạnh phúc bên cạnh nàng. Người nói xem ta đáng phải chịu như thế này mà, đúng không? Chỉ tội cho người, khi không phải cùng ta chịu tội.

- Hoàng thượng, nương nương là vì muốn thần hiểu được những thống khổ cùng cực của Hoa Nhi mà yêu thương nàng hơn. Nhưng mà, người nói đi. Sao Hoa Nhi lại là nam nhân a, lại còn cùng với tên Yên Phong đó...

- Thôi, đừng nói nữa. Đi ngủ thôi, chúng ta là nam nhân, lẽ nào không chịu được nửa tháng.

- Hoàng thượng, củi đã hết rồi, đêm nay chúng ta làm sao ngủ đây?

- Ngồi sát vào nhau là được mà. Lại đây ngồi đi.

Bỗng... ầm ầm.. rào... rào... (trời mưa lớn)

Nguyệt Viên...

- Tỷ tỷ, trời mưa lớn như thế này, bọn họ không có chăn, hơn nữa nơi đó còn dột nát. Bọn họ liệu có bị ướt hết không? Muội sợ bọn họ sẽ bị cảm lạnh mất.

- Phải đấy, Lạc Hy. Cậu nữ lòng nào nhìn thấy hấn như vậy đi.

- Ấy da, Hoa nhi, tiểu dã miêu. Các người không thuyết phục được nàng ấy đâu. Đến lúc cần nàng ấy sẽ tự biết phải làm sao a.

- Người còn nói được sao? Tập trung vào chuyên môn đi.

Xin miêu tả tình cảnh của Lưu Thần hiện giờ, hấn phải đứng trên 2 cái lu theo thể trung bình tấn, trên đầu đội một chậu nước lớn, hai tay nâng 2 chậu nước khác. Phải đỡ như vậy đến hết 1 nén nhang, nếu làm một giọt nước nào sánh ra ngoài hấn phải chịu thêm 2 nén nhang nữa. Cứ như vậy cũng đã 5 ngày. Nếu nói 2 tên kia chịu khổ trong biệt viện thì hấn cũng chịu khổ không kém.(cho chết, ai bảo dám gạt Hy tỷ)

Lạc Hy nhìn ra ngoài trời mưa gió, trong mắt hiện lên một tia lo lắng rồi vụt biến mất. Hấn rất kiên cường, sẽ không sao đâu (có sao đấy chị ạ)

- Hoàng thượng, người sốt rồi.

- Khụ... ta không sao. Trường Khanh, người người cũng nóng quá.

- Có lẽ chúng ta bị cảm lạnh rồi. Thần không đứng lên nữa.

- ...

- ...

Hai ngày sau đó...

Hai người dần dần mất đi ý thức. Trước khi ngất đi hấn còn nhìn thấy một bóng dáng mờ ảo. Dù không rõ nhưng hấn biết đó là nàng.

- Bé con, là nàng thật sao?

27. Chương 27: Ta Sẽ Trở Về Cùng Người Nhưng....

- Ừm....

- Người tỉnh rồi hả? ai da, ta nói nha, các người 2 nam nhân trai tráng khoẻ mạnh mà sao lại chịu không mấy ngày vậy. Thật đáng xấu hổ nha. (Yên Phong ỡng ẹo lên tiếng).

- Là ai đưa ta về đây?

- Người nghĩ có thể là ai a? Là chủ nhân đưa người về. Chủ nhân nói hôm nay sẽ cho người biết người mà người thương nhớ đang ở đâu.

- Mau đưa ta đi gặp hắn.

- Người xem người kia, đứng còn không nổi. Đợi ta một chút (đi ra đẩy 1 cái ghế có bánh xe vào) (xe lăn đẩy bà con ạ) Người ngồi lên đây, ta đưa người đi.

- ừ, cảm ơn người.

Tại Đào Viên...

Ảnh

[www.youtube /watch?v=IR0p-O3mEfM](http://www.youtube/watch?v=IR0p-O3mEfM)

Tình như gió, đến và đi không để lại dấu vết

Giữa trời đất, thổi làm cho đau đớn vô cùng

Nhưng vì sao, vẫn muốn giữ gió bụi ngày xưa?

Mộng nghìn năm, chàng vẫn mãi ở trong tim

Không thể trở lại ngày xưa, trăng sao đều mờ lung

Đành để tất cả trôi theo tiếng trống chiều, chuông sớm

Vẫn biết rằng, nhân gian tình sắc đều là không

Nhưng không bao giờ quên, trong tâm trí em

Biển trời xa, chàng đến và đi vội vàng

Động lại những khoảnh khắc như mơ

Ôm ấp nỗi niềm, biết rằng phận nữ nhi yếu ớt

Nhưng sức không kéo nổi cây cung của chàng

Sức cung của chàng

Không thể trở lại ngày xưa, trăng sao đều mờ lung

Đành để tất cả trôi theo tiếng trống chiều, chuông sớm

Vẫn biết rằng, nhân gian tình sắc đều là không

Nhưng không bao giờ quên, trong tâm trí em

Chôn bụi hồng, ôm mối yêu và hận chàng

Không ngừng tuôn, dòng nước mắt rơi ướt đầm

Không có chàng, mới biết đời người thật khổ đau

Tha thứ cho em, ngày trước đã không hiểu

Ngày trước đã không hiểu.

- Bé con. (nói rồi nhào người đứng dậy nhưng lại ngã sấp mặt xuống).

- Ai nha, người không đi được đâu. Ngồi im đi.(Yên Phong lắc đầu, đỡ hấn dậy)
 - Bé con, thật là nàng thật sao? Nàng đã trở về.
 - Phải (lãnh đạm)
 - Bé con, nàng... Người không phải bé con của ta, người là Huyết Nguyệt phải không?
- Đây không phải Lạc Hy của hấn. Bé con của hấn vốn sôi nổi, tinh nghịch, vừa thấy hấn là nhào tới cười cười nói nói. Người con gái trước mặt hấn đây lãnh đạm như sương, lạnh lùng băng giá, đôi mắt nhìn hấn không có cảm xúc.
- Phải, có điều ta cũng chính là Lạc Hy. Chúng ta là một.
 - Không thể nào, người nói dối.
 - Ta là người có 2 khuôn mặt. Trước đây ta sống cùng người với nửa khuôn mặt kia của mình.(nói rồi nhắm mắt lại). Thần tiên ca ca, huynh có làm sao không? Có bị đau ở đâu không? (nhào tới nắm tay hấn, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước)
 - Bé con... (đây chính là nàng) Có lẽ nào lại như vậy? Nàng như thế nào lại giả ngốc để gạt ta. Không thể nào... (đau quần quại).
 - Chính là như vậy. Nếu không ta còn có thể đứng trước mặt người như bây giờ sao? (lại lạnh lùng). Thế nào? Không chấp nhận được sao? Vậy thì người có thể rời đi.
 - Không, dù nàng là ai, dù nàng thế nào ta nhất quyết không từ bỏ nàng. Ta sẽ cố gắng làm quen với khuôn mặt này của nàng. Bé con, hãy trở về cùng với ta.
 - Ta sẽ về nhưng mà... ta còn có điều kiện. Người trở về nghỉ ngơi trước, khi người lành bệnh ta sẽ nói. Ta đưa người về. Yên Phong, hãy cùng Lạc Lạc chuẩn bị những thứ ta đã căn dặn. Giao quyền quản lý viên cho quản gia, nhắc mọi người tuân thủ theo ý của ông ấy. Các người cũng chuẩn bị đi cùng chúng ta luôn đi.
 - Vâng (không còn Yên Phong ảo lả nữa mà là một nam nhân anh dũng, khí khái)
 - Bé con, chuyện này...
 - Đừng nghĩ nhiều. Thần tiên ca ca, huynh phải nghỉ ngơi cho tốt để còn đáp ứng điều kiện của ta. (cười ôn nhu, ánh mắt tinh ranh)
 - Được.(nàng kết hợp cả hai tính cách, dù chưa quen nhưng hấn cũng vẫn thấy tâm rất ấm áp)
- Hai người họ đi qua phòng của Từ Trường Khanh, tiếng Hoa Nhi thút thít:
- Đậu hũ thối nhà người bây giờ mới chịu tỉnh hả. Người là nam nhân gì chứ, mới dính mưa một chút thôi mà đã thành ra thế này rồi.
 - Hoa trư đừng khóc, ta không sao đâu.
 - Không sao cái đầu người a. Lúc tỷ tỷ đưa người về, nhìn mặt mũi người trắng bệch giống hệt đậu hũ luôn a. Hu hu hu
 - Nàng quan tâm cho ta sao?
 - Quan tâm cái đầu người á, đồ ngu như heo. Không biết sao mà còn hỏi nữa. Đậu hũ thối chết bầm.
 - Hoa Nhi (cảm động nắm tay), ta mặc kệ nàng là Hoa Nhi hay Hoa Vô Khuyết, cũng mặc kệ nàng yêu tên Yên Phong kia hay không, mặc xác hấn đẹp hơn ta, ta nhất định sẽ giành lại được nàng. Ta thật sự rất yêu nàng.
 - Người... người nói cái gì đây? (đỏ mặt)
 - Ta nói ta yêu nàng, TA YÊU NÀNG
- Có tiếng cười khúc khích vọng từ ngoài cửa vào, Hoa Nhi xấu hổ chạy phía cửa.

- Tỷ... tỷ..., Hoàng thượng,... (nói xong chạy mất dạng).
 - Ấy da, ta nói Từ tướng quân, người có cần phải thẳng thắn quá như thế không?
 - Hoàng hậu, người còn nói. Ta yêu nàng ấy thì ta nói, không giống 2 người nào đấy, yêu mà không chịu thừa nhận, cứ thích hành hạ nhau.
 - Ấy nha. Ta đang định gả Hoa Nhi cho Yên Phong, có lẽ nên tiến hành sớm một chút.
 - Hoàng hậu, người... Hoàng thượng (ai oán).
 - Phải a, bé con. Ta nghĩ Hoa Nhi hợp với Yên Phong đó.
 - Hai người... không thèm nói với 2 người nữa (hờn dỗi, trùm chăn kín mít)
 - Ha ha ha, đúng là trẻ con. Từ Trường Khanh, Yên Phong chỉ có Lạc Lạc thôi. Hắn là Cửu Vỹ Linh Hồ ngàn năm có thể biến thành người, Lạc Lạc cũng vậy a. Hôm nào ta kêu họ biến cho người coi. Thôi, không phiền người nghĩ ngợi. Phu quân, chúng ta trở về thôi.
 - Ủ (sướng chỉ muốn nhảy lên mà nhảy không nổi)
- Còn lại Trường Khanh nằm trên giường tim nảy liên hồi. Hắn không phải là người yêu của nàng vậy thì ta có cơ hội rồi. Ta nhất định sẽ có được nàng, nàng sẽ làm vợ ta. (cười sung sướng, nằm xuống giường... ngủ)

28. Chương 28: Làm Nữ Nhân Thật Khó

Ba ngày sau, tại đại sảnh Nguyệt Viên, có 6 nam nhân cùng 2 Tuyết Linh Hồ ngồi đối diện... nhìn nhau. Lạc Hy vẫn một màu tóc trắng đẹp tựa tiên nhân, Hoa Nhi trở thành Hoa Vô Khuyết, Tú Bình nhất định không chịu thua kém Lạc Hy, cũng muốn là một nam nhân tóc trắng, có ấn ký trên trán. Lạc Hy chiều ý Tú Bình biến cho nàng mái tóc trắng như ý, thân hình thon nhỏ, có ấn ký hình giọt nước màu bạc trên trán,... nói chung là đẹp không biết tả thế nào.

Nhìn hai người có nét tựa tựa giống nhau, Lạc Hy cười đắc ý ra vẻ : chúng ta là huynh đệ ruột thịt, hé hé hé.

- Ê ê , mấy người ăn mặc thế này là sao đây? (Từ Trường Khanh)
 - Hôm nay các người có mặt ở đây, ta cũng nói ra điều kiện của mình. Từ hôm nay, chúng ta là nam nhân, các người là nữ nhân, chúng ta là phu quân, các người là nương tử trong vòng nửa tháng. Đây là nữ phục, trang sức cùng son phấn. Các người hãy mau hoá trang đi. Ta không có thời gian đợi, nếu để ta đổi ý thì... (nhìn bằng ánh mắt lạnh băng)
 - ... (không tên nào dám nói gì)
- Trong phòng giờ chỉ còn lại Vương Thiên Lãnh, Lưu Thần, Từ Trường Khanh...
- Nay 2 người cái này dùng để làm gì? (cầm cái độn ngực cùng áo lót của nữ nhân hiện đại giơ lên)
 - Ta nói Nhị vương gia, người chưa động qua nữ nhân thì cũng phải biết phần trước của họ lớn hơn chúng ta chứ. Cái này chắc để giả làm ngực rồi. (Từ Trường Khanh)
 - Vậy mặc thế nào? (Lưu Thần) – Ta cũng không biết.
 - Mặc như ta đây này. (Vương Thiên Lãnh mặc quần nữ nhân, Mặc áo ngực giống như vũ công Ha-oai, nhìn hắn bây giờ bựa không tả nổi, LT và TTK thì nhau ói)
 - Quần áo nữ nhân sao mà phức tạp quá đi. Nè, phần son này dùng như thế nào? (LT)
 - Thì cứ chất lên thôi (VTL)
 - ừ....

- Á, quý yyyyy. Lưu Thần, người vẽ cái gì đây????

- Thì người bảo ta cứ thế chát lên mà.

- Hầy, có khi phải gọi các nàng vào giúp thôi. (TTK) Hoa Nhi à, hì hì, Hoa Nhi, người giúp chúng ta làm tóc với trang điểm được không (thò đầu ra gọi Hoa Nhi).

- Ấy da, các người vô dụng quá đi. Nào xếp hàng ở đó đi.

Đôi tay thoăn thoắt của Hoa Nhi xoẹt qua xoẹt lại, chẳng mấy chốc trước mặt bọn họ hiện ra 3 mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Phải công nhận, họ là nam nhân đã đẹp, làm nữ nhân còn đẹp hơn, nhất là Vương Thiên Lãnh, yêu yêu mị mị dễ dàng câu dẫn nam nhân a.

- Oa, các người thật đẹp quá ha.

- Đúng vậy, nhưng mà Hoa Nhi à, nương tử của ta đâu (Tú Bình lên tiếng)

- Là cái tên mặc áo hồng kia kìa, tên mặc áo xanh là nương tử của ta, còn tên mặc áo đỏ là nương tử của đại ca.

- Lạc Hy, thật không công bằng, tại sao nương tử của người lại đẹp quá vậy. Nhìn tên nương tử của ta đi, dù nam hay nữ đều giống ma cô hết.

- Ê mèo hoang, ta cũng không có tướng công như người á. Tướng công người ta thì mạnh mẽ cao lớn, người nhìn người xem, giống hệt một con mèo hen.

- Người....

- Thôi đủ rồi, ba người lại đây đi. (nàng vung tay biến). Bây giờ các người đã nhỏ nhắn, gọn gàng, có giọng nói như nữ nhân. Ta đặt tên cho các người: người (chỉ Vương Thiên Lãnh) tên Lạc Hoa, người (Từ Trường Khanh) tên Ngọc Khanh, người (Lưu Thần) tên Trần Trần. Nhớ rõ chưa? (Dạ chúng em nhớ rồi). Tốt, xuất phát thôi.

Ảnh Lạc Hoa

Ảnh Ngọc Khanh

Ảnh Trần Trần

Sáu người bọn họ ngồi trên ba con ngựa thông dong trên đường, Lạc Hoa, Ngọc Khanh, Trần Trần đều ngồi trước, được phu quân của họ ôm nhìn thì rất hạnh phúc, nhưng...

- Ai nha, Lạc Hoa, nàng làm gì mà lâu quá vậy? Tướng công đói quá rồi. (Huyết Nguyệt lên tiếng)

- Khụ... khụ... một chút nữa thôi tướng công, thiếp... khụ... xong ngay đây. (Lạc Hoa bây giờ mặt mũi nhem nhuốc, đầu tóc bù rù, không làm sao nhóm nổi đồng củi để nướng thỏ).

- Ngọc Khanh hhhhhhhhhhhhhhh, nước đầu rồi, làm gì mà lâu quá vậy?

- Đây đây, tướng công, úi...(vấp phải váy) oa lại đổ nữa rồi. Tướng công, đợi chút thiếp đi lấy lại.

- Trần Trần, ta sắp chết rét rồi. Cái áo rách có một tý thôi mà nàng vá mãi không xong thế hả??????????

- Dạ, dạ thiếp xong ngay đây, ái da (lần thứ 15 kim đâm vào tay).

- Lạc Hoaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Ngọc Khanh hhhhhhhhhhhhhhhhhhh

- Trần Trần nnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn

.....

Cứ như vậy đến khi trời sắp sáng, 3 người đẹp của chúng ta nằm phịch xuống cạnh nhau thở hổn hển. Nhìn tên nào tên ấy nhếch nhác không tả nổi.

Cả ba bây giờ đều nhất đồng quan điểm: Làm nữ nhân thật là khó a.

- Ha ha ha, tiểu nương tử thật dễ thương (nhéo nhéo má)

- Ân. (ôm chặt lấy như sợ Huyết Nguyệt sẽ rời đi ngay vậy).

- Nè, 2 vợ chồng nhà kia (Liêu Bình), đi chậm quá vậy? chúng ta sắp vào Lan Lăng thành rồi, nhanh tìm một khách điểm để nghỉ ngơi đi. Mấy nay ngủ ngoài trời làm ta mệt mỏi quá rồi.

- Ân.

Sáu người, 2 hồ ngồi trên ngựa tiến vào thành trở thành tâm điểm của người dân ở đây. Họ chưa bao giờ thấy ai đẹp như vậy nha, như tiên giáng trần vậy. Mấy người đó dừng lại tại một khách điểm sang trọng.

- Tiểu nhị, cho ta một bàn thức ăn cùng rượu sắp xếp cho ta 6 phòng thượng hạng. (Huyết Nguyệt ném bạc lên bàn)

- Dạ, xin lỗi khách quan, dạo này các tiểu điểm đều chật khách, chỗ chúng tôi cũng chỉ còn có 3 phòng hạng sang thôi.

- Vậy thì dọn 3 phòng đó đi. Mau dọn thức ăn lên.

- Vâng, khách quan mời ngồi dùng trà, thức ăn sẽ được mang lên.

Bọn họ ngồi xuống một chiếc bàn lớn, sạch sẽ. Bên cạnh có mấy tên đại hán cao to, râu ria xồm xoàm nhìn 3 mỹ nhân trong đám bọn họ nhỏ nước dãi. Không nhin nổi nữa, bọn chúng cầm đao hung hổ dẫm chân lên bàn nơi Huyết Nguyệt đang ngồi...

- Các người, có biết bản đại gia ta là ai không?

- Không biết, cũng không cần biết. (Hoa vô Khuyết)

- Ai nha, tiểu tử, chúng ta chính là người của Vinh Sơn trang, là thiên hạ đệ nhất trang. Đến hoàng đế cũng phải nể mặt chúng ta. (nổ quả pa oí)

- Vậy sao, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả. (Liêu Bình, mặt vênh vênh)

- Ấy, 2 đệ, không được vô lễ. Thì ra các hạ là người của Vinh sơn trang nổi tiếng giang hồ. Hân hạnh, hân hạnh. Chẳng hay các vị có chuyện gì chỉ giáo. (Huyết Nguyệt nho nhã nói)

- Coi như người biết điều, ta thấy 3 mỹ nhân đây đi theo 3 tên thư sinh nhà người thật là uổng nha. Chi bằng...(vuốt vuốt cầm rất đê tiện)

- Ố ồ, thì ra các vị để ý nương tử của chúng ta sao? Nữ nhân như áo, bản lại thay. Ta sẽ tặng các nàng cho các vị...

- Tướng công... (Lạc Hoa uỷ khuất nhìn Huyết Nguyệt)

- (giơ tay lên ngăn lại) Có điều, ta chỉ làm thế khi mà các vị có thể chạm vào vạt áo của họ trong vòng nửa nén nhang, nếu không sẽ chịu phạt.

- Được, chúng ta chấp nhận.

- Tiểu nhị, thấp hương lên. Tam vị nương tử (quay sang 3 mỹ nhân cười xảo trá) chăm sóc các vị đại hán thật “tử tế” nha.

- Dạ tướng công, chủ nhân... (Hiểu ý, mỉm cười)

- Huyết Nguyệt (HVK và LB thì thầm)...

- Yên tâm, ngồi xem kịch đi... (nháy nháy mắt)

- Ân.

Lạc Hoa yếu đuối bước đến trước mặt tên kia, hất cười nham nhở, vừa định chạm vào nàng thì nàng vụt biến mất, lại xuất hiện phía sau hắn.

- Ấy nha, vị huynh đài này, ta ở đây cơ mà. Hihihhi (che miệng cười duyên)

- Ta đến đây (chạy lại ôm) (lại biến mất).

Cứ thế các nàng vờn cho bọn chúng mệt bơ phờ mà không chạm nổi vào một góc váy của các nàng. Nửa nén hương đã cháy hết, bọn chúng ngồi tùm tùm một chỗ thở hổn hển.

- Các vị, nửa nén nhang đã cháy hết mà một góc váy của các nàng, các người cũng chạm không được vậy thì phải tuân theo hiệp định ban đầu thôi. Lạc Hoa, Ngọc Khanh, Trân Trân, hầu hạ các vị đại gia đây đi.

- Vâng. (hùng hổ bước tới).

Bình... bình... bóp... bóp... rằm... rằm...

Mọi người này giờ đứng xem cũng kinh ngạc vô cùng. Họ là ba nữ nhân nhưng lại mạnh mẽ vô cùng, không những vờn bọn Vĩnh sơn trang mệt như tử mà bây giờ còn đập họ một trận người không ra người, heo không ra heo, thê thảm vô cùng.

Lạc Hoa ném bọn chúng ra khỏi khách điểm, nhìn thành quả mình tạo ra, các nàng hất hất tóc.

- Hừ, muốn chạm vào chúng ta, tu mười kiếp nữa đi.

- Oa, nương tử của ta thật giỏi quá. (HVK và Liêu Bình chạy ra ôm chầm lấy “ nương tử” của họ)

Lúc này, Huyết Nguyệt mới thông thả bước ra, nhẹ nhàng ôm Lạc Hoa vào lòng, vuốt mặt nàng đầy sủng nịnh:

- Các người a, đừng coi thường nương tử của ta.

Lúc sau, đám đông đã giải tán, tiểu nhị bưng thức ăn lên bàn. Hấn hỏi các nàng:

- Các vị khách quan, mấy người cũng đến tham gia đại hội võ lâm sao? Nếu vậy sao lại đả thương người của Vĩnh Sơn trang? Lỡ bị họ thù, tước quyền tham gia đại hội thì sao?

- Đại hội võ lâm?

- Ngài không biết sao? Chính là đại hội võ lâm được tổ chức 10 năm một lần để tìm tân minh chủ nha. Ba ngày nữa là đại hội khai mạc rồi.

- Vậy sao? Nếu vậy ta sẽ nán lại đây để xem xem thế nào và ta cũng muốn biết cái thiên hạ đệ nhất trang ấy ra sao, mà có thể khiến hoàng thượng (liếc Lạc Hoa) của chúng ta nể mặt. Tiểu nhị, người lui xuống được rồi.

- Vâng, chúc khách quan ngon miệng.

Khi tiểu nhị lui xuống rồi, bọn họ bắt đầu chiến dịch lấp đầy cái bụng. Huyết Nguyệt và tam mỹ nhân kia thì ăn uống rất từ tốn còn Vô Khuyết và Liêu Bình thì...

- On óá ... (ngon quá) (nhồm nhoàm)...

- On ật ậy (ngon thật đấy) (phùng má trợn mắt)

- Nè, 2 con heo kia. Ăn uống gì thấy gớm quá.

- ệ úng a (kệ chúng ta).

- Kệ họ đi (Huyết Nguyệt). Lát nữa ăn xong, 3 người các người ở một phòng, chúng ta ở một phòng, còn một phòng để dành cho Yên Phong và Lạc Lạc.

- Tại sao a. Phu quân, họ chưa thành thân thì không nói, nhưng chúng ta đã là vợ chồng, sao phải ngủ riêng phòng. Hơn nữa ta cũng không muốn chung giường với 2 người họ (Lạc Hoa bắt mồm, chu chu cái mồm).

- Phải a. chúng ta cũng đâu có được phúc phận ấy. (2 nàng kia lên tiếng).

Lúc này Liêu Bình mới ngẩng đầu lên, cơm vẫn dính ở mép, nói:

- Không phải trái gì hết. Dám cãi lời phu quân?

- Dạ, chúng thiếp không dám.

- Vậy cứ thế mà làm.

Huyết Nguyệt mỉm cười nhìn bọn họ. Nàng thấy tâm rất vui vẻ. Đây chính là gia đình, thật lâu rồi từ khi gia gia cùng thúc thúc mất, nàng và Tú Bình đã không có được cảm giác này. Trời đã tối, bọn họ trở về

phòng như đã sắp xếp. Lúc này Yên Phong và Lạc Lạc đã biến thành người và ở gian phòng giữa. Phòng của bọn Lạc Hoa ở bên trái còn của Huyết Nguyệt bên phải. Lúc này tất cả bọn họ đều bỏ lớp nguy trang, trở về chân dạng của mình.

- Hy Hy, người nói xem, bọn họ bây giờ đang làm gì a?
- Làm sao ta biết được. Nếu người thích thì sang đó mà nhìn.
- Ấy nha, ta đường đường là Ngũ công chúa Linh quốc cao cao tại thượng tại sao phải làm việc đó chứ. 2 người ngủ trước đi, ta đi hóng mát một chút. (nói rồi dò dò đi ra).(đi hóng chuyện thì có).
- Xi... (Lạc Hy cùng Hoa Nhi nhin không được bật cười).

Tú Bình men theo hành lang, đến gần phòng của mấy tên kia. Nàng đứng áp tai vào cửa nghe lén....

- Ấy nha, thật là nóng quá đi. các người nói xem, sao nữ nhân lại phải mặc nhiều vậy chứ?
- Thì phải rồi, thật là... các nàng cũng thật quá đáng. Chúng ta đường đường là nam nhân mà họ lại bắt chúng ta phải làm thế này. Này người nhìn xem, chúng ta lại còn bị biến nhỏ như con chuột thế này nữa chứ. Ta thật ghét dã miêu đó mà. Lợi dụng lúc ta bị phạt mà hành hạ ta. Đợi đến khi ta lấy nàng về, ta sẽ cho nàng nếm mùi lợi hại. (chưa biết ai cho ai nếm mùi đầu).
- Lưu ma cô thúii, ma cô chết bầm, chết dẫm, chết đâm, chết chém...(Tú Bình lăm bầm)
- Thôi đủ rồi. đừng nói nữa. đi ngủ đi.
- Dạ.

Lát sau...

- Ê, Trường Khanh, bộ người không rửa chân bao giờ hả, thúii quá đi.
- Ngài thì kém ý. Sao lại bị hôi nách nặng thế chứ. thế này mà Ngũ công chúa không nhận ra là sao nhỉ?
- Hoàng thượng (2 người bất mãn quay sang người đang ung dung trên kia)
- Sao?
- Tại sao người lại nằm giường còn chúng ta phải ngủ dưới đất chứ?
- Các người có ý kiến gì sao? (mắt hí hí)
- Không có ạ (bắt buộc phải tuân theo)
- Vậy ngủ đi. (nói rồi quay vào trong ngủ)

(tg: oa, Lãnh ca, huynh có uy lực lớn vậy mà sao lại sợ Hy tỷ chứ? VTL: Lạc Hy là tất cả, nàng nói đúng là đúng sai là sai không được cãi lại. tg: tại sao? VTL: vì nàng còn dã man hơn cả ta. Tg: ha ha, VTL sợ vợ VTL: cấm người nói ra. (trợn mắt) Tg: ta không nói, mọi người cũng biết rồi. Kg: phải phải, chúng ta biết hết rồi. VTL: người đâu? Giết người diệt khẩu. TG+Kg: *bỏ chạy mất dép*)

Tú Bình hí hửng về bỏ lô ba la một hồi cho Lạc Hy với Hoa Nhi nghe. Lạc Hy bật cười trước nàng công chúa của mình. Đã bao lâu rồi nàng không thấy Tú Bình như bây giờ nhỉ. Gia gia mang Tú Bình từ cô nhi viện về nuôi, kể từ ngày ấy, nàng và Tú Bình như chị em ruột thịt. Tú Bình không có năng khiếu học Pháp thuật nên đã quay sang nghiên cứu Y thuật và Độc thuật, chế ra những loại dược rất kỳ quái nên thường xuyên bị gia gia cú đầu. Từ khi gia gia mất, cả hai bị người ta hãm hại, đuổi khỏi nhà. May mà thúc thúc ruột của nàng thương cháu nên đem 2 nàng về nuôi. Nhưng không được bao lâu, thúc thúc cũng theo gia gia bỏ lại 2 đứa bơ vơ, chịu bao khổ nhục, tự lực cánh sinh. Bây giờ nàng đã làm hoàng hậu, Tú Bình là công chúa, nỗi bi quan bất hạnh ngày xưa đã sớm theo cái chết của 2 nàng mà chôn vùi.

- Tú Bình, hoa chân múa tay này giờ không mệt sao? Nhìn nè, Hoa Nhi ngủ gật rồi.
- Ai nha, ta còn chưa có nói hết mà.
- Tú Bình, Bình công chúa của ta, ta sắp bị người làm mệt chết rồi aaaaa (HN mắt nhắm mắt mở lên tiếng)

- Ấy da, thì người ngủ đi. nào nằm vào trong mà ngủ đi, oaaaaa ta cũng phải đi ngủ thôi. Mai còn hành hạ Lưu ma cô đó cho bỏ ghét.
- Xì... (cả 3 ôm nhau ngủ)

30. Chương 30: Đại Hội Võ Lâm

3 ngày sau....

- Các vị xin mời... mời vào mời vào....

Không khí náo nhiệt này chính là đại hội võ lâm diễn ra tại Vĩnh Sơn trang. Không hổ là thiên hạ đệ nhất trang, huy hoàng long lẫy, bất quá chỉ bằng 1 phần của hoàng cung...

- Lại là lũ các người... Nơi này không chào đón các người, mau cút đi.
- Ầy, vị huynh đài này, chúng ta quen biết các người sao? (Huyết Nguyệt cười xảo trá).
- Người...
- Không dám nói ra sao? (Liêu Bình thừa cơ lên tiếng) Chúng ta đây chính là người đã đánh bọn họ thành đầu heo thế này đây. các vị anh hùng ở đây nói xem, ban ngày ban mặt trêu trọc nữ nhân ngoài đường có đáng đánh không?
- Phải... phải đó... không ngờ Vĩnh Sơn trang lại làm mấy chuyện bỉ ổi như vậy... (xì xầm, xì xầm).
- Người... người ngậm máu phun người.
- Ấy dô, (Lạc Hoa yêu mị lên tiếng), vị đại gia này, hôm trước chúng ta chơi chưa có đã. Hôm nay chúng ta chơi tiếp nha, nha...
- Người...
- Đủ rồi, Liên Sơn, còn không mau lui xuống.

Người ra lệnh cho Liên Sơn đầu heo là một nam nhân trung niên, dáng vẻ oai vệ, uy nghiêm. Có vẻ đây chính là trang chủ của Vĩnh Sơn trang.

- Tại hạ Lương Vĩnh Sơn, trang chủ của Vĩnh Sơn trang. Xin hỏi các vị anh hùng đây là từ môn phái nào tới.
- Chúng ta chỉ là những kẻ lang bạt, không có môn phái. Hôm nay biết quý trang tổ chức đại hội võ lâm nên đến tham quan, mở rộng tầm mắt.
- Ồ, nếu đã vậy thì xin mời vào trong. Mời các vị vào trong. (nói với tất cả nội người)
- Khi đám người Huyết Nguyệt đã vào trong rồi, trên mặt Lương Vĩnh Sơn tắt ngúm nụ cười, ánh mắt xẹt qua một tia giảo hoạt rồi nhanh chóng biến mất.
- Trang chủ, bọn chúng...
- Liên Sơn, bọn người này không đơn giản. Chúng ta cần phải hành sự cho cẩn thận mới được.
- Dạ thuộc hạ hiểu rõ.

Bước vào trong là không khí náo nhiệt không khác ngoài trở là bao. Nhân sĩ võ lâm hầu như tập hợp đông đủ ở đây. Chợt Ngọc Khanh lên tiếng...

- Hoàng thượng người nhìn, đó không phải là Long Thân Vương sao? Hắn sao lại có mặt ở đây?(chỉ chỉ lên tháp)
- (Lạc Hoa hí híp mắt) Ta e đây không đơn thuần là đại hội võ lâm. Chắc chắn có âm mưu gì đó.
- Đúng. Long Thân Vương luôn luôn không an phận, muốn soán ngôi đoạt vị. Có điều mấy năm nay không thấy động tĩnh gì từ ông ta. Không biết ông ta có mưu đồ gì?

Huyết Nguyệt còn chưa kịp lên tiếng hỏi han thì trên võ đài, Lương Vĩnh Sơn đã cất tiếng oang oang...

- Các vị, xin giữ trật tự. Lương mỗi hôm nay lấy làm vinh hạnh được tiếp đón các vị anh hùng hảo hán trong đại hội võ lâm lần này. Như chúng ta đã biết, đại hội võ lâm là cuộc tỷ thí võ công nhằm tìm ra người đại diện cho võ lâm nhân sĩ phò giúp triều đình, tổ chức 10 năm một lần. Tuy nhiên, đại hội võ lâm ngày hôm nay không phải là tìm võ lâm minh chủ mà còn vì một lý do khác.

- Sao lại thế... phải đấy... lý do gì vậy... (lao xao, lao xao)

- Các vị bình tĩnh để tại hạ đây nói hết. Chuyện là như thế này. Hoàng đế của Linh quốc chúng ta đã muốn nửa năm không thượng triều, tất cả mọi việc trong triều đều do thái hậu cùng nhị vương gia, tam vương gia chấp chính. Lý do là do Tiêu Hoàng hậu không may qua đời, hoàng thượng không còn màng đến thế sự nữa. các vị nói đi, một hoàng đế mà lại vì một nữ nhân mà gây nguy cơ cho quốc gia như vậy có xứng làm hoàng đế hay không.

- Phải a... sao lại như vậy a...

(Huyết Nguyệt liếc mắt nhìn Lạc Hoa, chỉ thấy nàng bình thản như đang xem kịch hay vậy)

- Cho nên, cuộc họp mặt nhân sĩ võ lâm ngày hôm nay, là để quyết định yêu cầu triều đình lập lên một hoàng đế mới.

- Vậy theo Lương trang chủ, ai là người xứng đáng ngồi lên ngai vàng đây?

- Phải vậy, là ai a?

- Các vị. hoàng thượng có 2 người anh em. Nhị vương gia Vương Thiên Chính oai dũng thần võ, tuy nhiên lại không có hứng thú với việc triều chính, thường xuyên ngao du thiên hạ, có đến mấy năm không trở về, còn Tam vương gia Vương Thiên Bảo, tuy tài nghệ xuất chúng nhưng hành sự bông bột thiếu chín chắn. Theo tại hạ đây nghĩ, chỉ có Ngũ Hoàng thúc của hoàng thượng Long Thân Vương Vương Thiên Long mới có đủ tư cách để ngồi lên hoàng vị.

- Ra là thế (Ngọc Khanh thì thầm).

- Cũng khá xảo quyệt đấy, muốn mượn danh nghĩa võ lâm minh chủ để soạn ngôi. Có điều hẳn đã đi sai một nước cờ.

Lạc Hoa đôi mắt nguy hiểm hướng đến nam nhân đứng trên tháp kia...

31. Chương 31: Hoàng Thượng Giá Lâm

- Xin hỏi các vị ở đây có ý kiến gì không?

- Nghe nói Long Thân Vương tài đức song toàn, hơn nữa lại là hoàng thúc của hoàng thượng, chỉ có ông ấy mới đủ tư cách ngồi lên hoàng vị thôi.

- Phải a, phải a...

- Nếu đã nhất đồng quan điểm vậy đại hội võ lâm chính thức bắt đầu. xin hỏi vị nào lên trước.

- Ta,(bước lên), tại hạ tên Chu Minh Dương, người của phái Nguyệt Sơn. Xin thỉnh giáo.

Một tên bước lên đài, 2 tên rồi ba tên. Cứ thế họ đấu đá lẫn nhau liên tục không ngừng nghỉ. Còn Lạc Hoa, Ngọc Khanh, Trần Trần sớm đã không thấy đâu. Lúc này, trên đài còn một người đứng đó...

- Xin hỏi vị nào tiếp theo?

Không một ai bước lên...

- Nếu không ai lên tỷ võ, vậy ta xin tuyên bố, ngôi vị minh chủ võ lâm thuộc về...

- Khoan đã... (Huyết Nguyệt lên tiếng)

- Vị huynh đài này có gì thắc mắc sao?

- Không có, chỉ là lúc này ta ngủ gật, giờ mới tỉnh, không ngờ đã gần xong rồi. Ta muốn tỷ thí với tiền bối đây.

Mọi người xôn xao. Nãy giờ tất cả đều căng mắt lên để theo dõi trận đấu vậy mà tên này cứ nhiên ngủ gật. Thật không coi ai ra gì mà.

- Tại hạ Huyết Nguyệt, xin tiền bối chỉ giáo.

- Trương môn phải Ngũ sơn, Trương Hiệp ,xin thỉnh giáo huynh đệ.

- Mời tiền bối.

- Trương trưởng môn, dạy cho tên hậu bối đó một bài học đi... phải đó, phải đó, hần dám coi thường chúng ta, dạy cho hần biết lễ độ đi (một lũ nhao nhao lên)

- Huynh đệ, xin hỏi thuộc môn phái nào?

- Nguyệt Bằng Cung.

- Nguyệt Bằng cung? Chưa nghe thấy bao giờ.

- Chúng ta không bao giờ xuất hiện trên giang hồ. Chẳng qua hôm nay trốn cung chủ đi chơi, lại gặp cảnh này, nên thật muốn chơi thử xem mùi vị thế nào.

- Người...

- Thật là hỗn xược. Đại hội võ lâm của chúng ta mà hần coi như là chỗ để vui chơi. Trương trưởng môn đánh hần đi, đánh, đánh đi...

Trương Hiệp vận nội công, tung chưởng hướng Huyết Nguyệt đánh tới. Huyết Nguyệt đứng im không nhúc nhích.

- Tiểu tử, đi chết đi, yaaaaaaaaaaaaa

Huyết Nguyệt nhìn hần bằng ánh mắt lạnh băng. Khi trường lực tới gần, nàng chỉ vung tay một cái. Không khí xung quanh bị bao quanh bởi một màn sương lạnh, còn Trương Hiệp thì bay xa vài mét, miệng phun một ngụm máu tươi. Hần ôm ngực loạng choạng đứng dậy. Không chỉ hần mà toàn bộ nhân sĩ võ lâm đều cả kinh. Đây là thứ công phu gì, tiểu tử đó thậm chí còn không thêm dịch chuyển 1 bước.

- Không hổ là cao thủ, trúng Ảnh Sương của ta mà vẫn có thể đứng lên được.

- Đừng phí lời. Tiếp tục đi.

Nói rồi lại tiến tới đánh Huyết Nguyệt. Huyết Nguyệt giơ tay lên, có vô vàn cánh hoa hồng bay ra bao quanh lấy Trương Hiệp. Nàng vận công, những cánh hoa hồng bị xé nhỏ kết tinh thành muôn ngàn băng châm có màu đỏ tươi. Nàng phẩy phẩy tay, băng châm lướt qua, lướt lại cắt vào từng mảnh da thịt trên người hần. Chỉ thấy hần rú lên một tiếng đau đớn rồi lăn ra bất tỉnh.

- Ấy nha, mới có 2 chiêu cơ bản thôi, làm sao đã bất tỉnh nhân sự rồi. Ta còn chưa kịp dùng chiêu thức cấp trung. Haizzzz thật là mất hứng quá đi à.

- Đây là thứ võ công gì, lợi hại quá. Thật đó, chúng ta còn chẳng nhìn thấy hần ra tay thế nào nữa... đúng a đúng a... (xì xầm, xì xầm)

- Hoàng thượng giá lâm mmmmmmmmmmmmmmmmm.

Cả nhân sĩ giang hồ quay lại tập trung vào thân ảnh màu vàng đứng ở phía ngoài. Thì ra, lúc này, bọn họ đã lui về khách điểm, thay trang phục, Huyết Nguyệt đã âm thầm biến họ trở lại hình dáng cũ. Vương Thiên Lãnh dùng pháp hiệu triệu tập ám vệ nằm vùng ở Lan Lang và các thành lân cận, nhanh chóng tập hợp chứng cứ tạo phản của Long Thân Vương đã thu thập nhiều năm cùng thư cầu kết của Lương Vĩnh Sơn

với hấn. Sau khi Huyết Nguyệt chơi chán, họ mới xuất đầu lộ diện. Kim bài chứng thân giờ lên, nhân sĩ võ lâm đồng loạt quỳ xuống tung hô:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Miễn lễ. Trăm cái trang vi hành, các người không cần làm lớn. Như vậy sẽ không hay cho lắm.

- Vâng.

- Hoàng thượng không phải vì hoàng hậu mà không màng triều chính ư? Như thế nào lại ở nơi này? ... đúng vậy, chẳng lẽ có gì không đúng... phải a.. phải a... (rì rầm rì rầm)

- To gan, dám mạo danh thánh thượng. Người đâu, giết bọn chúng cho ta. (Lương Vinh Sơn cay cú ra lệnh)

Bọn người của Vinh Sơn trang nhất loạt xông lên. Thế nhưng vật áo Vương Lĩnh Thiên còn chưa chạm tới, chỉ thấy 1 dải lụa trắng bay qua, chúng đã hoá thành những mảnh huyết băng cắm khắp nơi trên mặt sân. Bọn nhân sĩ kinh hãi. Là Huyết Nguyệt, hấn ra tay như thế nào vậy?

- Lương Vinh Sơn, người cùng Long Thân Vương câu kết mưu đồ làm phản, tội này phải xử trí như thế nào? (Từ Trường Khanh hung hổ quát, Hoa Nhi hai mắt đã sớm thành hình trái tim).

- Hừ, ngậm máu phun người. các người lấy gì chứng minh ta tạo phản.

- Muốn chứng cứ. Được. Người đâu, mang ra đây cho trẫm.

- Rõ.

- Các vị (TTK) đây là thư từ cùng chứng cứ chứng minh Lương Vinh Sơn câu kết Long Thân Vương mưu đồ soán ngôi. Mọi người hãy nhìn đi.

- Đúng a, đúng a, Lương Vinh Sơn, không ngờ người thân là trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang mà lại làm ra những chuyện bỉ ổi này. Chúng ta suýt nữa bị người lừa rồi. Hoàng thượng, xin hãy định tội hấn...

Lúc này từ trên cao xà xuống chục hồng y nhân, mỗi người đều đeo một chiếc mặt nạ, quỳ xuống trước mặt Vương Lĩnh Thiên.

- Hoàng thượng thứ tội, Vương Lĩnh Thiên đã bị một đám hắc y nhân cứu đi mất rồi.

- Như thế nào lại như vậy? Chúng ra tay cũng thật nhanh.

- Hoàng thượng. Lương Vinh Sơn xử lí thế nào? (Vừa rồi Lương Vinh Sơn định chuồn nhưng đã bị Lưu Thần nhanh chân tóm trở lại).

- Huyết Nguyệt, theo người thì làm thế nào?

- Ai nha, thần cũng không biết đâu hoàng thượng. Chi bằng giao cho Liêu Bình đi. Hấn ta cũng là hàng cao thủ đó nha.

- Cái gì? Hấn là cao thủ? (mấy cặp mắt không thể tin tưởng được bắn về phía Tú Bình).

- Thế nào? Sao lại nhìn ta như vậy. Ta không biết võ công nhưng nếu nói về y thuật và độc thuật, ta là số 2 không ai dám nhận số một đâu. (tg: thật sao? * tròn mắt* TB: người thử thì biết ngay thôi tg: dạ không. Em tin tưởng chị)

- Thật sao? Mèo hoang, người thật giỏi như vậy sao?

- Không tin ư? Vậy nhìn hấn đi.(chỉ Lương Vinh Sơn)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Chỉ thấy Lương Vinh Sơn lúc này hai con mắt chảy máu ròng ròng, da thịt từng mảng từng mảng tróc ra, rơi ra đến đâu thành máu đến đấy. Chỉ trong nháy mắt không còn lại thứ gì, chỉ còn một vũng máu đen sì dần dần đặc quánh lại. Mọi người cả kinh. Hấn từ khi nào đã hạ độc, hấn thậm chí còn chưa cả đến gần Lương Vinh Sơn. Vương Lĩnh Thiên thì khỏi phải nói, ngũ muội hấn từ nhỏ yếu ớt bệnh tật, từ bao giờ nó lại lợi hại quá vậy nè. Lưu Thần thì mặt cắt không còn hột máu. “ Khổ rồi, khổ rồi. Đắc tội với Lạc Hy thì

còn được chết yên ổn chứ đắc tội với dã miêu này thì sống còn không bằng chết, chết cũng không toàn thây. Xong rồi,xong rồi, xong đời ta rồi”. (giờ mới nhận ra sao anh? đã quá muộn rồi, hé hé hé).

- Vậy bây giờ làm sao a? Đại hội võ lâm đã xong rồi nhưng Lương Vĩnh Sơn lại chết, mình chủ còn chưa có công bố a. Hay là hoàng thượng, người làm chủ đi.

- Phải đó, hoàng thượng làm chủ đi a.

- Trẫm không theo dõi trận đấu này nên không thể biết được ai có thực tài. Huyết Nguyệt, người đã xem trận đấu, vậy người nói coi ai xứng đáng a. (tg: sao cái gì cũng Hy tỷ vậy??? VTL: vợ là tất cả.)

- Hoàng thượng, thần thấy có một người rất xứng đáng.

- Là ai a? phải, ai vậy?

- Chính là vị Hoàng Đang San đại hiệp này. Mọi người có lẽ không để ý nhưng ta thấy, hần là cố tình để thua Trương Hiệp.

- Thật vậy sao?

- Huyết Nguyệt huynh, tại hạ thật đáng khâm phục. Tại Lương trang chủ có đến gặp tại hạ từ trước ngụ ý muốn tại hạ thua Trương trưởng môn a. không ngờ lại bị huynh nhìn ra được.

- Vậy theo ý của Huyết Nguyệt đi. Trẫm sắc phong Hoàng Đang San, phái Nhật Trân làm tân nhiệm minh chủ.

- Tạ thánh ân, Hoàng Đang San thề chết trung thành với hoàng thượng, với thần dân Linh Quốc.

Rồi hần đứng lên võ đài. Toàn thể nhân sĩ võ lâm ở đây tung hô:

- Tham kiến minh chủ.....

32. Chương 32: Giang Khê

Giải quyết xong ổn thỏa mọi việc ở đại hội võ lâm, họ lại lên đường về kinh. Chẳng mấy chốc đã tới Giang Khê...

- Ấy nha, họ là ai mà đẹp quá vậy?

- Phải đó, đẹp như vậy không biết là phúc hay là hoạ đây...

- Haizzzzz

Dọc đường họ đi vào thành, ai ai cũng nhìn họ chỉ trỏ bàn tán. Một số người còn lắc đầu tỏ vẻ xót thương cho họ. Mặc dù vậy, các nhân vật chính của chúng ta vẫn không hiểu nguyên do, bởi họ cứ đến gần ai, người đó lại tránh xa, không hỏi thăm được gì. Chán chê họ đành tìm một khách điếm nghỉ chân, nhưng...

- Ấy da, khách quan à. Mời đi cho. Mấy người đẹp như vậy chúng tôi không cáng đáng nổi đâu. Đi đi, đi đi.

Lần này nhện không nổi nữa Liêu Bình hung hăng túm cổ tên tiểu nhị tròng mắt...

- Nói, rốt cuộc thì tại sao các người lại đối với chúng ta giống như quỷ Tu La thế vậy? không nói, ta cắt lưỡi người.

- (xanh mặt) khách quan à, tha cho tôi, tôi còn có vợ già... à nhầm... mẹ già, con nhỏ nữa. Tôi còn phải nuôi họ a.

- Bình, đừng vô lễ. (kéo tay LB, vuốt lại cổ áo cho hần) Người nói đi, tại sao lại như vậy? Có uẩn khúc gì chẳng?

- Vị khách quan này... (nhìn ngang, nhìn dọc)... chả dẫu gì các vị, ở huyện này chúng ta có 1 đôi cầu nam nữ dâm tiện, không coi vương pháp ra gì. Bọn chúng thấy gái đẹp thì cưỡng hiếp, thấy trai đẹp thì bắt về làm nô dịch. Những ai chứa chấp người đẹp mà không bẩm cho chúng thì sẽ chết rất thảm a. Cùng làm người chả ai nỡ làm vậy a.

- Thì ra thế... (Lạc Hoa lên tiếng). vị huynh đài này hãy cho chúng tôi vào trong đi. Nhân tiện kể luôn những gì xảy ra ở đây cho chúng tôi biết. Chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ.

- Việc này...

- Yên tâm đi (Huyết Nguyệt). Chúng ta tuyệt đối không làm liên lụy đến các người.

- Vậy... mấy người vào đi.... Mời ngồi đây.

Chuyện là thế này: Ở Huyện chúng tôi có vị quan huyện tên Huỳnh Phong. Hắn có 2 đứa con, một trai một gái. Đứa con gái tên Huỳnh Chi được tiến cung làm phi nhưng vì lập mưu hại Hoàng hậu bị lộ nên bị đuổi trở về. Nàng ta không những không biết nhục mà còn cùng đại ca của mình huênh hoang đi khắp nơi, thấy nam nhân tuấn tú thì bắt về làm nô dịch. Không biết nàng ta đã làm gì họ mà chỉ thấy họ chịu nhục nhã hầu hạ nàng ta, mặc nàng ta hành hạ, đêm đêm sử dụng làm công cụ thỏa mãn nhục dục. Những người trốn trở về thì chỉ dc 2 ngày liền bị học máu, toàn thân thối rữa mà chết. Còn đứa con trai tên Huỳnh Lâm, thường xuyên cưỡng bức con gái nhà lành, có khi còn làm nhục họ giữa đường xá. Không biết bao nhiêu cô nương chịu nhục đã tự vẫn. Bây giờ ở nơi này, đến một nam thanh nữ tú còn không có nữa a. Thậm chí cả xú nam, xú nữ cũng chẳng dám ra ngoài a.

- Vô lý, tại sao như vậy được. (Lạc Hoa đập bàn). Huỳnh Phong nổi tiếng là thanh quan, tại sao lại dung túng cho con cái mình như vậy được. Thật không coi Vương pháp ra gì.

- Thanh quan? Pi, thanh quan cái con khỉ gì (tiểu nhị cay cú). Hắn không những dung túng con cái làm bậy, mà còn thường xuyên hành hạ bá tính, bóc lột từng xu từng hào, nhận hối lộ của người ta đổi trắng thay đen mọi chuyện. Đây, vừa rồi nhà bà Trương ở xóm bên bị người ta cướp mất ruộng, kêu lên hắn còn bị hắn cho là vu oan người khác, đánh cho tới chết. Nguyên lai vì hắn đã nhận tiền của tên bá hộ kia nên như vậy. Chỉ tội ấy đứa bé, không ai chăm sóc, phải lang thang đầu đường xó chợ.

- Khốn kiếp... (Lạc Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, mắt hết bình tĩnh)...

- Ậy nương tử, (Huyết Nguyệt nắm lấy tay nàng), hãy bình tĩnh lại. Chúng ta ngồi xuống đây nghĩ cách ha. Từ từ, đừng nóng giận mà hại sức khỏe. Tiểu Nhị, đa tạ người. Phiền người cho chúng ta chút thức ăn cùng chút trà thượng đẳng.

- vâng, khách quan đợi một lúc.

Tiểu nhị đi rồi...

- quá đáng, quá đáng mà. Dưới sự cai trị của ta lại xảy ra chuyện tày đình, vô pháp vô thiên như vậy tại sao ta lại không hay biết chứ. Như vậy ta làm hoàng đế có ý nghĩa gì... (nghiêng răng kèn kẹt).

- Bình tĩnh. Ta đã có biện pháp rồi. Các người ghé tai lại đây. (@!#\$%^&*())_+_)(&^%\$#@!) hiểu chưa?

- Hiểu rồi, Huyết Nguyệt à, người thật thông minh nha. (toàn bộ ánh mắt sung bái đều hướng về nàng).

- Được rồi, lát ăn xong ta sẽ tiến hành.

Một lát sau...

- Tiểu nhị.

- Có, khách quan có gì dặn dò.

- Người hãy đến bào với đôi cầu nam nữa đó, có một đôi huynh muội đẹp như tiên đang ở tại khách điểm nhà người, còn có nói với chúng là bọn họ có rất nhiều tiền.

- Khách quan, cái này...

- Không sao, đây là chủ ý của ta, đương nhiên ta có biện pháp. Người hãy mau đi đi.
- Vậy tiểu nhân đi đây.

Sau khi tiểu nhị đi rồi, bọn họ mỗi người làm một việc mà Huyết Nguyệt phân phó còn nàng thì cùng “muội muội” Lạc Hoa của mình ung dung ngồi thưởng trà, khoé miệng nhếch lên cười trào phúng. Bọn họ sắp diễn một vở kịch lớn à nha....

33. Chương 33: Huỳnh Chi, Thù Cũ, Nợ Mới, Ta Trả Cho Người

Quả nhiên như bọn họ đoán, chỉ một lúc sau...

- Ấy nha, ca ca, họ đẹp quá. Muội chưa từng thấy ai đẹp như vậy a. Ca ca, muội muốn hẳn.(chỉ Huyết Nguyệt, ưỡn ẹo).
- Được được muội muội, còn tiểu mỹ nhân đó sẽ là của ta (nhỏ nước dãi). Người đâu, bắt họ về cho ta.
- Ở ở các người là ai, làm gì vậy? mau thả ta ra. Ca, cứu muội (Lạc Hoa giẫy giẫy)
- Các người muốn làm gì? Mau thả muội muội ta ra. (Huyết Nguyệt lúc này đúng chất một thư sinh).
- Thả? Nực cười. Các người là trọng phạm, cứ nhiên trộm tiền của bốn thiếu gia ta.
- Ngậm máu phun người, ta trộm tiền của người hồi nào chứ.
- Còn chối. Người đâu lục soát
- Thiếu gia, không có gì.
- Cái gì? (Túm lấy tiểu nhị). Người nói bọn họ có nhiều tiền. vậy sao giờ không có.
- Dạ dạ, Huỳnh thiếu gia. bọn họ có tới 6 người a , còn có hẳn một bọc tiền lớn nữa. Sao giờ còn có 2 người vậy nè.

Đúng lúc ấy thì...

- Đây, các người làm gì? Mau thả các con ta ra (một đôi phu phụ trung niên đi vào, 2 người này không ai khác là Tú Bình cùng Lưu Thần).
 - Các người thật to gan, dám ra lệnh cho bốn thiếu gia. Mau bắt hết bọn chúng về phủ cho ta.
 - Đây buông chúng ta ra, các người thật vô lý mà.
- Bọn chúng đưa các nàng đi đến huyện đường. Hai “ huynh muội” các nàng thì được bọn chúng rình về phòng riêng còn “phụ mẫu” các nàng được đưa đến công đường để huyện lão gia “ hỏi tội”.
- Đừng nha, người không được qua đây. (Lạc Hoa tỏ vẻ sợ hãi giật lùi về phía sau, vớ được cái gì là ném cái ấy).
 - Hí hí hí, tiểu mỹ nhân, đừng có sợ. Ta sẽ không làm gì nàng đâu. (hai tay xoa xoa vào nhau, môi liếm liếm) (tg: eo, ta muốn ới quá. Lạc Hoa: ta còn muốn ới hơn người. Tg: vậy chúng ta cùng...).
 - Đừng, đừng qua đây. Cầu xin người, tha cho ta.
 - Tha nàng? Tiểu mỹ nhân, nàng thật ngây thơ. (nhào tới)

Ở bên kia Huyết Nguyệt cũng không kém phần long trọng. Nàng bị trói chân trói tay ở trên giường. Huỳnh Chi không ngừng vuốt ve thân thể nàng, nằm lên người nàng, lưỡi liếm khắp mặt, cổ, vành tai của nàng. (tg: sao da của ta lại thành da gà thế này)

- Người... nữ nhân này, người không biết xấu hổ. Thả ta ra....

- Tướng công, người đừng có như vậy nha. Uống công thiếp lắm. Nào, nằm ngoan ngoãn để thiếp phục vụ chàng nào. Hí hí hí...

- Không kiếp, biến thái nữ nhân. Cút đi, tránh xa ta raaaaaaaaaaaaaaaaa.

- Ai nha, tướng công. Chàng làm thiếp đau lòng đó nha. (cởi áo Huyết Nguyệt)

Ở trên công đường, “ phụ mẫu” 2 người họ đã thương lượng xong với Huỳnh Phong...

- Huyện thái gia, khế ước nhà đất cũng giao cho ngài rồi, ngài cũng phải ký cam kết thả chúng tôi ra. Chúng tôi là thương nhân nên không thể tin tưởng ai một cách dễ dàng được. Mong ngài hiểu cho.

- Được, mau viết cam kết đi.

- ... đây thưa đại nhân...

- ... (ký ký) được. Mọi việc coi như đã ước định.

Đúng lúc ấy thì....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- Chuyện gì, có chuyện gì vậy?

Huỳnh phong cùng mọi người có mặt ở đây nháo nhào chạy vào hậu viện. Chỉ thấy Huỳnh Chi cùng Huỳnh Lâm đang nằm chổng vó giữa sân, trước mặt họ là một đôi nam nữ xinh đẹp tựa tiên giáng phàm, hai người này hoàn toàn khác xa với hai người mà bọn họ bắt về.

Nguyên lai mọi chuyện là thế này:

Huyết Nguyệt cùng Lạc Hoa đang chặt vật chống đỡ sự “phục vụ” nhiệt tình của đôi cầu nam nữ thì nghe tiếng Lạc Lạc cùng Yên Phong kêu trên mái nhà. Biết mọi chuyện đã xong xuôi, Huyết Nguyệt lẩm bẩm đọc thật chú...

- Hé hé, mỹ nhân, nàng là của ta. (hôn tới tấp + xé quần áo). Hả? cái gì đây? Sao lại không có ngực???

- (cười khẩy) vì ta là nam nhân a.

- Người? Không thể nào. Người... (chưa nói xong đã bị đập một cước bay ra ngoài sân)

Phòng bên cạnh...

- Á. Nữ nhân? Người là ai? Sao lại như vậy? đây trời của ta, sao người lại thoát được.

- Huỳnh Chi, Huỳnh phi đáng kính. Nàng không nhận ra ta sao?

- Người, người là ai?

- Haiz, Huỳnh phi nương nương sao mà nhanh quên thế nhỉ? Ta tên Tiêu Lạc Hy, người nhớ chứ? (ánh mắt cực kỳ nguy hiểm).

- Người... người chính là phế hậu? không thể nào. Người vẫn chưa chết?

- Nhận ra rồi sao? Đáng tiếc người không sống được bao lâu nữa. (nói rồi tiến đến đánh Huỳnh Chi)

- Muốn giết ta? Nằm mơ.

Nói rồi ả ta tiếp chương của Lạc Hy. Từng chiêu nàng ta đánh ra âm độc vô cùng, toàn nhằm vào những điểm chí mạng mà đánh tới.

- Nguyên lai là Âm ma công thất truyền. Thảo này người lại cần đàn ông đến vậy. Có điều người không phải là đối thủ của ta.

Nói rồi Lạc Hy sử dụng Hồng Băng (chính là chiêu hoa hồng mà nàng ý dùng trong đại hội võ lâm ý). Chỉ thấy Huỳnh Chi hét lên đau đớn rồi cũng bị bật ra ngoài cửa nằm cạnh ca ca của ả.

Lạc Hoa bây giờ cũng biến trở lại thành Vương Thiên Lãnh, nàng cũng trở về là Lạc Hy.

- Tuần phủ đại nhân tới...

Người được gọi là tuần phủ đại nhân chính là Trương Lĩnh, Tuần phủ Lương Châu.

- Tham kiến tuần phủ đại nhân. Không biết đại nhân tới không kịp đón tiếp, mong đại nhân lượng thứ.

Huỳnh Phong một thân mồ hôi hột, hần âm thầm kêu không hay. Trương Lĩnh chỉ liếc nhìn Huỳnh Phong bằng ánh mắt khinh bỉ rồi bước tới trước Thiên Lãnh.

- Thần, Trương lĩnh, tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương. Thần chậm trễ không kịp cứu giá, khiến hoàng thượng cùng nương nương phải chịu sợ hãi. Thần tội thật đáng muôn chết.

- Miễn lễ. ái khanh không cần tự trách. Hãy mau lôi ba phụ tử Huỳnh Phong vào công đường, kêu gọi mọi người trong thành đến xem xử tội chúng.

- Thần tuân lệnh.

Thì ra Trương Khanh cùng Hoa Nhi đã cấp tốc lên đường tới Lương Châu thành mang mệnh lệnh của Thiên Lãnh tới cho Trương Lĩnh. Trên đường cấp tốc đến Giang Khê, bọn họ đã kịp tường thuật chi tiết sự tình cũng như kế hoạch của Huyết Nguyệt.

Lúc này, trên đường phố...

- Này này, người biết gì chưa? Hai người hôm nay bị bắt đi chính là Hoàng thượng cùng hoàng hậu cải trang vi hành đó. Bây giờ Người đang xử tội cha con Huỳnh Phong trên công đường đấy. Mau mau đi xem thôi.

- Thật sao? Mau mau đi thôi.

Thế là người dân cả huyện vứt bỏ công việc đang làm tới công đường xem xử án. Vì công đường quá chật nên Vương Thiên Lãnh lệnh đem cha con Huỳnh Phong ra trước cửa Huỳnh phủ. Thấy mọi việc đã ổn thỏa, hần ra lệnh:

- Trương Lĩnh, bắt đầu xử án được rồi.

- Vâng. Huỳnh Phong, thân là trọng quan của triều đình lại dung túng cho con cái làm bậy, nhận hối lộ đút lót, lại lừa gạt thương nhân ép họ giao khế ước nhà đất, bưng bít sự thật, dối trên lừa dưới. Người có nhận tội hay không?

- Thần thật không hề phạm phải những tội danh mà ngài vừa nêu ra. Mong đại nhân minh xét (vẫn còn cứng mồm).

- Người vẫn còn cãi. Người đâu. Mau đọc to thư từ cầu kết với gian thương cùng những thống kê chi tiêu hàng ngày của Huỳnh phủ cho ta. Dem những thứ đã lục xét được ra đây để mọi người chứng kiến.

- Vâng.

Từng thứ được đọc lên, trong đó có khế ước nhà đất, thư giao kết với thương nhân,... Huỳnh Phong vã mồ hôi như tắm, mặt xanh mét.

- Huỳnh Phong, người còn gì để chối.

- Thần xin nhận tội.

- Quan tri huyện Giang Khê tâm địa bất chính, cầu kết gian thương, đảo lộn trắng đen hại lê dân bá tính. Tuy nhiên, đã biết hối lỗi đem tất cả gia sản giao lại cho triều đình mở kho cứu tế cùng trả lại ruộng đất cho các hộ bị lừa gạt nên bị cách chức quan, giáng xuống làm thường dân.

Huỳnh Phong ngớ người. Hần giao lại gia sản cho triều đình bao giờ. Hần chợt nhìn lại đôi phụ phụ đang đứng cạnh Hoàng thượng cùng hoàng hậu kia. Sao họ lại được phép đứng đó.

Giật mình, hần liền lấy tờ giấy khế ước nhà đất giấu trong ngực áo ra xem thì chỉ thấy có hình vẽ đầu heo cùng dòng chữ : “ Cầu quan, người chính là ngu như một con heo, bị ta lừa mà không biết, ha ha ha” (ta cá đây là tác phẩm của Tú Bình).

Huỳnh Phong cả đời gian manh chuyên bày mưu hại người khác nay lại bị người hãm hại lại. Vì uất quá, hắn ngay lập tức hộc máu mà chết.

- Cha, cha...

- Huỳnh Chi, Huỳnh Lâm. Các người cậy quyền thế bắt người trong huyện để thỏa mãn dục vọng, hành hạ lê dân bá tánh, khiến cho bao nhiêu tài nữ tài nam chịu nhục mà chết, hôm nay lại còn dám kinh động đến thánh thượng. Các người có chịu nhận tội không?

- Hoàng thượng tha mạng, ô ô, hoàng thượng tha mạng...

- Hoàng thượng, người xem bọn chúng xử như thế nào.

Vương Thiên Lãnh liếc nhìn Lạc Hy. nàng quay sang hỏi Tú Bình:

- Bình, cái đó có mang theo không?

- Cái gì cơ?

- Thì cái gọi là Đoạn Nhục Xuân cậu chế ra, nhưng bị gia gia cấm sử dụng ấy. Mang theo không?

- Có chứ. Lúc nào cũng mang theo, đây nè.

- Đưa tớ... Bà con. Hôm nay ta dùng thân phận hoàng hậu để thay bà con trút hết những oan tình cùng sợ hãi lên những kẻ đã gây tội với mọi người. Bọn chúng dâm loạn, khiến cho nhiều nam thanh nữ tú chết oan uổng, lại chịu nhục nhã muôn đời. Hôm nay, ta sẽ để chúng chết trong nhục dục của chính mình.

Nói đoạn nàng đổ thuốc một nửa vào miệng Huỳnh Lâm, một nửa vào Huỳnh Chi, rồi đem nhốt chúng vào một cái cũi.

Chỉ thấy chúng điên cuồng xé áo quần nhau rồi lao vào nhau giao hoan như những con thú. Trong cơn dâm loạn ấy, chúng kêu la thảm thiết giống như heo bị chọc tiết vậy. Chưa đầy 1 canh giờ, cả 2 bọn chúng xác thịt rữa ra rồi chết. Mọi người thấy vậy thì thỏa mãn vô cùng. Họ vừa kính sợ vừa nể phục vị hoàng hậu này lắm. (TB: thuốc của ta, sao không nể phục ta? Tg: thể tỳ có nghĩ ra được hình thức tra tấn dã man thế không? TB: không. Tg: thể thì đúng rồi, kêu ca gì nữa). Riêng về phần Lưu Thần, hắn kêu kêu Tú Bình:

- Nè, cái đó là độc được gì vậy? ta không hiểu lắm.

- Đó là Đoạn Nhục Xuân, là xuân dược do ta đặc chế. Loại này chỉ dùng để tra tấn thôi bởi khi uống nó, người ta sẽ thèm muốn thỏa mãn dục vọng, thế nhưng khi giao hoan lại cảm thấy da thịt đau đớn như bị người ta róc từng miếng, từng miếng vậy. Không đầy một canh giờ, nội tạng cùng da thịt sẽ bị thối rữa mà chết, đau đớn đến khôn cùng.

- Thật lợi hại vậy sao? (ánh mắt sùng bái)

- Người muốn thử không? (ánh mắt gian tà)

- Không có, nương tử yêu dấu. Nàng nữ lòng nào làm thế, phải không? (đấm đấm, bóp bóp vai cho Tú Bình).

- .. (vênh mặt).. coi như người biết điều.

Lạc Hy nhìn đồng bày nhầy trong cũi, lạnh lùng:

- Huỳnh Chi, thù cũ, nợ mới, ta trả hết cho người.

34. Chương 34: Nguyệt Thực

Vì người dân ở Giang Khê hãm mộ các nàng quá, ngày ngày vây kín các nàng lại không cho đi nên nửa đêm, cả bọn phải len lén mò theo đường bìa rừng mà chuồn.

Lại nói, thời hạn nửa tháng cũng hết nên bọn người Vương Thiên Lãnh được trở về làm chính mình, không phải giả trang nữ nhi nữa. Huyết Nguyệt trở về làm Lạc Hy, Liêu Bình trở về làm Vương Tú Bình, Hoa Vô

Khuyết thì lại về làm Hoa Nhi. Thực ra, hôm nay tâm Lạc Hy cảm thấy bất an, muốn ở lại đến gần sáng mới đi nhưng Tú Bình cứ than ngắn thở dài mãi nên nàng đành chiều theo. Vương Thiên Lãnh rất là bức xúc bởi Tú Bình nói gì Lạc Hy cũng nghe theo, thậm chí hai người còn thân mật một cách quá thể với nhau ví dụ như ôm ấp, cầm tay, hôn má... (những cái rất chi là bình thường) trong khi hẳn chả bao giờ được cái đặc cách ấy. Thậm chí Lạc Hy gọi Tú Bình thật quá thân thiết, một câu Bình, hai câu cũng Bình làm hẳn rất chi là bức mình. (ò, ghen với cả nữ nhân kia).

Lạc Hy nhìn sắc mặt xám đen của Thiên Lãnh thì nàng chỉ biết lắc đầu. Hầy, đàn ông đẹp luôn luôn mang theo một bình dấm, chỉ cần có chút lay động nhẹ dấm sẽ rò rỉ ngay. Nhưng cái nàng quan tâm bây giờ không phải là bình dấm của Thiên Lãnh. Nàng thực sự rất nóng ruột. Hôm nay là ngày nhật nguyệt hợp nhất, pháp thuật của nàng cùng 2 Linh Hồ sẽ mất hết. Mặc dù võ công của nàng không đến nỗi tệ nếu không muốn nói có thể xếp vào hàng cao thủ nhưng nàng vẫn thấy lo lo. Nàng giục bọn họ cưỡi ngựa thật nhanh nên 6 người ba con ngựa chẳng mấy chốc mất hút trong bóng đêm. Chỉ cần qua khỏi khu rừng này, họ sẽ tới Vũ Châu. Từ đó về kinh thành cũng không còn bao xa nữa. chợt...

- Kiu kiu.

- Chết tiệt. Là sát khí.

Lạc Hy vừa mới nói xong thì bốn xung quanh vang lên tiếng lá rừng xào xạc. Rồi một đám hắc y nhân ở đâu bay ra quây tròn họ lại.

- Vương Thiên Lãnh, ngày chết của ngươi đã tới. Mau đi xuống gặp Diêm Vương đi. SÁT...

- KHỐN KIẾP, CÁC NGƯỜI LÀ NGƯỜI CỦA VƯƠNG THIÊN LONG.

Chỉ nói tới đây hai bên đã sắp lại đánh nhau. Với võ công của 3 nam nhân cùng với Lạc Hy thì bọn này không đáng gì. Nhưng Hoa Nhi không có võ công, Tú Bình chỉ có ít công phu mèo cào hơn nữa hỗn chiến thế này nàng cũng phải bảo vệ Hoa Nhi, cũng không dám dụng độc, sợ ảnh hưởng đến người của mình. Chính vì thế nên...

- Bình. Coi chừng.... Á..

- Hy Hy, Hy Hy cậu có sao không? Hy Hy...

- Khốn kiếp, yaaaaaaaaaaaaa (Vương Thiên Lãnh điên cuồng chém giết)

Chỉ một loáng đã không còn một bóng tên sát thủ nào. Mọi người nháo nhào về phía người vừa bị thương.

- Bé con, bé con, nàng không sao chứ.

- Ta không sao. Ta...(ánh mắt chột loé lên)... CẨN THẬN. pháp....AAAAAAAAAAAA

- KHÔNG BÉ CON....

Thực ra lúc nàng đỡ một đao cho Tú Bình, chỉ bị thương nhẹ sau lưng. Vừa lúc nàng nhìn lên thì thấy một mũi tên ở đâu nhắm Vương Thiên Lãnh mà bay đến. Nàng chỉ kịp hét lên rồi đẩy Thiên Lãnh sang một bên. Mũi tên vì thế mà cắm pháp vào ngực nàng, cách tim chỉ đúng có vài centi. Nàng ngay lập tức hôn mê.

Từ Trường Khanh vội hướng theo đường mũi tên bay đến mà đuổi theo nhưng không tìm được gì đành lui thủi quay về. Lúc này, mặt Tú Bình không còn giọt máu: mũi tên có độc, là Tử Dương độc. Nếu không kịp thời trừ độc, khi bình minh lên, Lạc Hy sẽ chết.

- Mau mau lên, đặt nàng nằm kia. Ma cô, lấy cho ta cái túi trên lưng ngựa. Hoa Nhi, mau đem nước lại đây.

Tú Bình cẩn thận rửa vết thương và rắc vào đó một thứ bột. Nàng bảo Trường Khanh đốt lửa lên rồi lấy con dao hơ trên đó.

- Hoàng huynh, hãy bẻ gãy đầu mũi tên và rút nó ra. Cẩn thận một chút, tên có độc. Nào, làm đi.

Tay Thiên Lãnh run run. Hẳn không phải chưa từng làm những chuyện này, nhưng bây giờ hẳn rất sợ, sợ làm đau nàng. Nhưng nếu không làm thì nàng sẽ không toàn mạng. Nghĩ đến đây hẳn liền cắn răng, nhổ mũi tên ra. Chỉ thấy Lạc Hy nảy người lên đau đớn rồi lại bất tỉnh. Tú Bình lấy con dao rạch một đường ở vết thương của Lạc Hy, rồi dùng tay nặn độc ra. Bọn họ ai nấy cũng đều nín thở, mồ hôi ròng ròng. Sau đó,

Tú Bình lại lấy nước rửa qua vết thương, lau khô rồi thoa dược lên đó. Sắc mặt Lạc Hy tuy vẫn tái nhợt nhưng đã có chút khởi sắc. Tú Bình thở dài nhẹ nhõm. Thật may mũi tên không trúng vào tim, hơn nữa độc cũng chưa kịp ngấm. Tuy nhiên, vẫn phải cho nàng uống thuốc để bài trừ toàn bộ độc. Lúc này mặt trắng trên cao kia dần dần bị nuốt mất, để lại ảnh rừng một màu âm u, tĩnh mịch đến đáng sợ. Cũng may, Tú Bình đã kịp bằng bó xong cho Lạc Hy.

- Thì ra là ngày nhật nguyệt hợp nhất, thảo nào Hy Hy Cùng Lạc Lạc với Yên Phong không dùng được pháp thuật. Hoàng huynh, mau đi nhanh vào thành tìm một khách điểm để ở tạm. Muội phải sắc thuốc cho Hy Hy.

- Được, mọi người mau xuất phát thôi. Chú ý cảnh giác.

- Vâng.

Bọn họ lại cấp tốc lên đường. Đến lúc trời vừa hừng đông thì đến được Vũ Châu. Vương Thiên Lãnh lo sợ ở khách điểm không an toàn nên đã đến thẳng biệt viện của Nhị hoàng đệ hần. Vương Thiên Chính là kẻ không cầu danh lợi nên không ở kinh thành. Hần mua một số biệt viện ở một vài nơi trên lãnh thổ Linh Quốc cùng các quốc gia lân cận (đại ca này giàu ghớm). Thiên Lãnh nhớ không lầm thì ở Vũ Châu này, hoàng đệ hần cũng có một biệt viện tên Bình Nguyên Viện. Rốt cuộc cũng tới nơi...

- Xin hỏi các vị đây là...

- (Từ Trường Khanh giơ kim bài) Đây chính là đương kim thánh thượng cải trang vi hành. Chúng ta muốn mượn biệt viện của Nhị vương gia vài ngày.

- Dạ, nô tài đáng chết. Mời hoàng thượng cùng các vị đại nhân vào...

- (quay lại phân phó) việc hoàng thượng tới đây phải giữ bí mật tuyệt đối có biết chưa?

- Dạ tiểu nhân đã biết.

Bọn họ đi vào trong. Thiên Lãnh bế Lạc Hy vào căn phòng mà hần đã từng ở. Đặt nàng lên giường hần phân phó:

- Ngũ muội, hãy mau xem mạch cho nàng đi. Trương lão đầu (vị quản gia vừa này). Phân phó người dọn dẹp phòng cho bọn họ, nhớ phải cung kính họ như đối với ta. Hơn nữa căn phòng này, không có lệnh của ta thì không kẻ nào được tới gần. Nghe rõ chưa.

- Dạ. Nô tài đã biết. Các vị đại nhân, mời theo nô tài.

Nói rồi dẫn bọn người Lưu Thần đi xuống. Trong phòng chỉ còn lại Thiên Lãnh và Lạc Hy...

35. Chương 35: Người Đã Làm Gì Hần?

- U...

- Bé con, nàng tỉnh rồi hả?

- ừm, đây là đâu vậy. Vai ta đau quá.

- Nàng đang bị thương đừng nên cử động. Đây là biệt viện của nhị hoàng đệ. Tạm thời chúng ta ở lại đây.

- Được. ta khát nước quá.

- Đợi chút ta lấy nước cho nàng.... Nào, để ta bón cho nàng.

-

Ba ngày sau...

- Bé con, nàng thế nào rồi.

- Ta thấy khoẻ nhiều rồi, người đừng có chốc lát lại hỏi có được không? Hơn nữa mấy ngày nay người nghỉ ngơi rất ít, mau trở về nghỉ đi.

- Bé con, nàng đừng lãnh đạm với ta thế được không? (đôi mắt long lanh, cái miệng chu chu giống hết trẻ con).

Lạc Hy không kìm được lòng, nàng đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt đã vì nàng mà tiêu tụy đi không ít. Thiên Lãnh thấy tim đập liên hồi, gương mặt thoáng một tầng mây hồng...

- Bé con, cho ta xem vết thương của nàng được không?

- Không được, rất xấu xí.

- Cho ta xem đi mà, nha, nha (miệng chu chu).

- Thôi được rồi, ta cũng chịu thua người.

Nói rồi, nàng kéo nhẹ vai áo để lộ ra vết thương đang lên da non. Nói cũng thật khâm phục Tú Bình, có thể khiến vết thương của nàng bình phục một cách thần kỳ như vậy. Mấy ngày nay vì bị thương nên nàng không dùng được pháp thuật nếu không đã không thành ra thế này. Vương Thiên Lãnh chưa xót nhìn vết thương của nàng. Nàng vì cứu hần mà bị thương. Hần cúi người xuống hôn nhẹ vào vết thương. Hành động này của hần đã khiến người nào đó tim đập liên hồi, khuôn mặt ửng hồng nhìn vô cùng yêu mị. Nhìn gương mặt đáng yêu đó của nàng, hần nhận không được kẻ môi lên đôi môi anh đào chum chím kia.

- Nay người... ưm ưm...

Hần lại cưỡng hôn nàng. Nhưng mà lần này nàng thấy thật ngọt ngào a. Ngăn không được nhưng xúc cảm trong lòng, nàng đáp trả lại hần. Ham muốn bên trong hần lại dâng lên, nhẹ nhàng nhẹ nhàng thoát bỏ y phục của nàng. Hai người đang trong tình trạng thừa thiếu vải, đang muốn tiến tới chuyện nóng bỏng thì...

- Oanh... (tiếng cửa mở). Hy Hy à, cậu tỉnh chưa? Ra ngoài hít thở không... hả... (ngăn người + đỏ mặt)... hề hề, rất xin lỗi. Không có gì đâu, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục đi ha... (cười ngượng + đóng sầm cửa lại, chạy biến).

-

-

- Aaaaaaaaaa, người biến ra ngoài cho ta. Hu hu, ta không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.

Nàng úp mặt xuống gối khóc nức nở.

- Bé con à, ta...

- Người còn không đi ra (vớ lấy cái gối, ném), ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa. A (nhăn mặt).

- Bé con, nàng đau sao?

- Người còn ở đây nữa ta tự tử cho người coi...

- Được được ta đi, nàng đừng kích động. Ta đi, ta đi ngay ha...

Nói rồi, hần lủi thủi ra ngoài, đóng cửa lại. Thấy Tú Bình cùng Lưu Thần đang đứng ở đằng xa, hần tiến lại, nhìn Tú Bình bằng ánh mắt căm tức, ánh mắt đó còn sắc hơn cả dao. Tú Bình sợ quá, núp đằng sau Lưu Thần. Vương Thiên Lãnh tưởng chừng có thể sùi được bọt mép ra luôn. Nhưng vì có Lưu Thần ở đây, hần không muốn mất thể diện nên đành ôm cục tức rời đi. Khi hần đi rồi, Lưu Thần quay người nhìn tiểu đã miêu đang co rúm ở đằng sau lưng mình, mắt híp híp...

- Mèo hoang, người làm gì mà để hần tức giận giống như muốn lược người lên vậy?

- Hầy, cũng tại ta phá hư chuyện tốt của hần mà.

- Chuyện tốt gì thế?

- Là thế này (ghé vào tai Lưu Thần nói nhỏ)...

Chỉ thấy Lưu Thần nghe xong sắc mặt cũng ửng đỏ. Chuyện như vậy mà nàng cũng làm ra được thảo nào Vương Thiên Lãnh sắc mặt âm ngao thế, đổi lại là hắn cũng thế thôi.

- Hầy, người thật là. Vợ chồng người ta đang ân ái, người xong vô làm gì. Nếu sau này ta với người... (Lấy tay bịt miệng: “éc, ta đang nói gì vậy trời”)
 - Ta với người làm sao? (còn giả bộ ngây thơ)
 - Không... không sao. Vậy bây giờ người tính sao? Chẳng lẽ để hắn ghét người luôn à?
 - Ta cũng không biết...(đi đi lại lại, tay xoa cằm suy nghĩ)... A, có cách rồi.
 - Cách gì?
 - Lại đây (lại nói nhỏ)
 - Làm như vậy cũng được sao?
 - Đương nhiên là được rồi. Quyết định vậy đi. Người đi cùng ta triển khai kế hoạch.
- Thế là Lưu Thần cùng Tú Bình đi tìm Trường Khanh và Hoa Nhi, nói cho họ kế hoạch yêu cầu họ hợp tác. Hai người họ ban đầu cùng chần chừ, sau cùng cũng gật đầu đồng ý. Thế là bốn người lục đục suốt cả buổi chiều chuẩn bị mọi thứ.
- Cuối cùng cũng xong xuôi chỉ đợi đến tối nay...

36. Chương 36: Động Phòng

Tối hôm ấy...

- Hy Hy à, Hy Hy...

Nhân vật chính của chúng ta lúc này vẫn giấu mặt vào trong chăn.

- Ngủ rồi, ta ngủ rồi. Người đi đi.
- Ấy da, ngủ rồi sao? Tiếc ghê, ta đây đã tự thân xuống bếp làm món chè hạt sen người thích ăn nhất để bồi dưỡng, không ngờ người lại đi ngủ sớm như vậy. Hầy, Hoa Nhi, Trường Khanh, mau vào ăn... ưm ưm...
- ầy đường gọi đừng gọi. Món này của ta mà. (nói xong vô lấy tô chè ăn lấy ăn để) (chết vì ăn).
- Ăn từ từ thôi kéo ngắn. Ấy, ta quên chưa mang thức ăn cho Lạc Lạc với Yên Phong. Người cứ ăn từ từ ha, lát ta quay lại dọn dẹp.

Tú Bình ra ngoài cửa nháy nháy mắt với Trường Khanh. Hắn hiểu ý phi thân về căn phòng Lưu Thần ở.

Trong khi đó...

- Ấy da, người cứ từ từ. Nè uống chén trà đi rồi ta sẽ nói cho người cách làm lành với Lạc Hy.
 - (tu sạch) người mau nói đi, nãy giờ cứ vòng vo làm ta sốt ruột quá.
 - ừ thì là thế này...
 - Không xong rồi hoàng thượng. Hoàng hậu xảy ra chuyện rồi. Ngài ấy tự nhiên kêu đau...
 - Cái gì? (phi thân thẳng đến phòng của Lạc Hy).
- Chỉ còn lại Lưu Thần và Trường Khanh nhìn nhau cười rất chi là gian manh.
- Hoàng thượng, tỷ tỷ...
 - (không thèm nói câu nào).

Thiên Lãnh phi thẳng vào trong phòng. Vì quá sốt sáng nên hắn cũng chẳng để ý cánh cửa đã được Hoa Nhi nhẹ nhàng khép lại từ bao giờ. Để cho chắc ăn, nàng còn khoá thêm 2 cái khoá ở bên ngoài nữa. Xong đầu đây nàng cười đắc ý, nguẩy hông rời đi. Lúc này, ở trong phòng...

– Bé con, bé con, nàng sao rồi.

– Ta không có sao, chỉ thấy rất nóng. Rất khó chịu.

Nói đến nóng, hắn cũng cảm thấy có chút nóng thật.

– Hay nàng bị sốt rồi. không được ta phải đi tìm Tú Bình.

Hắn vừa đứng lên định rời đi thì có cánh tay từ sau lưng ôm lấy hắn.

– Bé con, nàng...

– Tướng công, thiếp muốn chàng...

Giọng nói yêu mị từ đôi môi anh đào cất lên, thêm vào đó là cắn mút vành tai hắn, một tay thì xoa ngực, một tay thì sờ xuống cởi thắt lưng của hắn. Bị nàng kích thích, hắn thấy người càng lúc càng nóng như muốn bốc cháy. Nhịn không nổi, hắn quay phắt lại hôn ngấu nghiến lên đôi môi không an phận của nàng. Hắn còn muốn nhiều hơn. Đẩy nàng nằm trên giường, hắn nằm đè lên trên, tay sờ soạng khắp thân thể nàng. Quần áo của nàng bị hắn xé tung. Đôi môi hắn không ngừng khiêu khích nàng.

– Ừm... a....

Tiếng rên rỉ phát ra từ miệng nàng khiến hắn càng thêm điên cuồng. Nóng, hắn thấy rất nóng, chỉ muốn nổ tung ra. Miệng tham luyến mút mát hai trái đào tiên, tay thì đưa xuống vuốt ve vùng cấm địa của nàng. Lạc Hy càng lúc càng lâm vào si mê, gương mặt đã ứng hồng gợi tình, đôi môi không ngừng cất lên tiếng rên rỉ khoái lạc.

– Á.... Aaaaaa

Hắn đi vào trong nàng, xé tan đi lớp màng ngăn cách giữa nàng và hắn.

– Ân, a a a a a.....

Cả hai cứ triền miên, triền miên không biết bao nhiêu lần mãi đến khi trời sắp sáng mới chịu ngừng lại, quỵen lấy nhau mà ngủ.

Sáng hôm sào, khi mặt trời đã cao bằng sào...

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Chủ nhân của tiếng hét làm rung chuyển trời đất ấy không ai khác ngoài Lạc Hy.

– Vương Thiên Lãnh, người như thế nào.... Người và ta... (Nàng lấp bắp không nói lên lời).

– Bé con, chúng ta hôm qua đã động phòng. (hắn nở một nụ cười vui sướng). Bé con, nàng đã chính thức là nương tử của ta rồi.

– Không... thể... nào...

Lạc Hy nhắm mắt lại, những hình ảnh tối hôm qua lại hiện lên rõ mồn một trong đầu nàng. Gương mặt nàng chín như gấc. Đêm hôm qua, nàng thật đã cùng hắn...

– Cộc... cộc... (tiếng gõ cửa) Tỷ tỷ, người đã dậy chưa?

– Hả? chưa... ta chưa có dậy... (cuống cuống tìm cái gì đó mặc nhưng mà quần áo đã tanh bành hết cả rồi).

– Xi... (phì cười)... Hoa Nhi, người lấy một bộ quần áo lại cho Lạc Hy, chuẩn bị luôn nước tắm đi, nhớ chuẩn bị nước ấm một chút.

– Vâng, hi hi (che miệng cười, lon ton chạy đi)

– ... (mặt đỏ, tai đỏ, cổ đỏ, toàn thân đỏ).

– Hì, bé con của ta, nàng ngại cái gì chứ. Chúng ta trước sau gì chả phải làm điều này, (ghé sát mặt nàng, tà mị) phải không?

– Người... người... người...

– Nương tử, không cần xúc động ha.

– Người... còn dám nói. ta đánh chết người... ai da.

– Bé con, nàng sao vậy?

– Còn sao giằng gì. Ai da (xuyết xoa), người sao lại tham lam quá vậy, hại ta đau hết mình đấy. ui da...

– Thế chứ ai kêu lên: Tướng công, thiếp muốn nữa... (giả giọng giống thái giám)

– Người... (xấu hổ quay đi) không thèm nói với người nữa.

– Nương tử, đừng giận mà. Lát nữa ngâm mình trong nước ấm sẽ hết đau ngay thôi, ha.

– Người, ta nói cho người biết. Từ bây giờ trở đi, người đã là nam nhân của ta. Nếu không tuân thủ tam tòng tứ đức, ta sẽ hưu người.

– Tam tòng tứ đức?

– Tam tòng chính là : Tại gia tòng mẫu, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Tứ đức chính là: công, dung, ngôn, hạnh. Công tức là phải làm mọi việc vợ giao không được làm trái, dung nghĩa là phải thay vợ quán xuyến việc nhà từ nhỏ tới lớn, ngôn chính là vợ nói một không được nói hai, hạnh chính là tuyệt đối chung thủy, ngoài vợ ra không được có mối quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào. Hiểu chưa? Người vi phạm chỉ một điều ta lập tức hưu người.

– Được được ta tuân theo là được chứ gì (mặc dù điều đó rất vô lý).

– Hoàng thượng, tỷ tỷ, nước và quần áo đã xong rồi đây.

– Mang vào đi.

Hoa Nhi sai người đem vào một dục bồn, đổ nước ấm, rắc lên trên mấy cánh hoa hồng. Nàng để quần áo của Lạc Hy và Thiên Lãnh trên giá rồi lui ra ngoài đóng cửa lại, từ đầu tới cuối tuyệt không nhìn về phía họ một lần.

Thiên Lãnh ôm Lạc Hy bước vào dục bồn. Cảm giác ấm áp lan tỏa khiến Lạc Hy thấy bớt đau, khoan khoái lạ thường. Thiên Lãnh chỉ mỉm cười nhìn tiểu nhân nhi đang nhắm mắt hưởng thụ kia. Nàng thật quyến rũ. Dục vọng của hắn lại trỗi dậy.

– Bé con...

– Người... người không phải lại muốn... (mở to mắt, bặm môi lại).

– Ân...

– Nay người đừng có tham lam như vậy, người... ưm... ưm...

Hắn không để nàng nói hết câu đã vội áp đôi môi nóng bỏng lên đôi môi nàng. Hai người lại tiếp tục triền miên.

Lúc này, ở ngoài đại sảnh...

– Ha ha ha (ngửa cổ lên cười)...

– Dã miêu cười ít thôi, đứt ruột bây giờ.

Chủ nhân của tiếng cười đó không ai khác chính là Tú Bình. Nàng đang rất tự hào về tác phẩm của mình. Nguyên lai mọi chuyện đều do nàng mà ra. Trong chè hạt sen mà Lạc Hy ăn cùng chén trà của Thiên Lãnh uống, nàng đã ột lượng rất chi là nhỏ xuân dược (tg: nhỏ quá ha, nhỏ mà người ta phải cật lực làm việc mãi giờ còn chưa dậy. TB: Hê hê, với ta thế là nhỏ lắm rồi. tg: tỷ tỷ *cười gian* có thể nào cho ta một lượng nhỏ nhỏ thế không. TB: *nhìn khinh bỉ* không cho.)

Loại xuân dược này do nàng đặc chế, mặc dù có thể làm người uống mê man trong ham muốn nhục dục nhưng lại khiến họ nhớ rõ mồn một từng chi tiết, từng câu nói của mình cũng như đối phương.

– Hy Hy à, cậu đừng oán tở. Tở là tở cũng chỉ vì hạnh phúc của cậu thôi. Há há há....

37. Chương 37: Kim Ốc Tàng Kiều

Bọn họ cả ngày nhìn Lạc Hy cùng Thiên Lãnh với ánh mắt không biết phải gọi là gì, khiến Lạc Hy ăn cơm cũng cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên. Khuôn mặt nàng lúc này chỉ có đỏ và đỏ.

– Ai nha, Hy Hy, làm sao thế? Thế nào, 2 người đêm qua... vui vẻ chứ. hí hí hí.

– Còn nói, nhất định cậu giả trò rồi, nếu không... nếu không...

– Nếu không làm sao?

– Cậu, tở... không thêm nói chuyện với mấy người nữa.

Nói rồi, Lạc Hy xấu hổ bỏ chạy để lại đằng sau những tiếng cười rúc rích. Thiên lãnh không vội đuổi theo Lạc Hy. Hắn biết lúc này nàng đang xấu hổ, nếu hắn đuổi theo thì nàng sẽ đem tội lỗi đổ hết lên đầu hắn. Cho đến khi ăn xong, hắn mới trở về. lúc này Lạc Hy đang đứng tựa lan can, nhìn ra mặt hồ lấp lánh ánh trăng. Nàng đang suy nghĩ điều gì đó khiến đôi mày liễu hơi cau lại.

– Bé con, nàng đang nghĩ gì?

– Không, ta chỉ nhớ lại một câu chuyện mà thôi.

– Chuyện gì vậy?

– Kim ốc tàng kiều.

– Kim ốc tàng kiều ư? Ta chưa bao giờ nghe nói đến.

– Ta cũng chỉ tình cờ đọc được thôi. Truyện kể rằng: có vị hoàng đế tên Lưu Triệt. Hoàng hậu của hắn tên Trần A Kiều, con gái của trưởng Công chúa Quán Đào, cũng là cô cô của Lưu Triệt. Bọn họ vốn là thanh mai trúc mã, đối với nhau tình cảm rất mặn nồng. Ngày còn nhỏ, Lưu Triệt đã từng nói rằng: nếu lấy được A Kiều, hắn sẽ xây cho nàng một toà kim ốc. Sau này khi Lưu Triệt lên ngôi, A Kiều được sắc phong hoàng hậu. Cả hậu cung của Lưu Triệt chỉ có một mình A Kiều. Năm năm sau, Trần A Kiều vẫn chưa có con. Lúc này, Lưu Triệt đi du sơn đã gặp được ca cơ Vệ Tử Phu yêu kiều hiền thực, liền si mê. Nói về nhan sắc, nàng không thua kém A Kiều là bao nhiêu, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút. Khi Lưu Triệt mang Vệ Tử Phu về hoàng cung của hắn, A Kiều đã thật sự rất đau khổ. Hắn nói với nàng, hắn là hoàng đế, hắn không thể chỉ có một mình nàng được. A Kiều đâu có nghĩ đến điều đó, nàng chỉ biết hắn là Lưu Triệt, là Triệt Nhi của nàng mà quên đi thân phận hoàng đế của hắn. Nàng ghen ghét với Vệ Tử Phu, nhiều lần dùng uy quyền để áp đảo nàng ta. Lưu Triệt càng ngày càng cảm thấy A Kiều rất chướng mắt. Cho đến một hôm, người ta phát hiện A Kiều sử dụng cổ thuật để *** hại Tử Phu. Lúc này, Lưu Triệt rất giận dữ đã phế truất ngôi vị hoàng hậu của A Kiều, giam nàng trong lãnh cung và phong Vệ Tử Phu làm hậu, từ đó về sau không thêm ngó ngang đến A Kiều. Cho đến khi, hậu cung của hắn, phi tử ngày càng nhiều hắn mới bắt đầu nhận ra hắn thực không có yêu các nàng. Hắn đối A Kiều mới thật yêu thương. Nàng tuy kiêu ngạo, ngang ngược, lại không coi trọng lễ tiết vương – hậu với hắn, nhưng chỉ có ở trước nàng, hắn mới có thể thả lỏng tâm tư cùng lo âu muộn phiền. Nhưng hắn biết được điều đó thì mọi chuyện không thể khứ hồi. Còn A Kiều trong lãnh cung, chờ đợi mỗi mồn, cuối cùng cũng không được gặp Lưu Triệt. Nàng đối hắn nhất dạ yêu thương, không bao giờ nghĩ hắn sẽ đối nàng như vậy. Cho nên, đến cuối đời, nàng vẫn là ôm hận mà chết. (Ta thề, đoạn này ta chém cực kỳ ác, ta chỉ lấy một số chi tiết trong Kim Ốc Hận ở Khán Nguyệt Quang thui). Vậy nên nhân gian đã có hát lên một bài thơ:

Hán Đế trọng A Kiều, trử chi hoàng kim ốc.

Khái thóa lạc cửu thiên, tùy phong sinh châu ngọc.

Sủng cực ái hoàn yết, đổ thâm tình khước sơ.

Trường Môn nhất bộ địa, bất kháng tạm hồi xa.

Vũ lạc bất thương thiên, thủy phúc trùng nan thân.

Quân tình dữ thiếp ý, các tự đông tây lưu.

Tích nhật phù dung hoa, kim thành đoạn căn thảo

Dĩ sắc sự tha nhân, năng đắc kỷ thời hảo?

Một mặt chê cười sự si tình hoang tưởng của A Kiều, một mặt chính là chê cười cái gọi là tình yêu của đế vương.

– Bé con, sao nàng lại nghĩ đến chuyện này?

– Ta chỉ nghĩ, có bao giờ ta giống như Trần A Kiều, luôn luôn chờ đợi toà kim ốc của bậc đế vương như người không?

– Bé con, nàng đừng nghĩ nhiều như vậy. ta chỉ yêu duy nhất có một mình nàng. (ôm nàng từ phía sau). Hy nhi, ta sẽ không bao giờ là Lưu Triệt, nàng có hiểu không?

– ừm. muộn rồi, chúng ta đi nghỉ thôi. Vết thương của ta đã lành rồi. ngày mai lên đường trở về kinh thành thôi.

– ừm. nàng vào nghỉ trước. Ta đi bảo bọn họ chuẩn bị mai lên đường. nào, ta đưa nàng vào.(bế nàng vào trong phòng).

– ừm.

Sau khi Thiên Lãnh đi dặn dò bọn Hoa Nhi, hần trở về thấy nàng còn chưa ngủ, đôi mắt xa xăm nhìn lên trần nhà...

– bé con, nàng lại nghĩ lung tung nữa sao?

– Không có, ta chỉ thấy hơi khó ngủ chút chút thôi.

– (ôm nàng vào lòng) À nè, sao nàng không trả thù Tú Bình vậy? như thế đâu phải là nàng.

– Ta không nỡ nặng tay với nàng ấy. Ta đã cho Lưu Thần một viên bách độc bất xâm, sao này hần ta sẽ giúp ta trả thù. Hi

– Bách độc bất xâm?

– Đúng thế. Gia gia đã chế ra 4 viên bách độc bất xâm, đưa cho ta để phòng Tú Bình lấy ta làm thí nghiệm. Ta vì nghĩ Tú Bình sẽ không bao giờ hạ độc thủ với mình nên không uống. không ngờ lại bị nàng ta làm cho như vậy. Ta nghĩ đưa thuốc cho Lưu Thần, sau này Tú Bình sẽ không làm gì được hần. Như vậy là ta trả được thù rồi. hihi.

– ừm, nàng thật thông minh nha. Nhưng mà... nàng với Tú Bình quen biết nhau từ bao giờ???

– À... à... việc này... (chút rùi, nói thế nào đây). Từ nhỏ gia gia đã thường xuyên đưa Tú Bình ra ngoài cung, bí mật chữa trị và dạy y thuật cho nàng ấy. nàng ấy giả ốm yếu bệnh tật để lừa các người thôi.

– Thật vậy sao? Vậy gia gia của nàng....

– Oa, hầy. ta buồn ngủ quá rồi. nè, người ru ta ngủ đi.

– Ru ngủ?

– ừm, như lần trước ấy.

– ừm, nào lại đây. Gối đầu lên tay ta này...

– thần tiên ca ca

– ân.

– Huynh chỉ biết mỗi bài này thôi sao?

- ừm, ta chỉ học được có một bài thôi. Hôm trước ta rình mãi mới đến lúc Nhị hoàng thúc hát ru ngoại tôn của ông ấy ngủ, nên chỉ học được có bấy nhiêu thôi.
- Huynh bỏ nhiều tâm tư vậy sao?
- Tất nhiên, bé con thích thì tại sao ta lại không làm chứ?
- Hì, nhưng mà lần này huynh hát hay hơn trước rất nhiều.
- Ta luyện tập suốt đấy. Nhiều lúc Tiểu Khấu Tử còn nhìn ta đến muốn lòi con ngươi ra luôn a. Thật ghét hẳn quá.
- Hihi. Nếu dân cả nước biết hoàng đế anh minh thần võ của họ hằng đêm học hát ru thì phản ứng của họ còn nhiều hơn Tiểu Khấu Tử a.
- Thật vậy sao?
- Thật.
-
-

Đêm đó, Lạc Hy nằm trong lòng Thiên Lãnh ngủ rất ngon. Tâm nàng dù còn nhiều vướng bận nhưng cũng không quan trọng nữa. Chỉ quan trọng là nàng và hắn bây giờ có thể hạnh phúc bên nhau. Nàng đi sâu vào giấc mộng, mỉm cười an tĩnh. Nàng không thể biết được, lần trở về này, cuộc đời nàng sẽ có nhiều biến đổi.....

38. Chương 38: Hồi Cung

Bốn tháng trời rong rã, trái qua biết bao nhiêu là chuyện, họ cuối cùng cũng về được tới kinh thành. Nàng thấy tâm hơi xao động. Nơi này, nàng một lần đã rời đi. Hẳn đường như hiểu tâm tư của nàng...

- Bé con, đừng hồi hộp. Chúng ta trở về cung giải thích với văn võ bá quan cùng chính đồn lại triều chính một chút. Sau đó ta sẽ cùng nàng về thăm nhạc phụ đại nhân, ha.
 - ừm. (nàng gật đầu mỉm cười)
- Họ nhanh chóng tiến về phía cửa cung, khi Trường Khanh đưa lệnh bài, thị vệ lập tức mở cổng để họ đi vào. Bọn họ phi thân về phía ngự thư phòng, chính đồn lại trang phục. Lúc này trời hãy còn rất sớm nên không ai biết sự trở về của họ ngoài cung nữ và thái giám ở ngự thư phòng. Thiên Lãnh đưa cho Lạc Hy một bộ y phục màu đỏ bảo nàng mặc vào...
- Bé con, đây là phượng bào. Nàng mau mặc vào đi.
 - Gì đây? Phượng bào? Màu đỏ chói lóa thế này ta không mặc đâu. Chối mất lắm.
 - Bé con, đây là quy định a. Nếu nàng không thích thì chỉ cần mặc nó lúc lên triều thôi ha, rồi lại bỏ ra.
 - ừm, vậy cũng được.

Họ vừa thay y phục cùng nghỉ ngơi được một chút thì...

- Hoàng nhi, hoàng nhi, con về rồi sao?

Thái hậu bước vào trên mặt nở nụ cười tươi rói. Tiếp theo sau bà là 2 nam nhân. Oa, rất soái a. Nàng cùng Hoa Nhi, Tú Bình nhìn không chớp mắt, nước dãi rỏ rùng rùng (một bầy hám giai). Một nam nhân anh tuấn, đôi mắt phượng cường nghị, mũi thẳng, môi cong cong hình trái tim, dáng vẻ quật cường. Lạc Hy đoán chắc đây chính là Nhị vương gia Vương Thiên Chính.

Còn một người nữa cũng rất soái, gương mặt tròn tròn mũm mĩm, đôi môi anh đào, có điều lại đang ngủ gà ngủ gật. Nàng đoán chắc đây là Tam Vương gia Vương Thiên Bảo.

(Ta tìm không được hình nào nên đành lấy hình của Ren trong Nu' EST làm mẫu)

Thiên Lân nhìn dáng vẻ hóm trai của Lạc Hy thì uất lắm. Nàng có bao giờ nhìn hán vậy đâu. Hán liền giơ chân ra đạp cho nàng một cái làm nàng té ngã thì hôn đất.

– Thiên Lân, người...

– Nhi thần tham kiến mẫu hậu. (không thèm nhìn Lạc Hy)

Lúc này nàng mới để ý là vẫn còn thái hậu đứng đó.

– Lạc Hy tham kiến mẫu hậu.

– Chúng thần tham kiến thái hậu.

Lúc này, thái hậu mới nhìn tới Lạc Hy. Nữ nhân này không biết có gì hấp dẫn khiến con trai ta phải điên đảo vì nàng đây. Thiên Chính lúc này cũng nhìn đến vị hoàng tử này của hán. Thực sự rất đẹp nhưng làm thế nào mà nàng ta khiến hoàng huynh si mê đến mức ném quốc sự sang một bên để đi tìm nàng.

– Giỏi ột Tiêu Lạc Hy, người đã cho hoàng thượng ăn bùa mê thuốc lú gì, mà khiến hoàng thượng thần điên bát đảo vì người.

– Mẫu hậu... (chu chu cái mỏ, cầm ống tay áo thái hậu lắc lắc) Người ta không cố ý mà....

– ... (đáng yêu quá, không nổi mắng nữa).

– Mẫu hậu... (Tú Bình không chịu lép vế, cũng chạy ra nũng nịu làm Lưu Thần nổi da gà).

– Ai da, được rồi được rồi. Con xem, không chỉ khiến hoàng thượng đi tìm con mấy tháng trời mà còn khiến ngũ công chúa vừa mới tỉnh dậy cũng liền mất dạng luôn. Con ấy nha (Cú đầu Lạc Hy), đẹp cái bộ mặt đáng yêu ấy đi, còn con nữa (cú đầu Tú Bình) sắp thành thân đến nơi rồi mà còn bày đặt học theo người ta. Làm ta mất mặt quá đi.

– Mẫu hậu à (Lh) lần này con chỉ ham chơi thôi mà. Con thề không có lần sau nữa đâu. (giơ tay lên thề).

– Mẫu hậu à (Tb), con từ nhỏ yếu ớt không được đi đâu. Lần này hoàng huynh ra ngoài nên con mới đi theo cho biết đó biết đây, hơn nữa còn đi cùng Lưu... cùng Nhị vương gia Phong quốc, phu quân tương lai của con, tình cảm theo đó mà được tự bởi a. Phải không, thần ca caaaaa (kéo dài, ai nấy cũng rung mình).

– Phải phải, thái hậu, à không, mẫu hậu. chuyến đi lần này thật hữu ích đó. Ha ha, ha ha.

– Đúng vậy mẫu hậu, cho nên chúng ta hãy nhanh chóng cử hành hôn lễ cho bọn họ đi ha. Chỉ vì chuyện của con mà đám cưới đã bị hoãn lại lâu quá rồi. Hay là thế này đi, 3 ngày sau cử hành đi, mẫu hậu thấy thế nào? (“Tú Bình thối, đám cưới tở. Lần này cậu xong đời rồi, hé hé”).

– Mẫu hậu, không được không được đâu. Con còn nhỏ mà (“Lạc Hy chết dẫm muốn hại ta”)

– Con còn nhỏ? Hi hi, ngũ hoàng muội. Muội năm nay cũng 18 tuổi rồi đó nha. Không mau thành thân thì sẽ CHỒNG Ề đó (Lạc Hy cười đều, lêu lêu).

– Cậu..... (tức xì khói)

– Thôi không phải bàn cãi nữa. Cứ theo lời Hy nhi mà làm. Phong quốc Nhị vương gia thấy thế nào?

– Hảo a.

– Lưu ma cô, người....

– Bình nhi. Không được vô lễ. Mau về tắm rửa chuẩn bị đi. Ba ngày sau xuất giá. Hy Nhi, mau đi vấn tóc với trang điểm đi. để thế này coi sao được.

– Vâng ạ. (hé hé hé, thế là Tú Bình nhà ta đã vào chuồng).

Tú Bình không làm gì được hậm hực trở về, vừa đi vừa nguyền rủa Lưu Thần không tiếc lời. Thế này thì tự do của nàng còn đâu, huhu hu. Không được, ta nhất định phải trốn.

Lạc Hy lúc này quay ra cười khẩy, nói với theo hướng Tú Bình đi : “ Nhị vương gia, ngài hãy cho người canh chừng cẩn thận nha, không có cô dâu đào hôn mất bây giờ”. Tú Bình mặt mũi xám ngoét, quay ra trừng mắt với Lạc Hy, tay giờ giờ nắm đấm.

– Xì....

Ai nấy cũng bật cười. Vương Thiên Chính thủy chung nhìn Lạc Hy từ đầu đến cuối. Người chị dâu này, quả rất thú vị nga.

Cuối cùng cũng đến giờ thượng triều...

– Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâmmmmm

– Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương ngượng thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

– Các ái khanh bình thần.

– Tạ ân hoàng thượng... (xì xà xì xầm)

Các quan văn võ trong triều bắt đầu không kiêng nể hình tượng, tùm năm tùm ba vào xì xào bàn tán.

– Các ái khanh có phải đang thắc mắc về chuyện của hoàng hậu?

– Bẩm hoàng thượng, chúng thần ngu muội, thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mong hoàng thượng chỉ dạy.

– Thật ra hoàng hậu đã trúng kịch độc nhưng vốn trong người cũng có chất độc nên chưa có chết. Tuy nhiên vì Khổn Tước Linh độc tính quá lớn nên đành phải đưa nàng ra khỏi cung để giải độc. Hơn nữa trẫm cũng vì muốn tìm chủ mưu hại hoàng hậu cũng như lật tẩy mưu đồ soán ngôi của Long Thân Vương nên mới lánh mặt một thời gian như các khanh đã biết.

– Hồi bẩm hoàng thượng, chẳng hay người đã tìm ra kẻ *** hại hoàng hậu hay chưa?

– Đã tìm ra rồi. Tuy nhiên bây giờ trẫm chưa muốn truy xét. Tối nay trẫm thiết yến mừng hoàng hậu bình an trở về tại ngự hoa viên, các ái khanh hãy cùng trẫm uống ly rượu chúc mừng. Hơn nữa, Dương tướng quân ngoài biên ải cũng trở về. Tối nay, trẫm cũng sẽ xét xử vụ hoàng hậu bị đầu độc. Mong các khanh có mặt đầy đủ.

– Chúng thần tuân mệnh.

– Các khanh có gì bẩm tấu không?

– Hồi bẩm hoàng thượng, Tây Lang đang vào vụ mùa nhưng phía đông Tây Lang bị hạn hán kéo dài, phía tây thì lại bị ngập úng. Chúng thần đã dụng nhiều biện pháp nhưng vẫn không có hiệu quả, mong hoàng thượng suy xét (nói rồi dâng tấu).

– Hồi bẩm hoàng thượng, phía nam Tường Lăng đang xảy ra nạn cường đạo. quan phủ cùng dân ở đây đã từng nhiều lần vây bắt nhưng không thành. Tường Lăng xung quanh là núi, vách núi hiểm trở. Bọn cường đạo lại lấy vách núi cao nhất làm căn cứ khó có thể xâm nhập. Kính mong hoàng thượng suy xét (dâng tấu).

– Được, vấn đề trị thủy trẫm sẽ suy nghĩ phương pháp. Còn vấn đề cường đạo là vấn đề cần giải quyết ngay. Từ tướng quân, Lương thống lĩnh, Mạc học sĩ nghe lệnh.

– Có chúng thần.

– Trẫm lệnh cho Lương thống lĩnh điều động binh sĩ đến Tường Lăng trị cường đạo, Từ tướng quân cùng Mạc học sĩ đi theo hỗ trợ. Nội trong một tháng phải diệt trừ cường đạo cho trẫm.

– Chúng thần tuân mệnh.

– Các ái khanh còn gì bẩm tấu.

– Bẩm hoàng thượng, không có.

– Vậy thì bãi triều.

– Bãi triều.....

Lạc Hy chỉ đợi đến lúc này, nàng vừa đi vừa vắn cái cổ cùng cái hông đã mỏi nhừ vì ngồi uy nghiêm. Thiên Lãnh chỉ lắc đầu cười khở. Đúng lúc này....

– Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng.

– Miễn lễ (mặt lạnh băng). Huyền phi, khanh đang mang thai nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.

– Thần thiếp hay tin hoàng thượng cùng hoàng hậu trở về nên đặc biệt tới thỉnh an. Thần thiếp còn làm một số món ăn tầy trần, mời hoàng thượng cùng hoàng hậu...

– Thôi khỏi, ta đã bảo Hoa Nhi chuẩn bị đồ ăn rồi. Khanh không cần phí sức như thế đâu. Người đâu, mau đưa Huyền Phi trở về nghỉ ngơi đi. Bãi giá Dao Trì cung.

Nói rồi lạnh lùng bước đi, để lại đằng sau một ánh mắt sắc như dao bắn về phía Lạc Hy. Lạc Hy cũng còn cảm thấy rung mình.

– Sao người lại đối với người ta như vậy. Nàng ta cũng đã mang hài tử của người rồi.

– Nhìn thấy ả là ta đã không muốn nuốt rồi. Hơn nữa, đồ ăn Hoa Nhi nấu ngon hơn, mà ta cũng phải để cho Trường Khanh với Hoa Nhi hàn huyên chứ. Mai hẳn đi rồi.

– ừm.

Nàng cùng Thiên lãnh rời đi, phía sau Huyền phi nghiêng răng kèn kẹt. Nếu không phải Lạc Hy, thì cái ngôi vị hoàng hậu kia nàng ta đã chắc chắn ngồi vào rồi. Chợt nô tỳ thiếp thân của nàng ta nói nhỏ gì đó. Chỉ thấy mặt mũi nàng ta tái mét, tức tối rời đi.

Lưu Hoa cung...

– ây dô, Lưu phi tỷ tỷ. Tỷ vẫn còn tâm tình ngồi đây thưởng trà sao?

– Tú phi, khi không lại có tâm trí đến thăm ta, ta thật hân diện quá à.

– Ha ha, tỷ tỷ thật biết nói đùa a. Tú phi nào dám có cái phúc phận ấy. Chẳng qua muội chỉ đến thông báo với tỷ một tin rất là vui. Tỷ.... có muốn nghe hay không?

– Chuyện gì đây? Không lẽ trong cung lại có hoàng hậu hay sao? Hứ.

– Ấy da, tỷ tỷ. Tỷ thật thông minh. Việc như vậy mà tỷ cũng đoán trúng được, muội thật bái phục tỷ a.

– Người nói cái gì? Chẳng lẽ lại là thật sao?

– Đúng a. Ai da tỷ tỷ, tỷ thật không hiểu đạo làm chủ nhà hay sao đây? Muội đứng lâu như vậy, nói nhiều như vậy cũng thấy thật mỏi à nha.

– Ngồi đi. có gì mau nói đi, đừng có ưỡn ẹo như thế, ngứa mắt lắm.

– ..(thông thả uống trà, uống xong phụt ra một câu) Tiêu Lạc Hy vẫn chưa chết. Hơn nữa hoàng thượng cũng điều tra ra tỷ đứng sau vụ này rồi.

– Cái gì? Tiệp nhân đó chưa chết? không thể nào, rõ ràng Lan Như Huyền nói độc đó vô phương cứu chữa. Sao lại có thể như vậy? (mặt mày tái mét, toàn thân run run cơ hồ sắp đứng không nổi).

– Tỷ tỷ, tỷ làm gì phải kích động như vậy? không phải lúc mới đầu tỷ rất kiêu hãnh tự tin sao? Sao bây giờ giống một CON CHỐ sắp bị người ta làm thịt thế.

– Người... mau nghĩ cách đi. Đừng quên chuyện này không chỉ có mình ta, các người cũng có phần...

– Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì đây? Sao lại đổ oan uội vậy chứ, muội là muội không có biết gì đâu nha. Hi hi hi. Thôi không phiền tỷ nghỉ ngơi, muội cáo từ. ha ha ha.

– Khốn kiếp lũ khốn kiếp các người... choang choang choang(lại đập đồ).

Trong một căn phòng, không gian yên tĩnh đến lạ kì, đột nhiên...

- Phải làm thế nào đây, nếu Lưu Huyền đó nói ra chúng ta thì tất cả sôi hồng bỏng không rồi. (giọng nữ nhân)
 - Người gấp gấp gì chứ? Dù sao cũng không có gì to tát. Ta sớm đã có đối sách rồi. (giọng nam nhân)
 - Có cách gì mau nói ra đi, đừng phí lời (giọng nữ nhân 2)
 - Sát...
 - Cái gì? Nhưng như thế thì... (nữ nhân 1 lo lắng).
 - Người hét cái gì? Ta thấy đây là cách hữu hiệu nhất. Hãy dàn xếp thành một vụ tự tử, như vậy thì chúng ta sẽ không liên can. (nữ nhân 2).
 - Đúng vậy, người đừng lo lắng. Ta sẽ làm rất gọn gàng (Nam nhân).
 - Vậy thì hãy nhanh làm đi, nếu không sẽ không kịp. (Nữ nhân 1). Trịnh Lưu Huyền, số của người đã tận, đừng oán ta.
- Ba đôi mắt nhìn nhau loé lên tia giảo hoạt cùng một nụ cười gian trá....

39. Chương 39: Tự Vấn?????

- Nương nương, giờ thiết yến đã qua lâu rồi. Nương nương, người nên tới đó một chút.
 - Biết rồi, các người lui hết đi, ta muốn ở một mình.
 - Nương nương...
 - Không nghe thấy gì sao? Ta nói CÚT HẾT RA NGOÀI... Đáng ghét..... Ai?..... Là người? Người đến đây làm gì?... Đây... người... người muốn làm gì? Đừng có tới đây... Người đâu... A khụ khụ... thả...ta...ra...khụ khụ khụ.....
- Vừa rồi khi tỳ nữ đã lui hết ra ngoài, Lưu phi ngồi một mình trước gương ngán ngẩm. Chợt có bóng người loé lên trong gương. Nàng giật mình quay lại. Là hắc. Nhưng sao hắc lại đến đây? Đôi mắt đó, tấm vải trắng đó... Hắc tiến lại phía nàng như muốn nuốt sống nàng vậy. Sợ hãi, nàng muốn tri hô thể nhưng cổ họng ngay lập tức bị một đạo khăn trắng quấn lấy, xiết chặt lại... Giấy dựa, giấy dựa, giấy dựa....
- Nô tỳ thiếp thân của nàng, tiểu Liên chờ bên ngoài thủy chung không hay biết. Lúc lâu sau chỉ thấy đèn nền tắt hết, tiếp theo nghe mấy tiếng cạch cạch, như có gì rơi xuống. Nàng bạo gan gõ cửa...
- Nương nương... nương nương... người không sao chứ... nương nương.
- Thấy có gì không ổn, tiểu Liên nín thở đẩy cánh cửa. Bên trong tối om.
- Tiểu Năng, người mau đem lửa đốt nền lên đi.
 - Vâng.
 - Nương nương... nương nương... người ở chỗ nào... nương nương...
- Dĩ nhìn là không có tiếng trả lời. Tiểu Năng Tử tìm được chỗ cây đèn. Đèn vừa mới thắp sáng thì...
- Aaa.
- Lúc này, tại yến hội...
- Hoàng thượng, hoàng thượng, không hay rồi....
 - Có chuyện gì? (cau mày)
 - !@#\$Y%&*()^%#~@!!#@\$#%^&%^. (nói nhỏ vào tai Thiên Lân).

Không biết hắc nói gì, chỉ thấy Thiên Lân nghe xong, mặt mày xám đen lại, không nói câu gì vội vã bỏ đi. Lạc Hy thấy vậy biết có chuyện không ổn liền chạy theo. Bá quan văn võ thấy vậy cũng lật đật theo sau,

không dám ho he một tiếng. Bọn họ hướng phía Lưu Hoa cung mà tiến đến. Lúc này hoàng thượng nói với họ người chủ mưu chính là Lưu phi, đợi lát nàng ta đến sẽ xử tội trước mọi người. Nhưng chờ mãi, nàng ta không đến, lẽ nào hoàng thượng vì thế nên tức giận.

Mới đến Lưu Hoa cung đã nghe thấy tiếng khóc của bọn nô tài. Bọn họ bước vào trong thì thấy một màn kinh dị không thôi. Trình Lưu Huyền nằm đó, đôi mắt mở lớn trợn trừng trừng, lưỡi thè ra ngoài, mặt mày xám xệt, môi thâm tím. Thật là dọa người.

– Xảy ra chuyện gì? (Thiên Lãnh sắc mặt âm ngao, toàn bộ người ở đó rét run).

– Hoàng thượng... hức hức. Vừa rồi nô tỳ thấy đèn trong phòng nường nường tắt hết, lát sau thì có tiếng động lạ. Nô tỳ mới mở cửa, đốt đèn lên thì thấy, nường nường... ngài ấy... ngài ấy đã treo cổ từ khi nào... ô ô nường nường... người chết thảm quá... ô ô ô.

– Chuyện này là thế nào đây.... Phải a... là thế nào? (xôn xao)

– Hoàng thượng, thần tìm ra vật này.

Một cấm vệ quân lục soát phòng, hốt hải chạy ra trình lên Thiên Lãnh một phong thư. Vương Thiên Lãnh mở thư ra đọc, mày kiếm hơi nhíu nhíu lại. Hắn gấp phong thư lại bình tĩnh nói:

– Lưu phi, Trình Lưu Huyền, mang tội danh lập mưu sát hại hoàng hậu không thành, nay bị đổ bể, sợ tội tự vẫn. Yếu tiếc hôm nay dừng ở đây thôi. Các ái khanh hãy trở về đi. Người đâu? Mau đem xác Lưu phi tới phòng nghiệm thi, rồi sau đó đưa thi thể nàng ấy về quê an tang. Các cung nữ, thái giám ở Lưu Hoa cung được phép xuất cung hoặc chọn chủ nhân mới. y lệnh.

– Chúng thần tuân chỉ.

Đám đông nhanh chóng giải tán. Thi thể Lưu Huyền nhanh chóng được mang đi. Vương Thiên Lãnh quay sang hỏi Tú Bình lúc này đã quan sát thi thể của Lưu phi.

– Ngũ muội, thế nào?

– Mắt đỏ, mở lớn, mặt xám, môi tím tái đúng là do bị ngạt thở mà chết. Tuy nhiên muội đã để ý thấy, nơi cổ của nàng ta có dấu vết rất lạ.

– Là như thế nào?

– Huynh thử nghĩ xem thông thường khi người ta treo cổ, đầu sẽ hướng xuống dưới, khi ấy vết lằn do dây lụa in lại sẽ có đường vòng cung như thế này (lấy tay vẽ vẽ lên cổ), tức là vết lằn sẽ cong từ phía mang tai xuống. Nhưng đầu Lưu phi lại có xu hướng hơi ngửa lên trên, ở trên cổ nàng ta vết lằn lại nằm ngang kéo dài từ sau gáy đổ lại. Huynh thử đoán xem, là vì đâu.

– Bởi vì xiết cổ từ đằng sau, gần giống như bị giảo hình. (là Hình thức tử hình bằng cách trói tù nhân quỳ dựa lưng vào một cây cột ngắn tới gáy, buộc dây thừng vào cổ rồi kéo ngược về phía sau cho đến khi chết

– Có nghĩa là Lưu phi này bị người ta giết chết rồi mới treo lên nhằm tạo hiện trường giả.(Lạc Hy).

– Đúng.

– (huyết sáo)... Hãy mau điều tra sự việc này, còn nữa, tỳ nữ của Lưu phi rất có thể biết chuyện này. Hãy bảo vệ an toàn cho nàng ta, và khai thác thông tin từ nàng ta. Có phát hiện, lập tức thông báo.

– Rõ (hồng y nhân vừa xuất hiện chính là đội trưởng đội ám vệ hoàng cung).

– Mọi chuyện cứ vậy đi. Bé con, ta đưa nàng đi gặp một người.

– Ai a?

– Đến nơi nàng sẽ hiểu.

Thiên Lãnh dẫn Lạc Hy đi, mấy người kia không hiểu cũng tò tò đi theo. Hắn dẫn các nàng đến địa lao. Nơi này ẩm thấp, mùi tanh hôi sặc lên khiến nàng hơi chau mày. Đây chính là nơi giam giữ trọng phạm của triều đình, hắn dẫn nàng tới đây làm gì a.

Bọn họ dừng lại ở một gian nhà lao, nói chung là sạch sẽ hơn ở chỗ khác. Nơi này giam giữ một nữ nhân tóc tai bù rù, mặt mũi lem luốc. Bất quá, trên người nàng không có vết thương nào a. Cửa lao mở, Lạc Hy bước vào nhìn chăm chăm nữ nhân ấy, môi run run...

– Tiểu Hồng... ngươi là tiểu Hồng phải không?

– Nương nương, người đến tìm tiểu Hồng sao? Hu hu hu...Tiểu hồng thật xin lỗi nương nương, người mang tiểu Hồng đi theo người xuống dưới đó đi.... ô ô ...Tiểu Hồng muốn được hầu hạ nương nương.. hu hu hu...

– Tiểu Hồng, tiểu Hồng ngoan, đừng khóc. Ta còn chưa có chết.

– Thật sao? Nương nương thật chưa có chết (run run đưa tay sờ thử). Ô ô... đúng là nương nương chưa có chết... ô ô ô (ôm chặt Lh khóc nức nở).

– Tiểu Hồng, sao lại như thế này?

– Nàng ta chính là người đã hạ độc vào chén thuốc của người.

– Tiểu hồng, thật là ngươi sao?

– Nương nương, tiểu Hồng thật có lỗi với người... ô ô ô... Lưu phi nói đã bắt nương của nô tỳ, ép nô tỳ hạ độc vào thuốc của người. Nô tỳ thật không muốn, nhưng vì tính mạng của nương, nô tỳ đành phải làm. Nhưng thật không ngờ nàng ta lừa nô tỳ. Từ đại nhân nói, thời điểm đó, nương của nô tỳ đã qua đời được một tháng rồi. Chiếc vòng tay đó là di vật trước khi chết nương nhờ cửu cửu trao lại cho nô tỳ. Nô tỳ thật không biết nương đã mất, chỉ thấy nàng ta giờ chiếc vòng tay là vật bất ly thân của nương thì nghĩ rằng nàng ta thật sự đã bắt nương... ô ô ô... Nương nương, Tiểu Hồng không muốn sống nữa, xin nương nương cho tiểu Hồng được chết...

– Thế này là sao? Nương nương mất, sao nàng không biết.(quay sang hỏi Thiên Lãnh.

– Bắt nương nương, (TTK nói thay) trong cung có quy định không được liên lạc với người ngoài để bảo mật thông tin. Những nô tài, cung nữ khi muốn gửi tiền hay thư về cho gia đình đều phải thông qua Tổng quản đại nhân kiểm tra, xem xét trước rồi mới đưa đi. còn lại không được phép nhận đồ từ người thân, trừ phi có giấy báo tử của địa phương. Thần nghĩ, có lẽ tin đó chưa đến tai tiểu Hồng thì đã bị Lưu phi bưng bít rồi.

– Thật quá đáng mà. Tiểu Hồng ngoan, đừng khóc. Ta không có trách ngươi. Đừng khóc ha.

– Theo luật thì tội mưu sát hoàng hậu thì phải tru di tam tộc, nhưng nàng ta đã tự đầu thú nên ta nghĩ giảm nhẹ tội cho nàng ta, trục xuất khỏi cung.

– Không, hoàng thượng. cầu người. Người hãy để cho nô tỳ được chết để chuộc lại lỗi lầm. Nô tỳ cầu xin người.

– Thiên Lãnh, người là của ta. Ta muốn tự mình xử tội nàng, được không?

– Được. nàng muốn thế nào, ta đều đồng ý.

– Tiểu Hồng, ngươi nghe lời người khác xúi quẩy hại đến ta, ta xử tội ngươi cả đời phải đi theo hầu hạ ta, chết cũng không được rời đi. Ngươi nghe rõ chưa?

– Nương nương....

– Không nói nhiều, mau chuẩn bị theo ta nhận hình phạt của ngươi đi.

Nói rồi nàng xoay người bước đi, Thiên Lãnh cùng mấy người kia cũng đi theo. Tiểu Hồng vẫn còn ngồi ngây ngốc một chỗ...

– Ngươi còn không mau đi.

– Dạ dạ, nương nương. Đợi nô tỳ...

Nàng lon ton chạy theo Lạc Hy, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động. Có một người chủ tử như vậy, bảo nàng nhảy vào lửa nàng cũng cam lòng.

40. Chương 40: Tiểu Hồng

Rời khỏi địa lao, Tú Bình mệt mỏi trở về Bình Liên điện, Lưu Thần mặt dày lẻo đẻo theo sau. Nàng đưa tiểu Hồng trở về cung...

- Tham kiến hoàng thượng, tham kiến nương nương. Hoa tổng quản, Từ tướng quân...
- Miễn lễ, đứng dậy cả đi.
- Tạ ân hoàng thượng.
- Mọi người, ta đưa Tiểu Hồng về. Nàng không còn là tiểu Hồng của ngày xưa nữa. Hãy để nàng được sống lại từ đầu. Các người không được có điều gì phân biệt đối xử với nàng, nghe chưa?
- Nhưng mà nương nương, nàng ta.....
- Ta biết người muốn nói gì, nhưng nàng ta vì bị gạt thôi, các người cũng hiểu rõ mà. Ở hoàn cảnh các người, các người cũng làm vậy thôi. Đừng nói nhiều nữa, mau đưa tiểu Hồng đi tắm rửa, thay quần áo đi, ăn chút gì rồi nghỉ ngơi đi.
- Vâng.

Xuân Ni với Hạnh Lan vừa dẫn Tiểu Hồng đi được mấy bước nàng ta vội vã quay lại nói gấp

- Hoàng thượng, nương nương. nô tỳ quên mất một chi tiết không nói với mọi người. Đó là hôm Lưu phi ép buộc nô tỳ hạ độc nương nương xong, lúc nàng ta trở về nô tỳ nhìn thấy nàng ta cùng một người nào đó thì thầm cái gì rồi liền biến mất. Vì trời quá tối, nô tỳ không rõ đó là ai, chỉ biết người đó vóc dáng cao lớn, cao tương tự Từ tướng quân đây, có điều hình như hơi mập hơn một chút.
- Được, ta đã biết. Người đi đi.
- Vâng.

Tiểu Hồng đi rồi, mấy cung nữ ở đại sảnh cũng được Lạc Hy cho phép rời đi. Hoa Nhi cùng Trường Khanh nắm tay nhau về phía đào viên tâm sự. Chỉ còn nàng với Thiên Lãnh.

- Bé con, lâu rồi ta chưa ngủ cùng nàng dưới liên trì. Chúng ta xuống dưới đó một lúc nhé.
- Ân.

Một lúc sau,

- Bé con, sao nàng lại nhân từ với Tiểu Hồng quá vậy?
- Nàng ta thật rất đáng thương, mẹ mất mà không được biết, còn bị người ta lợi dụng nữa. Nàng ta chỉ là quá ngây thơ, không có tội.
- Nàng nghĩ chuyện này có thể do ai làm ra?
- Còn có thể là ai? Ngoài mấy lão bà của tướng công ta không lẽ có người ngoài nhúng tay vào.(cái mặt xì xì, cau có).
- Xì, nương tử nàng ghen hả?
- Xí, ai mà thèm. (cái bộ dạng hờn dỗi của nàng đáng yêu vô cùng, nơi nào đó của hân lại bắt đầu không yên phận).
- Nương tử.... (giọng khàn khàn)
- Gì? (vẫn chưa thấy quan tài).
- Chúng ta có hài tử nhé.
- Cái gì? Không được ta vẫn còn rất trẻ, còn muốn được tự do a. Ta không muốn.
- Nhưng mà ta muốn. Mặc kệ nàng, ta muốn có hài tử.

Nói rồi hắn đè người nàng xuống, hôn lấy hôn để. Lạc Hy ban đầu chống cự quyết liệt nhưng dần dần sự chống cự yếu đi, nàng rơi vào mê lộ.

– Đừng... ở đây... không... được... Nhỡ... có... ai...

– Kẻ nào phá đám, ta giết cả nhà hắn...

– Ừm... ừm...

– Bé con, nàng có biết hôm nay nàng đẹp mê người thế nào không? Ta thật muốn giấu nàng đi, không để người khác nhìn nàng. Nàng mãi mãi là của ta.

Thì thâm vào tai nàng, hắn nhẹ nhàng thoát y phục của nàng. Hai người dây dưa một chỗ, khiến cho các tinh linh xấu hổ giấu mình vào những bông sen. Ánh sáng từ họ phát ra, xuyên qua các cánh hoa chiếu lên một màu hồng lung linh huyền ảo. Không biết bao nhiêu lâu, Thiên Lãnh mới bế tiểu nhân nhi đang say ngủ lên trên bờ. Hắn đắp chăn cho nàng rồi ngồi nhìn nàng luyến tiếc. Hắn thật muốn bế luôn cả ngự thư phòng của hắn đến đây, để khỏi phải rời xa nàng. Quốc sự rối rắm, tấu chương còn rất nhiều. Hắn phải rời đi.

Sáng hôm sau khi nàng tỉnh dậy, đã không thấy hắn ở bên. Chắc hắn đêm qua không có ở lại.

– Oaaaaaaaaaaaaaaaa (ngáp rất chi là vô duyên)

– Tỷ tỷ... (HN bất bình nói), sao tỷ không sửa cái tật xấu ấy đi dùm muội. thật là...

– Hầy, Hoa Nhi à, ngáp như vậy mới thoải mái chứ. (bước ra ngoài lắc lắc cái mông, vịn vịn xương sườn kêu răng rắc). Ầy,(ngồi chồm hổm trên đất) Tiểu Hồng, người đang làm cái gì vậy?

– Nương nương, đồ trang sức của người còn thiếu một chiếc vòng đá. Nô tỷ lấy đá xanh ở dưới liên trì mài đi để làm một chiếc vòng đá cho người. Người đừng coi thường những viên đá này nha. Đây là loại đá chỉ có ở những vùng nước tinh khiết, có một màu xanh biếc, khi dưới ánh mặt trời thì lấp lánh, còn khi ở dưới nước thì long lanh không tả nổi. Hơn nữa, loại đá này cũng có tác dụng cản phong hàn a, rất có ích cho sức khỏe.

– Oa, tiểu Hồng (giơ ngón tay cái lên thán phục), Người thật là giỏi quá.

– Nương nương, người quá lời rồi. Gia đình Tiểu Hồng chuyên làm đồ trang sức từ đá. Hồi nhỏ, phụ thân đã chỉ dạy cho nô tỷ chút ít.

– Được rồi, tỷ tỷ, tỷ nhìn cái bộ dạng của tỷ đi. thật chả ra sao. Mau vào đây, muội chải tóc cho tỷ.

– Vâng, thưa sếp. (chụm hai chân, tay đưa lên đầu như chào cờ ý)

– Hầy, tỷ thật là....

Một lát sau...

– Tỷ tỷ, người tìm gì?

– Hoa Nhi, người có thấy chiếc khăn tay của ta đâu không? Ta nhớ hôm qua lúc dự yến, ta còn mang theo mà.

– Cái khăn tỷ tú 2 con vịt trời ấy à?

– Là uyên ương (đậm đậm chân).

– Vâng vâng, uyên ương.... Muội không thấy (trả lời ráo hoảnh).

– Là thật, đâu rồi nhỉ, đó là chiếc khăn đầu tiên ta tú đó nha... (nghĩ nghĩ). A, hình như đánh rơi ở ngự hoa viên rồi.

– Nương nương, để nô tỷ đi tìm cho người.(tiểu Hồng).

– Thôi khỏi, dù sao cũng không có gì, ta tú lại cái khác là được.

– Không được, nếu là bức tú đầu tiên của con gái, dù xấu hay đẹp cũng đều phải giữ cẩn thận nha, nếu không sẽ gặp nạn. Nô tỳ đi tìm cho người.

Nói rồi nàng xoay người đi luôn, không để Lạc Hy kịp từ chối. Hoa Nhi buồn cười nhìn theo, còn không quên bồi thêm một câu:

– Tiểu Hồng, nhớ là cái khăn thêu hình 2 con vịt nha.

– Hi hi hi.

Tiểu Hồng bật cười, lắc đầu rồi đi, bỏ lại đằng sau Lạc Hy đang đuổi đánh Hoa Nhi. Vì giờ đang là giờ lên triều, Ngự hoa viên cũng khá vắng vẻ. Tiểu Hồng vừa đi vừa khom khom người tìm kiếm.

– A, đây rồi... Oa, không ngờ nương nương cũng thật có tài, thêu hai con vịt trời sống động như vậy. (trời ơi, uyên ương của người ta).

Nàng quay người rồi đi, đúng lúc gặp một thân ảnh cũng từ xa đi tới. Nàng đi qua người đó còn nói một câu chào, hắn cũng đáp lại. Thế nhưng mới đi qua nhau được mấy bước, tiểu Hồng chợt giật mình, quay ngoắt lại. Cái thân ảnh đó...

– Người.... (hắn nghe tiếng nàng, quay lại) Người chính là Người hôm đó....

Dao Trì cung...

– Sao tiểu Hồng đi lâu quá chưa về vậy?

– Chắc là nàng ấy tìm chưa thấy....

Bính... tích... tích... tích....

– Chuyện gì vậy?

– Nương nương, không phải tại nô tỳ. Là nó tự rơi xuống a.

– Đây là vòng tay đá xanh tiểu Hồng đang làm dở. Sao lại như vậy.

Đột nhiên Lạc Hy thấy nóng nóng ruột, không hiểu là vì sao. Chợt ở ngoài xuất hiện một tiểu thái giám, hắn nói nhỏ gì đó với thị vệ gác cửa. Chỉ thấy tên thị vệ mặt tái mét, hốt hải chạy về phía nàng.

– Nương nương, nương nương....

– Chuyện gì mà người gấp gáp quá vậy...

– Tiểu Hồng... Tiểu Hồng...

– Tiểu Hồng thế nào? Người mau nói rõ đi. (Hoa Nhi cùng Xuân Ni cũng sốt ruột).

– Bẩm, Khấu công công cho người qua báo, bọn họ... bọn họ tìm thấy ... xác của tiểu Hồng ở hồ nước trong ngự hoa viên.

– Nương nương, tỷ tỷ....

Lạc Hy loạng choạng ngã xuống... Không thể nào, chỉ mới hơn một canh giờ thôi, làm sao tiểu Hồng có thể. Tiểu Hồng, Tiểu Hồng....

Nàng thất thần chạy như bay về phía Ngự hoa viên, Hoa Nhi cùng Xuân Ni hốt hoảng đuổi theo. Nàng chạy như điên dại, không còn có cảm giác tự chủ bản thân nữa. Đến nơi, nàng cước bộ chậm lại. Bọn họ đang đứng cạnh một cái thi thể nữ hài tử, là tiểu Hồng... Nàng thất thểu bước tới....

– Nô tài/ nô tỳ/ chúng thần khấu kiến hoàng hậu nương nương...

Lạc Hy không còn nghe thấy tiếng của họ nữa, Thiên Lân đứng đó nàng cũng không nhìn thấy. Ánh mắt nàng chỉ đặt trên người của tiểu oa nhi kia. Thiên Lân thấy nàng như vậy, đau lòng không thôi.

“Bính” một tiếng, nàng ngã ngổ bên cạnh xác của tiểu Hồng. Vương Thiên Lân hoảng hốt chạy lại đỡ thì bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra. Nàng lay lay tiểu Hồng, mặc những giọt nước mắt đang lăn trên má, nàng cười cười...

– Tiểu Hồng ngoan, người lại giả chết hù ta phải không? Ta cho người biết, trò này người với Xuân Ni diễn nhiều lần rồi, ta không mắc mưu nữa đâu. Dậy, dậy đi. Tìm trò khác chơi ha.

Tiểu Hồng vẫn nằm im không nhúc nhích...

– Người, con bé này thật cứng đầu a. Phải rồi, người còn chưa có làm xong chuối hạt đá xanh cho ta đâu đó, nếu người không làm cho xong, ta sẽ bảo Đại tình linh giả ma hù người. Dậy đi tiểu Hồng, ta ra lệnh cho người phải tỉnh dậy ngay. Người nghe lời người ta ám hại ta, ta đã phạt người cả đời phải hầu hạ ta cơ mà. Chưa có lệnh của ta, người dám chết sao? TỈNH, MAU TỈNH DẬY CHO TAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA (LH điên cuồng gào thét, ra sức lay tiểu Hồng, nước mắt không ngừng tuôn xối xả).

– Bé con... nường nường... tỷ tỷ....

– Các người mau tránh hết ra... mau tránh, tránh xa ta ra.... Xuân Ni, tiểu Hồng chưa chết phải không? Nàng ta đang giả vờ để hù ta như mọi lần thôi, đúng không? NÓI ĐI, NGƯỜI MAU NÓI ĐI (túm lấy XN, lắc mạnh vai nàng).

– Nường nường,... ô ô ô... nường nường, tiểu Hồng không có giả vờ.... ô ô ô....

– Không thể nào, không thể đâu....

Lạc Hy đảo con mắt ngập nước cùng khuôn mặt đại đi nhìn về phía tiểu oa nhi mới có 13 tuổi đầu kia. Nàng ấy vẫn nằm yên bất động, gương mặt tái nhợt không có chút thanh sắc, cơ thể lạnh ngắt không một chút hơi ấm. Trên tay Tiểu Hồng vẫn còn nắm chặt chiếc khăn tay của nàng. Lạc Hy loạng choạng đứng dậy...

– Nường nường, tỷ tỷ...

– Các người... các người mau đi hết đi... tránh xa ta ra. Bọn chúng nhắm vào ta... Các người ở cạnh ta sẽ chết đấy. Mau rút đi... mau tránh xa ta. Đừng... đừng đến gần ta....(nàng ngã ngồi, cứ thế bò lùi về phía sau).... Hự....

Thiên Lãnh thấy nàng mất bình tĩnh liền đánh ngắt nàng. Hấn đau, đau lắm. Bé con của hấn chưa bao giờ đau khổ đến vậy. Tiểu Hồng, không, tất cả những nô tài, cung nữ trong Cung của nàng đều là huynh đệ tỷ muội của nàng, nàng đau khổ giống như mất đi người thân vậy. Hấn, biết làm gì để giúp nàng vượt qua nỗi đau này đây.

– Nường nường..ô ô ô...

– Các người mau trở về đi, Hình bộ thượng thư, việc ở đây giao hết cho người. Mau truyền ngự y đến Dao Trì cung.

Nói đoạn, hấn bế nàng trở về Dao Trì cung đặt nàng lên giường. Ngự y xem mạch xong, kê đơn thuốc rồi rời đi. Thiên Lãnh nhìn tiểu nhân nhi bất tỉnh trong lòng, gương mặt nhợt nhạt, lông mày nhíu lại hình chữ xuyên, nước mắt nàng vẫn còn nhỏ giọt. Hấn thở dài. Hấn thật bất cần. Tiếng khóc thút thít từ bên ngoài vọng lại, đủ biết là dù đã cố kìm nén nhưng vẫn không kìm lại được. Hấn bước ra ngoài. Cung nữ, thái giám trong cung Dao Trì cung đang ngồi tùm lại cạnh nhau, ôm lấy nhau mà khóc...

– Các người, còn khóc lóc thì được cái gì? Người đã chết, không thể sống lại.

– Hoàng... hoàng thượng... ô ô, tiểu Hồng sống rất tốt... hức hức, nàng ta thường xuyên làm chúng nô tài cười... hức hức. Nửa đêm hôm qua, hức, nàng ấy còn lội xuống hồ sen, hức, tìm đá xanh, hức, làm, hức vòng tay,... cho nường nường. Nàng ấy... hức hức.... nàng ấy còn chưa ... chưa có làm xong... ô ô ô... (nói xong rồi lại òa khóc).

Thiên Lãnh âm trầm cúi nhặt vài viên đá xanh rơi *** khắp hành lang. Những viên đá này được lựa chọn rất tỷ mỉ, còn được mài nhẵn mịn nữa, đủ biết Tiểu Hồng đã bỏ ra nhiều tâm tư như thế nào. Đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được, hấn lại có thể đồng cảm với những nô tài ở đây, cũng như đồng cảm với sự đau đớn trong lòng Lạc Hy. Tay nắm chặt viên đá, đôi mắt hấn dâng lên một cổ hận. Kẻ sát nhân, không tìm ra người, ta sẽ không làm vua....

41. Chương 41: Âm Mưu

Lạc Hy đã muốn hôn mê cả một ngày trời cuối cùng cũng tỉnh lại. Tỉnh, nàng sao lại tỉnh chứ? nếu có thể nàng muốn dừng bao giờ tỉnh lại. Chấn thâm cung này thật quá tàn nhẫn, còn hơn những gì nàng cùng Tú Bình từng trải qua ở hiện đại.

– Bé con, nàng tỉnh? Nàng thấy sao, người có chỗ nào không khỏe không? Hay là nàng khát nước, ta lấy nước cho nàng uống nha.

Lạc Hy trầm lặng không nói gì, nhìn hắc vừa đi vừa thổi thổi chén trà, nàng lại nhớ tới khi nàng vừa tới đây, Hoa Nhi cũng từng làm như vậy. Sao nàng lại quên mất chứ, nàng... ít ra còn có hắc, còn có Hoa Nhi.

– Bé con, nào để ta nâng nàng dậy. nào để bón cho nàng.

– (mỉm cười, miệng uống nước, mắt thì theo dõi từng cử chỉ của hắc)...

Bị nàng nhìn đến muốn thủng lỗ chỗ trên người, hắc thấy hơi mất tự nhiên.

– Bé con, bộ ta đẹp lắm à? Hay là ta mặc quần áo để hở chỗ nào?

– Hì, không có. Ta đói. Ta nhìn người thành cái đùi gà...

– Ách. Nàng như thế nào lại nhìn ta thành đùi gà, đáng ghét (hắc làm nũng với nàng, như khi xưa hắc là Lạc Hoa vậy).(toàn bộ người ở đó muốn rút hết quai hàm, tất nhiên là trừ Hoa Nhi).

– Ta đói thật mà.

– Vậy nàng ăn gì, nàng muốn ăn đùi gà phải không? Người đâu...

– Hoàng... hoàng thượng...(Xuân Ni cắn cắn môi nói)... Nương nương mới tỉnh, ăn đùi gà sẽ bị bội thực a.

– ừ nhỉ, quên mất (bó tay với vợ chồng nhà này), Xuân Ni, người chuẩn bị ít cháo mang đến đây.

– Vâng.

Cháo mang tới hắc lại ngồi thổi thổi, đút từng chút từng chút một cho nàng. Nàng mỉm cười nhìn hắc. Phải, nàng không thể cứ mãi u sầu được. Phải phấn chấn lên, tìm ra hung thủ để trả thù cho tiểu Hồng.

– Đã điều tra được hung thủ chưa?

– Vẫn chưa. Lúc khám nghiệm xác tiểu Hồng thấy trong tay nàng cầm một mảnh vải, theo như màu sắc cùng hoa văn thì là y phục của Cẩm Y Vệ. Trái cổ của tiểu Hồng bị bẻ gãy chứng tỏ hung thủ có chỉ lực rất cao. Có điều, đã điều tra nhiều ngày vẫn chưa thấy có ai khả nghi.

– ừm, hắc rất khéo ẩn mình. Thiên Lãnh, người phải đề phòng một chút.

– ừm. mà nè, sao người gọi thiếu thân mật thế? (bĩu bĩu cái mỡ, bất bình).

– Nga, vậy gọi thế nào mới thân mật.

– Gọi như gọi ngũ muội ấy.

– A, nhắc đến Tú Bình mới nhớ, nàng ấy thế nào rồi. Nếu ta nhớ không lầm thì mai là ngày thành hôn đúng không? (đánh trống lảng)

– Không, 5 ngày nữa. Vì chuyện xảy ra trong cung mấy ngày nay nên đám cưới bị hoãn lại. Đáng lẽ hoãn lại nửa tháng nhưng mà hôm trước nàng ta định đào tẩu bị Lưu Thần tóm được. Nên ngay đêm ấy hắc xử lý nàng ta luôn rồi.

– Xử lý? Xử lý thế nào?

– À, nàng ấy sử dụng mê dược với Lưu Thần không có tác dụng, lại dùng nhiều độc cũng không ăn thua. Cuối cùng định dùng xuân dược thì bị Lưu Thần cho ăn ngược lại. Hắc vác nàng ta về Bình Liên điện, thế là.... Nàng biết rồi đấy...

– Ha ha ha ha ha ah ha ha ha ha ha ha ha ha

- Ách bé con, coi chừng lủng ruột bây giờ, đừng có cười nữa.
- Buồn... buồn... cười chết mất... Suốt ngày xưng danh thần y cuối cùng bị người ta cho ăn xuân được, đáng đời... ha ha ha ha ha.
- Nàng cười chảy nước mắt nước mũi, mặc kệ ai khuyên thế nào cũng cứ ôm bụng mà cười. Thiên Lãnh lắc đầu. Nàng luôn như thế, buồn rất nhanh nhưng vui trở lại cũng thật nhanh.
- Cùng lúc đó...
- Bốp... bốp (bị tát)
- Vô dụng, thật quá vô dụng. Người nói đi,mọi chuyện đang êm đẹp sao lại thành thế này, hả? (nữ 1).
- Thật xin lỗi, ta không làm khác được. Nàng ta đã nhận ra ta.
- Các người đừng ồn. Bây giờ hoàng thượng đang tập trung điều tra vụ án này. Chỉ sợ sẽ sớm lộ tẩy thôi.
- Tất cả cũng tại người.
- Thôi, đừng mắng hấn nữa. ta nghĩ ra biện pháp này. Hai người xem được không?
- Biện pháp gì?
- Làm cho hoàng thượng phân tâm.
- ?????
- Ý ta là làm cho hấn phải bận tâm một việc gì đó mà quên chuyện truy cứu cái chết của nha đầu đó.
- Nhưng mà làm cái gì mới được?
- Tiêu Lạc Hy.
- Hử? ày da. Người nói huych toẹt ra luôn đi. khó hiểu quá.
- Theo ta được biết, khi xưa khi chưa vào cung, Tiêu Lạc Hy cũng Dương Liên, tướng quân trấn biên là một cặp thanh mai trúc mã. Nàng ta đối hấn tình cảm sâu nặng. Hoàng thượng lại đối với nàng ta cực kỳ ân sủng, không, phải nói là cực kỳ yêu thương. Người nói xem, nếu hai người đó trước mặt hoàng thượng xảy ra màn tình chàng ý thiếp, thì hoàng thượng sẽ thế nào?
- Ý của người là...
- Phải, chính là ý của ta. Năm ngày nữa là ngày ngũ công chúa thành thân, chúng ta nên tận dụng cơ hội.
- Đúng, cách này rất hay. Người à nha, cũng thật thông minh.
- Ha ha ha ha ha ha.....
- Một tràng cười của ba kẻ ẩn mình trong bóng tối như ánh sét xoẹt ngang qua bầu trời....
- Năm ngày sau
- Oa, Tú Bình của ta, nàng thật đẹp quá à. Đêm nay nàng còn đẹp hơn cả mấy tinh linh trong cung của ta nữa. hi hi hi.
- Lạc Hy thôi, thu ngay cái điệu cười đẽu hơn cả đẽu của cậu lại ngay nếu không tớ cho cậu cười đến chết luôn đây.
- Ha ha, nè nè, hôm nay là ngày vui của cậu đó nha. Đừng nóng giận mà hỏng việc, ha. À mà nè, có phải cậu với Lưu Thần !#%^&((*&#%#!@#%^& ?
- Lạc Hy thì thào vào tai Tú Bình mấy câu, chỉ thấy nàng ta mặt mũi đỏ lừ, trộm vội tấm khăn hỉ lên đầu.
- Ày nha, xem ra tân nương của chúng ta thật là nóng lòng quá rồi nha. Hi hi hi.

Tú Bình không nói gì, hình ảnh tối hôm đó lại hiện lên trong đầu. Lưu Thần cái tên đó thật đáng ghét, dám đem nàng ăn sạch sẽ. Thế nhưng mà mừng tượng đến cơ thể cường tráng, rắn chắc của hắn, cùng những lời hắn nói với nàng, mặt của nàng lại nóng lên, tim đập rộn ràng.

Cuối cùng cũng đến lúc bái đường. Lạc Hy còn muốn nháo động phòng một phen, thế nhưng chợt có một tiếng nói thì thầm bên tai nàng : “ muốn biết hung thủ là ai, gặp ta ở ngự hoa viên”. Nàng nhìn quanh tìm nhưng không thấy ai hết. Thiên Lãnh vẫn đang uống rượu cùng Lưu Thần, bàn luận rất vui vẻ với các bá quan. Nàng liền một mình rời bỏ yến tiệc. Lạc Hy nghĩ rằng, với khả năng của nàng, không ai có thể dễ thương nàng hết. Nhưng nàng trăm ngàn lần cũng không thể ngờ....

Ngự hoa viên...

– Hy Nhi? Ách. Thần Dương Liên khấu kiến hoàng hậu nương nương.

Dương Liên? Tim nàng chợt nhói một cái. Đây không phải là biểu ca của Tiêu Lạc Hy sao? Hắn chính là người mà trong lòng Lạc Hy luôn luôn tưởng nhớ, thậm chí trước khi chết nàng ấy vẫn gọi tên hắn. Nàng thấy mặt mình hơi ươn ướt... Nước mắt? nàng khóc sao? Không, là Tiêu Lạc Hy đang khóc, có lẽ đây là ý niệm cuối cùng của nàng ấy sót lại trong cái cơ thể này. Tim, quặn đau.

– Biểu ca...

Dương Liên nhìn hai hàng nước mắt trên má Lạc Hy không khỏi đau đớn. Hắn thật muốn chạy lại ôm lấy nàng, lau đi những giọt nước mắt ấy. Nhưng nàng giờ đã là Hoàng hậu, không phải biểu muội đáng yêu của hắn nữa, hắn là thần tử, không thể vượt quá giới hạn.

– Nương nương, sao người lại ở chỗ này? Đáng lẽ người phải ở yến tiệc tân hôn của ngũ công chúa chứ.

– Ta... ờm... ta... a...

Nàng chưa kịp nói xong thì đã ngã nhào vào lòng Dương Liên. Thực ra là vì nàng quá phân tâm nên có một viên đá nhỏ ở đâu bắn mạnh vào lưng nàng khiến nàng ngã về phía trước. Dương Liên liền đưa tay ra đỡ. Hai người nhìn nhau, họ quên mất là mình đang ở trong một tư thế rất ám muội. Đến lúc nàng giật mình, chưa kịp tránh ra thì...

– CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ????????????????

42. Chương 42: Hiểu Lầm

Đó là một tiếng gầm đầy giận dữ, mà chủ nhân không ai khác ngoài Vương Thiên Lãnh. Theo sau hắn là Huyền phi, Tú phi, thị vệ, cung nữ cùng một vài vị quan lớn. Hồi nãy hắn nhìn quanh không có thấy bóng nàng. Huyền phi nói thấy nàng len lút đi về phía ngự hoa viên, hắn thấy rất kì quặc liền đi tìm. Mấy người kia thấy tò mò cũng đi theo. Hắn đứng đằng xa nhìn lại thấy thân ảnh của nàng cùng một người nữa không biết là ai. Vừa định tiến lên thì đã thấy nàng nhào vào lòng kẻ đó. Một màn ân ái ái ái vừa rồi hết thấy đều rơi vào tròng mắt của hắn.

Hắn bây giờ giống như một hoả diệm sơn, lửa giận ngàn ngọn cháy. Và điên tiết hơn nữa khi nhận ra người đang ôm Lạc Hy là Dương Liên.

– Ấy dô, đây không phải hoàng hậu nương nương và Dương tướng quân sao? Sao lại ở nơi này. Hoàng thượng, người xem. Bọn họ vẫn còn ôm nhau kia. (Huyền phi)

Lạc Hy và Dương Liên cùng nhìn lại thì giật mình, vội buông nhau ra. Hồi nãy vì bị bất ngờ, cả hai vẫn chết sống tại chỗ, thành ra...

– Thiên Lãnh/ hoàng thượng, đừng hiểu lầm. (cả hai đồng thanh).

– Ấy da, thật là tâm đầu ý hợp nha. A, ta chút xíu nữa quên mất. Chuyện tình của hai người khi xưa đã trở thành huyền thoại ở đất kinh thành này. Làm sao ta lại quên mất chứ? ầy da, ta thật đãng trí quá đi à (Tú phi, vừa nói vừa giả vờ vỗ vỗ trán).

Vương Thiên Lãnh mắt đã đen nay càng đen thêm.

– CÁC NGƯỜI CÚT HẾT ĐI CHO TRẦM. TIÊU LẠC HY, NGƯỜI DÁM TRỐN TA Ở CHỖ NÀY CÙNG HẮN. DÁM CẮM SỪNG LÊN ĐẦU TA. ĐƯỢC, ĐƯỢC LẮM (chỉ chỉ mặt Lạc Hy cùng Dương Liên). CÁC NGƯỜI GIỎI LẮM.

– Thiên Lãnh, người đừng hiểu lầm, ta và hắn...

– HIỂU LẦM. NHỮNG GÌ CẦN NHÌN TA ĐÃ NHÌN THẤY HẾT RỒI CÒN HIỂU LẦM SAO? TIÊU LẠC HY, NGƯỜI ĐÓNG KỊCH GIỎI LẮM. NÓI, NGƯỜI ĐÃ CÙNG VỚI HẮN BAO NHIÊU LẦN HẸN HÒ RỒI HẢ. DÁM Ở SAU LƯNG TA THÔNG DÂM. CÁC NGƯỜI THẬT TO GAN.

“Thông dâm” ? Hần đã không chịu nghe nàng giải thích, còn dỗi cho nàng cái tội danh không mấy sạch sẽ kia nữa. Lửa giận trong nàng bắt đầu cháy lên, lại liếc nhìn thấy cái bụng nhô cao của Huyền phi, nàng càng thêm tức giận.

- THÔNG DÂM? NGƯỜI NÓI TA THÔNG DÂM CHỨ VẬY NGƯỜI LÀ CÁI GÌ? TA THÔNG DÂM? THÌ LÀM SAO, HẢ? NGƯỜI CÙNG CÁC Ắ ẤN ẦN ÁI ÁI THÌ ĐƯỢC CÒN TA THÌ KHÔNG SAO? TA NÓI CHO NGƯỜI BIẾT, TA MUỐN THÔNG DÂM ĐÂY THÌ LÀM SAO? TA KHÔNG CHỈ MUỐN VỚI MỘT MÌNH HẮN MÀ CÒN MUỐN VỚI CẢ HẮN, HẮN, HẮN (chỉ hết những người có mặt ở đó), TA MUỐN THÔNG DÂM VỚI TẤT CẢ ĐÀN ÔNG TRONG THIÊN HÀ.

Bốp....

Trên gương mặt Lạc Hy in hằn năm dấu tay, nàng sống người nhìn hấn, còn hấn hết nhìn nàng rồi lại nhìn bàn tay mình. Hấn... vừa mới đánh nàng.

– Đánh hay lắm, đánh nữa đi. Tốt nhất là hãy đánh chết ta đi, nếu không ta thật sẽ cầm cả ngàn cái sừng trên đầu ngươi, cho ngươi ném cái gọi là nhục nhã khắp thiên hạ không thể ngóc đầu lên...

Bốp... (hấn lại tát nàng)

Bốp... bốp (Lạc Hy trả lại hắn 2 cái)

– Nàng.... Nàng dám...

– Ta có cái gì mà không dám. Diêm Vương ta còn dám đánh thì người đã là cái thá gì?

– Nàng... NGƯỜI ĐÂU? LỖI HOÀNG HẬU VỀ DAO TRÌ CUNG NGỐT LẠI TRONG TẮM PHÒNG, KHÔNG CHO ĂN UỐNG, KHÔNG ĐƯỢC LỆNH CỦA TA KHÔNG ĐƯỢC THẢ NÀNG RA. MANG DƯƠNG LIÊN GIAM TRONG ĐẠI LAO, ĐỢI KHI NHỊ VƯƠNG GIA PHONG QUỐC RỜI KHỎI SẼ XÉT XỬ.

– Ha ha ha, ha ha ha, ha ha... ha ha ha...

Lạc Hy bị thị vệ dẫn đi, nàng ngửa cổ lên trời cười điên dại. Nàng cười nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Hấn không quay đầu nhìn nàng. Nhưng hấn không biết, nếu như hấn quay đầu lại nhìn nàng sẽ thấy một vệt máu đỏ thẫm ướt lưng áo của nàng. Viên đá vẫn còn găm trong da thịt nàng. Đau đớn, nhưng đau làm sao được bằng nỗi đau trong tim nàng lúc này. Hấn không tin nàng, hấn hoàn toàn không có tin nàng.

Nàng bị nhốt trong phòng không thức ăn, nước uống. Hoa Nhi có đến mấy lần muốn mang cho nàng chút đồ ăn nhưng lệnh của hoàng thượng không ai dám trái, hơn nữa Lạc Hy sống chết không chịu ăn. Nhốt nàng? Tốt, cứ coi như là cho nàng thời gian để bé quan đi. Nàng ngồi xếp bằng lại, đóng chặt hai mắt, vận khí. Viên đá găm ở lưng nàng bắn ra ngoài ghim sâu vào cột nhà. Một luồng sáng màu lam tím bao quanh vết thương, nó dần dần biến mất.

Vương Thiên Lãnh đã nhiều lần muốn đến thăm nàng, nhưng mỗi lần định bước vào Dao Trì Cung hấn lại quay trở về. Một màn đêm đó cứ lớn vờn trong đầu hấn. Nàng... đã phản bội hấn.

Tú Bình cung Lưu Thần đã phải rời đi. Chuyện hôm đó hấn đã cho phong toả tin tức cho nên Tú Bình ngẫu nhiên không biết chuyện gì. Hấn chỉ cho biết Lạc Hy vì quá thương tâm nên không muốn ra tiễn nàng, mong nàng hãy hiểu. Tú Bình ban đầu cũng hơi xụ xụ mặt nhưng sau lại nghĩ rằng, Lạc Hy đang có thai, dù chỉ mới chớm nhưng cũng vẫn ảnh hưởng, tốt nhất là không nên đau buồn quá độ. Nàng cuối cùng cũng vui vẻ cùng Lưu Thần rời đi.

Lúc này ở Dao Trì cung, Lạc Hy đột nhiên thấy choáng váng, không hiểu vì lí do gì. Nàng nghĩ có lẽ tại mình quá đói chẳng. Nghĩ đến đây, nàng leo lên giường ngủ, bởi chỉ cần ngủ được, cơn đói sẽ nhanh qua đi.

Địa lao hoàng cung...

– Dương Liên, trầm coi trọng người như vậy, tại sao người lại cùng hoàng hậu dan díu, lại còn đánh chết không thừa nhận.

Lúc này Vương Thiên Lãnh đang cầm trên tay một cây roi. Hấn đem hết thấy tức giận chút lên người Dương Liên. Dương Liên từ đầu đến cuối tuyệt không hé răng kêu la, cũng như thừa nhận. Thiên Lãnh tức giận hỏi hấn, hấn ngược lên đáp trả bằng nụ cười khinh bỉ:

– Hoàng thượng, nếu trên lĩnh vực trị quốc, thần rất khâm phục người, thế nhưng trong chuyện tình cảm, thần cảm thấy người thật đáng khinh thường.

– Câm mồm (chát... chát). Người thì biết gì mà nói hả? (chát... chát).

– Hoàng thượng, vậy ta hỏi, người có yêu nàng không?

– Nói thì, trầm đương nhiên là yêu nàng rồi.

– Ha ha, yêu? Tình yêu của hoàng thượng thật vĩ đại. Hoàng thượng, người thậm chí còn không để cho nàng giải thích, người cho giải nàng đi người cũng không quay đầu nhìn nàng một cái. Nếu người quay đầu nhìn nàng, sẽ thấy lưng của nàng ướt đầm vì máu, nếu người quay lại nhìn nàng, mọi chuyện đã sáng tỏ từ lâu rồi.

– Cái gì? Nàng bị thương? (Gương mặt Vương Thiên Lãnh xám ngoét lại).

– Đến nước này, thần cũng không ngần ngại nói cho người hay. Hôm đó thần thấy có một bóng người phi thân về phía ngự hoa viên đáng vẻ rất mập mờ, Thần liền đuổi theo. Thế nhưng khi thần đuổi đến nơi thì không thấy dáng hấn nữa, chỉ thấy hoàng hậu đang tìm kiếm gì đó. Thần và hoàng hậu chỉ hỏi nhau vài câu xã giao, đúng lúc đó có một vật gì đó bay thẳng vào hoàng hậu, làm nàng ngã về đằng trước, theo bản năng thần đưa tay ra đỡ. Hoàng hậu chỉ kịp ngược lên nhìn thần, thốt lên một câu “đau quá”. Thế nhưng mà cái tình cảnh đó lọt vào ánh mắt của hoàng thượng anh minh thần võ người đây lại là một màn ân ái ái kinh điển. Người nói xem, có tức cười không? Ha ha ha...

Vương Thiên Lãnh mặt thêm xám xịt. Chẳng lẽ là hấn đã hiểu lầm nàng, hấn thực đã hiểu lầm nàng.

Dương Liên ngược lên nhìn biểu tình của Thiên lãnh, hấn suy nghĩ một hồi rồi buông lời:

– Hoàng thượng, người có muốn tìm ra kẻ đã bày ra tất cả những chuyện này không?

– Muốn, trầm tất nhiên muốn. (nghe răng kèn kẹt).

– Thần có ý này, không biết hoàng thượng có tán thành hay không?

– Nói đi.

Dương Liên gật gật cái đầu ý bảo Thiên Lãnh lại gần. Hấn nói nhỏ vào tai Thiên lãnh mấy câu, ánh mắt của Thiên Lãnh thay đổi hấn. Từ kinh ngạc chuyển sang thần phục.

Chưa kịp để Thiên Lãnh phục hồi tinh thần, hấn đã lớn tiếng rủa:

– Vương Thiên Lãnh, người không xứng đáng có được nàng. Chúng ta thà chết cũng phải ở bên nhau.

Chỉ thấy Thiên Lãnh đầu óc ong ong. Tên này có nhất thiết phải hét lớn như vậy không, làm hấn thúng cả màng nhĩ. Cả hai trao nhau một nụ cười bị mặt rồi vội tắt ngúm. Thiên Lãnh bày lại bộ mặt tức giận...

– ĐƯỢC, CÁC NGƯỜI MUỐN CHẾT CÙNG NHAU PHẢI KHÔNG? TRẦM CHO CÁC NGƯỜI NGUYỆN Ý.

Nói rồi phát tay áo rời đi...

43. Chương 43: Rời Đi

Sau khi rời địa lao, hấn liền đến Dao Trì. Lúc này Lạc Hy vẫn đang ngồi thiền. Hấn bước vào phòng, đập vào mắt hấn là thân ảnh đơn bạc, yếu ớt của nàng. Hấn chưa xót trong lòng. Tại vì sao mới có mấy ngày, nàng đã tiêu tụy thế này rồi. Hấn không đành lòng nhìn nàng, vội quay ra.

Hấn sợ hấn không kiềm chế được mà ôm nàng vào lòng, như vậy sẽ hỏng hết mọi kế hoạch. Hấn chỉ nói thầm với Hoa Nhi, bảo mang cho nàng chút thức ăn và nước uống, dặn thị vệ cho phép Hoa Nhi vào. Hấn hắng giọng:

– Tiều Lạc Hy, các người muốn cùng nhau đến chân trời góc bể ư? Muốn chết cũng phải chết cùng nhau? Ha ha, đừng hòng. Trầm sẽ không để người được toại nguyện.

Nói rồi hấn xoay người đi. Lạc Hy từ từ mở mắt ra, môi nhếch lên một nụ cười nhạt. Số mệnh của nàng không ai có quyền sắp đặt.

Hoa Nhi mang vào một chút thức ăn.

– Tỷ tỷ, người ăn chút ít đi. Cầu xin người. Nếu người không ăn, Hoa Nhi lập tức tự vẫn.

– Đừng, Hoa Nhi. Ta ăn, ta sẽ ăn.

Nàng cầm lấy tô cháo trong tay HN húp cạn. thế nhưng mới húp xong nàng liền nôn hết ra ngoài. Hoa Nhi chưa xót nhìn cảnh này, có lẽ tại tỷ tỷ bị bỏ đói lâu quá. Nàng lại chuẩn bị tô cháo khác. Lần này Lạc Hy ăn được vài thìa thì lại buồn nôn, không muốn ăn tiếp. tốt rồi, dù sao cũng ăn được một chút.

Cứ như vậy mà qua cũng được ngót một tháng

Một hôm...

– Tỷ tỷ, ô ô ô tỷ tỷ, hức hức hức...

– Có chuyện gì sao?

– Biểu... biểu thiếu gia... hai hôm trước đã bị người ta đem thả trôi sông rồi. ô ô ô.

– Cái gì?

Trời đất xung quanh Lạc Hy sụp đổ. Hấn chết rồi, người trong lòng của Tiều Lạc Hy, hấn vì nàng mà chết. Lạc Hy nắm chặt tay lại, miệng nghiến lại gần từng chữ...

– V U O N G T H I Ê N L ã N H.

– Ô ô, chưa hết đâu tỷ tỷ, hoàng thượng trước đó còn đem tới một cô nương, sủng hạnh nàng ta rồi phong nàng ta làm Lan phi a. Mọi người trong cung đều nói rất có thể nàng ta sẽ leo lên đầu của tỷ, làm hoàng hậu của Linh quốc a.

Ầm... ầm... ầm... Lạc Hy choáng váng. Hấn tại sao lại đối với nàng như vậy. Một Lan Như Huyền còn chưa đủ giữ lại thêm một Lan phi, đầu óc nàng quay mòng mòng. “ Tướng công, thiếp trở về sẽ đuổi hết bọn họ đi, chàng không cần phải rời xa thiếp”, “ hy nhi, ta sẽ không bao giờ là Lưu Triệt”

Nàng bật cười. Vì cái gì? Vì cái gì mà nàng hội tin, hắn sẽ đối với nàng nhất dạ chung tình. Hắn là đế vương, là đế vương a. Nàng sao lại quên mất điều này, lại nghiêm nhiên trở thành một Trần A Kiều. Cái ghê hoàng hậu này nàng sớm đã không màng, chỉ là lưu luyến hắn, nhưng đến hôm nay, hắn đối nàng như vậy, nàng không còn gì để luyến tiếc.

– Hoa Nhi, ta muốn rời khỏi nơi này. Muội hãy giúp ta chuẩn bị đồ. Ta sẽ đưa cả phụ thân cùng đi, đến một nơi xa thật xa nơi này. Hoa Nhi, muội cùng Trường Khanh phải sống thật hạnh phúc, biết chưa?

– (ngẩn ra) ô ô ô tỷ tỷ, người không cần Hoa Nhi nữa sao? Hoa Nhi cầu xin tỷ, không cần bỏ HN lại. Tỷ hãy mang muội đi theo đi.

– Vậy còn Trường Khanh, muội nhẫn tâm bỏ lại hắn sao?

– Muội thật yêu thương hắn nhưng muội càng yêu thương tỷ tỷ. Coi như muội và hắn hữu duyên vô phận. Tỷ tỷ, mang muội đi cùng đi, nếu không HN lập tức tự vẫn.

Nói rồi HN nhắm mắt xông thẳng đến cây cột nhà. Lạc Hy chặn nàng lại.

– Được rồi Hoa Nhi, ta sẽ đưa muội cùng đi. Nhưng muội phải biết, chúng ta một đi sẽ không trở về. Muội suy nghĩ kỹ đi.

– Tỷ tỷ, không cần. tỷ đi đâu muội theo đó, sống cùng sống, chết cùng chết.

– Hoa Nhi...

– Tỷ đợi muội, muội đi chuẩn bị đồ.

Hoa Nhi nhanh chóng chạy đi, Lạc Hy ngồi xuống lẩm bẩm đọc thần chú. Bùm một tiếng, một đám khói xuất hiện. Từ trong đám khói một lão già bước đi ra, đầu quấn khăn, quanh thân đang choàng một chiếc khăn tẩm trông rất chi xì tin. Đó là Quỷ Câu Hồn.

– Ấy da, bà cô nải nải à. Cô làm ơn lần sau gọi tôi thì phone cho tôi trước được không? Lần nào cũng vậy, lúc thì đang đi vệ sinh, lúc thì đang tắm, bực mình nhất là lúc đang í í é é với bà xã....

– Hề hề, thật xin lỗi, ta lại đánh rơi mất số phone của ông rồi. Quỷ Câu Hồn, tôi muốn nhờ ông một việc.

– Việc gì thế?

– Ông hãy xin lão bà của ông cho tôi một ít canh được không? Tôi muốn quên mọi chuyện ở đây.

– Cô thật muốn quên? Lạc Hy, suy nghĩ lại đi. Cô giờ đang mang thai được hơn một tháng rồi, cô bỏ đi sau này đứa trẻ đó sẽ thế nào?

Lạc Hy giật mình. Nàng mang thai? Thảo nào lại thấy kén ăn, cơ thể mệt mỏi đến vậy. Thế nhưng nghĩ đến con chào đời cha không nhận mặt, nàng càng đau lòng hơn.

– Tôi đã quyết định rồi, xin ông thành toàn.

– Vậy chờ tôi một lát..(quỷ câu hồn biến đi một lát rồi quay trở về, trên tay cầm một cái lọ sứ màu xanh ngọc). Đây là Mạnh Bà canh. Khi cô uống nó vào, mọi chuyện sau khi đến đây cô sẽ quên hết, bắt đầu lại từ đầu. Hãy nhớ vào đêm trăng tròn hãy uống, nó sẽ không ảnh hưởng đến hài tử của cô.

– Ân, cảm ơn ông.(đón lấy lọ sứ, quỷ câu hồn cũng biến mất).

– Tỷ tỷ, muội chuẩn bị xong rồi.

– Ân.

Lạc Hy quay trở lại trên bàn, nàng viết một phong thư, đồng thời lấy một con dao. Xoẹt... mái tóc dài qua đầu gối của nàng giờ chỉ còn tới ngang hông. Ở đất nước này, khi con gái muốn đoạn tuyệt ân tình với người yêu của họ, họ sẽ cắt một lọn tóc, trao cho người ấy. Lạc Hy không suy nghĩ gì, cắt nguyên cả một mớ tóc dày. Hoa Nhi nhìn thấy thế không khỏi cảm thán. Hoàng thượng ơi hoàng thượng, người đã làm tỷ tỷ thật sự thống hận người.

Lạc Hy buộc mở tóc để lên trên phong thư, lấy chiếc hộp nhạc hắc tặng nàng để bên cạnh. Đoạn nàng vùng tay. Người trong Dao Trì cũng đều lăn ra ngủ.

– Hoa Nhi, chúng ta đi.

Trong khi đó, ở ngự thư phòng, một thân ảnh vẫn không biết chuyện gì, vẫn nhàn nhã uống trà. Một thân ảnh màu đỏ xà xuống.

– Hoàng thượng, bọn chúng bắt đầu hành động rồi.

– Tốt, chúng ta đi xem kịch hay thôi.

Ánh mắt loé lên một tia giảo hoạt, Thiên Lãnh nhanh chóng sải bước về phía Lan Cung.

44. Chương 44: Chân Tướng

– Lan phi nương nương, người ngàn lần cũng đừng trách ta. Ta cũng vì bất đắc dĩ thôi. Ai kêu người khi không giữa đường nhảy ra cản trở việc tốt của chúng ta. Chỉ cần người chết, khi Huyền Nhi sinh, con của chúng ta sẽ được làm thái tử, sau này có thể sẽ kế ngôi a.

– Thì ra là vậy sao? (người con gái lúc này còn sợ hãi nép vào góc tường, run như cây sậy thoát cái đã biến đổi, đứng thẳng dậy nhìn hắc bằng đôi mắt quật cường, cùng nụ cười khinh bỉ).

Hắc kinh ngạc không thôi. Đột nhiên đằng sau truyền lại tiếng vỗ tay...

– Hồng Mộc khá lắm, không uống là nương tử của đội trưởng đội ám vệ.

– Hoàng thượng quá khen.

Hắc y nhân kia hoảng hồn. Hoàng thượng đến từ khi nào, phía sau hắc là Huyền phi cùng Tú phi bị người ta áp giải đến. “Lan phi” lúc này cởi bỏ bộ quần áo sang trọng đang mặc lộ ra một chiếc áo màu hồng. Nàng ta quay mặt vào trong tháo bỏ lớp mặt nạ da người rồi đeo chiếc mặt nạ sắt lên sau đó quay lại nhìn hắc, lạnh lùng.

– Thế nào? Bất ngờ sao? Yến Thống lĩnh?

– Hoàng thượng, ta đúng thật không có ngờ được.

Nói rồi hắc tháo bỏ khăn bịt mặt. Chính là Yến Lâm, thống lĩnh Cẩm y vệ hoàng cung.

– Người che dấu cũng thật kĩ, làm trẫm vất vả quá à nha.

– Hừ, hoàng thượng, nếu đã bắt được rồi thì cần gì phải phí lời.

– Khá khen cho người, có điều ta muốn biết nhiều hơn. Huyền phi, đứa con trong bụng nàng là của hắc.

– Phải/ không phải.

– Yến Lâm, đến nước này rồi đằng nào cũng vậy. Chúng ta hãy thừa nhận đi. nếu không được sống cùng người, ta thà chết theo người...

– Huyền nhi.

– Đủ, dẹp cái màn này đi. Trả lời trẫm, phải hay không phải?

– Đúng, đứa bé này chính là con của ta cùng Huyền Nhi. Chúng ta vốn là thanh mai trúc mã, thế nhưng Lan đại nhân lại tham phú vinh hoa, đem nàng ép gả hoàng cung, ta liều mình gia nhập cẩm y vệ, phần đầu đến ngày hôm nay, tất cả là muốn ở cùng nàng. Chúng ta cũng không muốn tham gia vào tranh đấu chốn cung đình này, nhưng chuyện của chúng ta lại bị Tú phi phát hiện, buộc phải nhập cuộc.

– Được, rất thẳng thắn. Còn nàng thì sao, Tú phi?

- Ô ô hoàng thượng (quỳ cái rầm). Thần thiếp hoàn toàn không biết gì hết a. là bọn họ... (chỉ Huyền phi) bọn họ ép buộc thần thiếp. ô ô ô...
 - Ép buộc? (Huyền phi nhìn nàng ta khinh bỉ) Hừ, vậy người nói coi, người xúi giục Huỳnh phi bỏ độc vào trà hại hoàng hậu, cùng Lưu phi cũng là bị ép buộc đi, hay là thuê sát thủ cho Lưu phi chẳng hạn, hoặc là giúp hoàng hậu cùng Dương tướng quân mang tội thông dâm chẳng hạn...
 - Tất cả là do các người ép ta, do các người....
 - Câm mồm hết cho trẫm. Giỏi lắm, dám ở sau lưng trẫm thông dâm, vu hại hoàng hậu. Gan của các người cũng thật lớn đi. Người đâu? Đem Tú phi đến pháp trường, giảo hình. Trương đại học sĩ vì đã có công hiến cho triều đình nên giáng quan 3 cấp, cắt bổng lộc 2 năm. Lôi đi.
 - Hoàng thượng tha mạng... ô ô ô... hoàng thượng tha mạng....
 - Yến Lâm, Huyền phi phạm tội thông dâm, câu kết với Tú phi mưu hại hoàng hậu. Niệm tình Yến Lâm người đã từng liều mạng cứu trẫm, hơn nữa trẫm cũng không bao giờ giết tiểu hài tử. Trẫm xá cho hai người tội chết. Tuy nhiên, các người phải chịu bị thối chử vào mặt, phế bỏ võ công, đuổi ra khỏi Linh Quốc, từ nay không còn là người dân Linh Quốc nữa.
 - ...(sững sờ một hồi lâu)... Xin hoàng thượng ban cho chúng thần được chết. Làm dân Linh Quốc mà bị trục xuất khỏi quốc gia, điều này còn nhục nhã đau đớn hơn cả chết.
 - Vậy hài tử của các người thì sao? Hãy nghĩ cho nó.
 - (im lặng nhìn nhau, cuối cùng cũng đập đầu lậy) tạ hoàng thượng khai ân...
 - Đưa bọn họ đi.
- Bọn họ bị đưa đi rồi, tảng đá trong lòng hắn giờ mới rơi xuống. Hắn sẽ không để chuyện tương tự thể này xảy ra nữa.
- Truyền lệnh của trẫm, từ ngày mai xoá bỏ hậu cung. Những nữ nhân trong cung được cấp một khoản tiền rồi đưa họ về nhà. Sau này sẽ không có chuyện tuyển tú nữ nữa, cũng không có phi tần, chỉ có duy nhất hoàng hậu. Y lệnh.
 - Chúng thần tuân chỉ.
- Thiên Lãnh tung tăng đi về phía Dao Trì cung. Lạc Hy, lời hứa với nàng ta rốt cục đã làm được rồi. Thế nhưng hắn đâu có ngờ....
- Các người, này tỉnh, tỉnh hết cho trẫm...(tức giận đập thật lực)
 - Ừ hoàng... hoàng thượng...
 - Sao lại thế này? Hoàng hậu đâu?
 - Hoàng hậu? bẩm hoàng thượng chúng thần... chúng thần không biết...
 - Khốn kiếp.
- Hắn lao thẳng vào trong phòng tìm kiếm. Nàng không ở đây. Hắn chạy khắp đào viên, hoa viên rồi liên trì đều không có. Hắn tìm tất cả các phòng, đều không có nàng. Trong thư phòng của nàng, hắn tìm thấy một nắm tóc cùng bức thư. Đọc thư xong, mặt mày hắn xám ngoét...
- Không... Hy nhi, nàng hiểu lầm ta rồi....

45. Chương 45: Hạ Quốc

- Hy nhi, con thế nào rồi, có sao không?
- Không có phụ thân, con chỉ hơi choáng váng.

– Chủ nhân, người đang mang thai, pháp lực tạm thời nên hạn chế sử dụng nếu không sẽ nhanh chóng kiệt sức. Chuyện dịch chuyển để cho ta cùng Yên Phong làm được rồi.

– Vậy vất vả cho các người rồi.

Vù vù, tiếng gió lướt qua nhanh rồi một chút lại im bất. Bọn họ đã đặt chân lên biên thổ Hạ Quốc. Từ nơi này đến kinh đô Hạ Quốc phải mất một ngày nữa. Bọn họ đành ngủ tạm trong rừng.

Hoa Nhi bẻ cành cây bên thành một chiếc giường lá lớn, Lạc Lạc hoá phép, chiếc giường biến thành một chiếc giường nệm lông cáo trắng tinh. Các nàng đỡ Lạc Hy cùng Tiêu lão gia nằm xuống nghỉ ngơi trước. Yên Phong bắt được mấy con gà rừng, bắt đầu nấu lửa nướng.

– Hy nhi, đến Hạ Quốc chúng ta sẽ ở đâu, rồi sống kiểu gì?

– Phụ thân, người yên tâm. Lúc trước con với Hoa Nhi có đi dạo qua Hạ quốc. Lúc đó có người rao bán một căn biệt viện giá khá rẻ nên con đã mua lại hơn nữa con còn thu phục được một thụ yêu ngàn năm, nó sẽ giúp chúng ta che dấu tung tích.

– Con gái cha càng ngày càng lợi hại a. Vậy con có thể biến ra nhiều tiền không?

– Cha, đồng tiền là phù du, không phải là vĩnh cửu. Con không thể dùng pháp thuật để biến ra tiền vì như thế sẽ phạm luật trời. Con có dành dụm được ít tiền, đủ để chúng ta sống một thời gian dài. Đợi một thời gian, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.

– ừm, vậy cũng được a.

– Chủ nhân, thức ăn chín rồi.

Bọn họ cùng nhau ăn thịt, xong rồi ai nấy đều tìm một chỗ nằm trên giường lông cáo đánh một cách ngon lành.

Trong khi đó...

– Bẩm hoàng thượng, vẫn chưa có tin tức gì.

– Khốn kiếp, thật vô dụng. Nàng nhất định chưa có đi xa đâu (nhảm rồi bố ạ), nhanh tìm đi. Dù phải xới hết đất ở Linh quốc này cũng phải tìm cho ra nàng.

– Rõ (nói rồi phi thân đi mất).

– Hy nhi à Hy nhi, nàng tuyệt đối đừng có làm thật. Không cần rời bỏ ta, ta cầu xin nàng...

“ Nhất dạ phu thê bách dạ ân là điều ta rất từng coi trọng. Vương Thiên Lãnh, người đã không tuân thủ ước định giữa chúng ta, sự tin tưởng của ta đối với người tới đây là con số không. Tam tông tứ đức ta đưa ra, người điều nào cũng phạm phải. Nay ta chính thức hưu bỏ người, từ nay Tiêu Lạc Hy và Vương Thiên Lãnh ân đoạn nghĩa tuyệt, cả đời không mong muốn gặp lại. Nắm tóc này là bằng chứng cho những lời ta nói. Vĩnh biệt ”.

(nước mắt rơi xuống) (tg: anh là nam nhân mà sao hay khóc quá vậy? VTL: người yêu bao giờ chưa? Tg: đương nhiên là rồi. VTL: thế sao còn hỏi ta. Tg:....).

Ở trong rừng, Lạc Hy cũng không ngủ được. Nàng ngước mắt lên nhìn ánh trăng đã sắp tròn đầy qua từng kẽ lá. Chỉ còn 2 ngày nữa là ngày trăng tròn, nàng sẽ vĩnh viễn quên hẳn.

Sang hôm sau, Lạc Lạc thu hồi lại giường, bọn họ lại tiếp tục lên đường đi kinh đô Hạ Quốc, Hạ Châu.

Đứng trước biệt viện, Lạc Hy biến đổi một chút rồi mọi người cùng nhau bước vào. Nàng đặt tên phủ đệ này là Tiêu phủ. Cây tinh thấy nàng trở lại sau gần hai năm thì vui lắm. Hắn biến thành một tiểu hài tử 5, 6 tuổi chạy ra nhảy tung tăng dưới chân Lạc Hy.

– Tiểu tử, chủ nhân ta đang có tiểu hài tử, người đừng có xô đẩy. (Lạc Lạc cú đầu tiểu yêu).

– Aai nha, người cùng lắm là tu hành hơn ta có mấy chục năm thôi, làm gì mà ra vẻ lớn hơn ta vậy? (bắt bình)

– Ấy nhô, ta mới tu hành hơn người có mấy chục năm thôi, nhưng mà ta lớn thế này, còn người thế này. Thật mất mặt.

– Người... xú nữ nhân.

– Cái gì, tiểu yêu thụ chết tiệt, người có tin ta đem người đi đốt thành than không?

– Ô ô chủ nhân, Lạc Lạc tỷ bắt nạt ta (kéo áo Lạc Hy nũng nịu).

– Được rồi, Dung Mệnh ngoan. Chuẩn bị các thứ đi, chúng ta đi đường cũng đã khá mệt rồi. Tối nay ta sẽ viết một kịch bản, các người hãy theo đo mà làm. Dung Mệnh, người dùng mị tâm thuật để tạo cho ta một thân phận như những gì ta đã viết. Rõ chưa?

– Vâng, nhưng mà chủ nhân, sao phải làm thế a...

– Từ từ rồi người sẽ hiểu. thôi vào trong nhà đi.

Tối hôm đó, Lạc Hy ngồi trước thư án viết sẵn một kịch bản, để đến khi nàng quên hết mọi chuyện, Hoa Nhi sẽ căn cứ vào đó để tạo cho nàng một quá khứ mới, một tương lai mới.

Hoa Nhi đón lấy tờ giấy từ tay Lạc Hy, đọc xong, nàng hơi nhúu mày..

– Tỷ tỷ, sao lại phải nói như thế này?

– HN, đêm mai ta sẽ uống vong tình thủy, sáng hôm sau sẽ quên hết tất cả mọi chuyện, bắt đầu lại từ đầu. Ta không muốn biết ta và hân còn có ân tình cũng không muốn con ta mang tiếng là con hoang. Muội hiểu không?

– Muội hiểu rồi, sáng mai muội sẽ đem nó đưa cho tất cả mọi người.

– ừm. Đi ngủ đi...

Sáng hôm sau, mọi người đã được HN phổ biến mọi chuyện. Tất cả đều thở dài, nhưng vẫn y lệnh mà theo. Dung Mệnh hoá thành một cây cỏ thụ lớn, có những chiếc lá dài thon thon như lá liễu, tán rộng, lại có những bông hoa trắng nhỏ tí ti kết thành chùm. Tán cây bắt đầu rung nhé, những bông hoa lập tức rời cành, theo một luồng gió mang theo mùi hương thơm nhẹ bay khắp kinh thành Hạ Quốc. Người dân ở đây lập tức có một đoạn kí ức về một người. Tiểu thư của Tiêu phủ, Tiêu Lạc Hy.

Mặt trăng đã lên cao, tròn trịa đáng yêu nhưng đối với Lạc Hy, trăng đêm nay thật buồn. Buồn vì nó sắp mang theo một đoạn ký ức của nàng đi xa. Chiếc bình sứ được mở nắp, một mùi hắc bay ra. Nàng hơi nhúu mày, đoạn đưa nó kề lên môi. Mọi người nhìn hành động của nàng, tim ngừng đập, chua xót. Nàng gục dần, gục dần, đi sâu vào giấc ngủ. Chiếc bình màu xanh ngọc trên tay nàng nhẹ nhàng trượt xuống, lăn tròn rồi rơi xuống nước, đem theo hoài niệm, kí ức cũng như khát vọng tình yêu của nàng với Thiên Lãnh chìm xuống đáy.

Cuộc đời nàng bắt đầu từ mai sẽ bước sang một kỷ nguyên mới...

46. Chương 46: Ta Là Ai?

– Ui da, sao mà mỗi quá vậy nè?

– Tỷ tỷ người tỉnh?

– (nhìn nhìn) Người là ai?

– Ô ô tỷ tỷ (giả vờ bù lu bù loa lên), tỷ không nhớ muội sao. Muội là Hoa Nhi là nghĩa muội của tỷ đây mà. Có phải tỷ vì bi thương quá mà hỏng đầu rồi không. (Hoa Nhi nội tâm: *tặc lưỡi* Phải công nhận là ta đóng kịch thật giỏi, ta phục ta quá, há há há).

– Hoa Nhi? Vậy đây là đâu? Ta là ai? Thực xin lỗi ta không nhớ gì cả.

- Tỷ tỷ, hầy.... tỷ tỷ thật đáng thương. Bị người ta đẩy đoạ thành ra thế này rồi.
 - Rốt cuộc là thế nào, mau nói cho ta biết.
 - Tỷ tỷ, người tên Tiêu Lạc Hy, con gái của cố tướng quân Linh Quốc. nương của người mất từ khi người còn nhỏ. Người lớn lên xinh đẹp, gặp gỡ Cảnh gia Cảnh Lân Thiên, là người thừa kế gia sản của nhà họ Cảnh. Hai người vừa gặp đã yêu, nên nghĩa vợ chồng. Nhưng đột nhiên tỷ phu bị người ta độc chết, nhị đệ của hắn nhân cơ hội muốn chiếm đoạt gia sản liền đổ tội cho tỷ tỷ mưu sát chồng. Nghĩa phụ vì thương tỷ tỷ nên đã cứu tỷ chạy trốn khỏi Linh Quốc. Hiện chúng ta đang ở Kinh thành Hạ quốc. Lại nói, tỷ tỷ từ lúc mất tang tỷ phu đến giờ, lại bị Cảnh Hạo đó vu hại, liền mê man đến giờ mới tỉnh. Hức hức hức. Chắc hẳn tên Cảnh Hạo đó đã sát hại tỷ phu a. Chỉ tội nghiệp tỷ tỷ, bây giờ không còn đường trở về, hơn nữa đại phu cũng cho biết, tỷ đã hoài thai đứa nhỏ của Thiên ca a.
 - Cái gì? Ta có thai???? (rồi rồi, xong. Đời chưa có đàn ông chạm qua mà bụng một cái có thai).
 - Vâng, đứa nhỏ đã được hơn một tháng rồi. Tỷ tỷ, chúng ta không nhất thiết phải giữ đứa nhỏ lại, tỷ còn trẻ, cuộc đời còn dài....
 - Tướng công ta có yêu thương ta không? (không để Hoa Nhi nói hết)
 - Có, rất yêu. Mặc dù có lúc rất bá đạo và lạnh lùng nhưng tình cảm tỷ phu đối với tỷ, Hoa Nhi có thể khẳng định. (cái này không có trong kịch bản, ta đành nói thật).
 - Vậy vì sao phải bỏ đứa nhỏ? Nó là cốt nhục của ta a. (dù ta không có nhiều tình cảm lắm).
 - Nhưng mà nhà họ Cảnh đối với tỷ...
 - Được rồi Hoa Nhi. Không nói đến chuyện này nữa. Ta đói, ta rất muốn ăn gì đó.
 - Vậy tỷ đợi muội một chút.
 - ừm.
- Hoa Nhi đi rồi, Lạc Hy nhìn dáo dác xung quanh một hồi, rồi thò tay lên đầu giường tìm kiếm. A, thấy rồi. Bí kíp võ công cùng tiên pháp. Ý, sao không thấy tiên đan. Cái lão Diêm Vương này lại lừa tênh mình rồi. Rõ ràng đã nói là phải xuyên vào một người có quyền thế, xinh đẹp, thế mà giờ lại thành một quả phụ tứ cố vô thân, còn gương mặt chả biết thế nào. Nghĩ vậy, nàng liền mò xuống giường đến bên bàn trang điểm nhìn vào gương đồng. 1s... 2s... 3s... TRỜI ĐẤT ƠI... TIÊN NỮ (con tướng mẹ la quỷ). Không thể tin được, nàng đây sao. Đẹp một cách mê người, lại còn có một bông hoa sen đỏ như máu ở giữa trán nữa.
- Hoa Nhi bưng điểm tâm vào, thấy Lạc Hy đứng trước gương miệng há hốc, mắt mở trừng trừng, không khỏi sợ hãi.
- Tỷ tỷ (lay lay) Tỷ làm sao vậy? tỷ bị thương ở đâu? Bị đau chỗ nào?
 - Hoa Nhi (lắc lắc, chỉ vào trong gương) đây là ta à? Đây thật sự là ta???
 - Vâng, không là tỷ thì là ai?
 - Thật là ta... thật là ta.... Há há há, sao ta đẹp quá vậy trời, ha ha ha... (Lão Diêm Vương này coi như làm được việc có ý nghĩa).
 - (sốc nặng) Tỷ tỷ, chưa bao giờ tỷ phản ứng như vậy a. (kể cả lần mất trí nhớ trước).
 - Hờ hờ, tại... tại ta thấy vui quá đấy mờ. (cười ngượng ngùng).
 - Hầy, lần mất trí nhớ này tỷ thật khác lạ (lắm lắm). - hả? - ha ha, không gì, không gì, tỷ thật khác với trước a. thôi mau ăn đi thức ăn nguội rồi.
 - ừm... Oa, on óá....
 -
- Hoàng cung Linh Quốc....
- Vẫn chưa thấy sao?

- Bẩm chưa có ạ...
- Nàng rốt cuộc đang ở đâu? (ôm trán)
- Hoàng thượng, có khi nào hoàng hậu đã tới nước khác không?
- Nước khác? (nghĩ nghĩ) đúng rồi, sao trẫm không nghĩ ra chứ? (vỗ trán cái đét). Mau mau, phân phó người tới các quốc gia khác tìm kiếm tung tích của nàng, bắt đầu từ Phong Quốc trước. Phong Quốc gần với chúng ta nhất. Nhanh lên. (bối rối)
- Vâng. (phi thân đi mất)...
- Bé con, bé con, đừng chơi trò đó với ta nữa được không? ta chán trò trốn tìm của nàng rồi. đừng trốn nữa, về với ta đi...
- Hạ Quốc – Tiêu phủ...
- Tỷ tỷ, đây là phụ thân của người, Tiêu Thượng Bình tướng quân.
- Phụ thân...
- Hy nhi ngoan, lại đây cha ngắm nào. (vuốt tóc). Số con tôi thật khổ (nước mắt lưng tròng). (hầy, sao ta phục ta quá)
- Cha, cha đừng khóc, nam nhân nước mắt quý hơn châu ngọc. không thể tùy tiện rơi a. (lau nước mắt cho cha, trong lòng cảm động)
- Tỷ tỷ, đây là Lạc Lạc, đây là Yên Phong, đều là Linh Hồ ngàn năm, mà tỷ phụ đã tặng cho người a (bốc phét *trợn mắt* hần tặng hồi nào???)
- Chào hai người...
- Chủ nhân... (bụp một tiếng, hoá thành 2 con cáo cực kỳ đáng yêu, dụi dụi mặt vào bụng Lạc Hy).
- Oa, dễ thương quá đi mất. Còn tiểu huynh đệ xinh đẹp này là ai a?
- Chủ nhân, ta là cây tinh ngàn năm chủ nhân thu phục được, người gọi ta là Dung Mệnh. (chết, thẳng này nói hớ rồi).
- Cây tinh? Thu phục???
- À, hà, à... tỷ tỷ, ngày trước tỷ phụ có dạy tỷ vài chiêu pháp bắt yêu, nên tỷ thu phục được nó... (HN nội tâm : thẳng dần, tỷ ta chê người làm củi đun).
- Vậy sao? Ta biết pháp thuật??
- Dạ chút chút....
- Oa, thật tuyệt. (nguyên lai trong cơ thể này đã có sẵn pháp lực, thảo nào tìm không thấy tiên đan).
- Tỷ tỷ, người cũng đã mệt rồi. Đại phu nói, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn mới tốt cho hài tử trong bụng người.
- ừm. nhưng mà chỉ có bấy nhiêu người thôi sao? Không còn ai nữa à?
- Dạ không. tỷ tỷ nghĩ coi, Hoa Nhi nấu nướng, mấy người kia thì dọn dẹp, cần gì phải thuê người a. Chúng ta chỉ đủ kinh phí trong khoảng vài tháng nữa thôi. Còn phải tìm biện pháp khác.
- Vậy sao? Vậy sáng mai chúng ta đi kiểm xem có việc gì có thể kiếm tiền không. Giờ ta đi ngủ cái đã.
- Lạc Hy đi rồi, mọi người nhìn nhau thở dài. Cuối cùng cũng diễn xong. Sắp tới chỉ cần khéo léo không để lộ sơ hở là được rồi.
- Bàn bạc xong, ai trở về phòng người nấy, ngủ một giấc thật sâu để ngày mai bắt đầu lại từ đầu...

47. Chương 47: Mỹ Nhân Y Cục

– Oa, Hoa Nhi, Hoa Nhi, người xem đó là cái gì a? ngộ ghê.

– Là tò he, tỷ tỷ (thở dài ngao ngán).

Hầy, mới sáng sớm nay tỷ tỷ đã khua nôi khua chảo dựng mọi người dậy. Nói là cái gì mà đi “khảo sát thị trường”, “tìm ý tưởng kinh doanh”, “xác định khách hàng mục tiêu:,...” tóm lại là mọi người chả ai hiểu là gì, chỉ nghe tỷ tỷ giải thích là đi kiếm tiền. Nàng, Lạc Lạc, Yên Phong tò tò đi theo tỷ tỷ, thế nhưng kiếm tiền thì chả thấy đâu chỉ thấy nàng ta hết chạy sang quán nọ lại xà vào quán kia, thấy gì lạ cũng hỏi thấy gì hay cũng mua. Nhìn Yên Phong khệ nệ bưng đồ đồ cao quá đầu, Hoa Nhi cùng Lạc Lạc lắc đầu, cùng chung nhau một suy nghĩ: “Chỉ sợ tiền còn chưa kiếm được, thì đã hết vốn rồi”.

– A, kẹo hồ lô. Hoa Nhi, ta muốn ăn kẹo hồ lô. Lão bá, lão bá, kẹo này bao nhiêu tiền một xâu?

– Cô nương, 2 văn tiền một xâu a.

– 1, 2, 3,... 10. Còn mười xâu, ta lấy tất. Tiền của ông đây.

– Cảm ơn cô nương, kẹo của cô.

– Cảm ơn. Nè, Hoa Nhi uội, Lạc Lạc người cũng cầm lấy này, Yên Phong, à quên, người làm gì có tay mà cầm. Xâu này ta ăn. Mau đi thôi.

– Chủ nhân thật không công bằng à, sao lại bắt ta mang nhiều đồ như vậy, lại còn không cho ta... ui da...

“Rầm” một tiếng, chỉ thấy Yên Phong nằm lên trên một người, môi đối môi, mắt đối mắt, còn đồ đạc thì bay tung toé mỗi chỗ một nơi. Tệ hơn, người kia lại là... nam nhân a. Cả hai chỉ kịp hét lên rồi đẩy nhau ngồi dậy. Đúng lúc đó cái hũ nước mắm Lạc Hy mua về dự phòng từ đâu bay tới làm đến ào một tiếng, nguyên bộ y phục của tên kia hứng trọn, bây giờ hẳn toả ra một mùi rất chi là “thơm”. Toàn bộ người ở đó chết trân, nhìn đám người trung tâm bao gồm Yên Phong đang ói muốn bất tỉnh, tên kia cũng sờ nhìn bộ quần áo của mình, Hoa Nhi sót của, Lạc Lạc cười đến sòng dờ chết dờ, còn Lạc Hy thì khỏi phải nói, nàng đang ngắm giai đẹp a. Từ lúc mở mắt đến bây giờ, ngoại trừ Yên Phong, nàng chưa thấy nam nhân nào soái đến vậy a. Gương mặt sáng sủa, cặp mày phượng hơi hếch lên, đôi mắt màu biển rất đẹp, sống mũi thẳng cương nghị, môi đỏ,... Nói tóm gọn lại một câu là cực kỳ soái a. Ta phải tranh thủ mới được, há há. Nàng đang định thực hiện kế hoạch tán giai của mình thì...

– Vương gia, vương gia, ngài có sao không?

Vương gia? Các nàng xám mặt. Chết rồi, xong rồi, tiêu rồi. Đụng ai không đụng đụng trúng hoàng thân quốc thích. Hầy, làm sao đây, phải vận dụng chỉ số IQ quèn của mình mới được. Nghĩ vậy, Lạc Hy vỗ vỗ cái trán, trong khi nàng còn đang nghĩ cách tên kia đã kịp phục hồi tinh thần, nổi đóa lên...

– Khốn kiếp, các người dám đụng bổn vương, làm hỏng cả chiếc áo hoàng huynh vừa mới tặng, lại còn dám... (đang định nói cường hôn ta, lại nuốt trở vào) Làm bẽ mặt ta trước bàn dân thiên hạ. Người đâu, bắt chúng nhốt vào thiên lao cho bổn vương.

– Khoan... (Lạc Hy giơ tay lên trông rất ra dáng nữ hiệp). Vị vương gia này, chúng ta chỉ là vô tình, không phải cố ý, có chuyện gì từ từ thương lượng a.

Nói xong, Lạc Hy không quên khuyến mãi thêm một nụ cười làm người nào đó tìm lỗi mất một nhịp. Không chỉ hần, mà mọi người ở đó đều ngất ngây. Nàng là ai a? Lại dám nói chuyện với Tam vương gia như vậy a? Nàng cũng thật xinh đẹp a, đôi mắt hạnh to tròn trong suốt không giấu nổi nét ngây thơ hồn nhiên, khuôn mặt thanh tú, mi dài cong vút, mày lá liễu, mũi dọc dừa, môi anh đào hồng hồng, da dẻ mịn màng, hồng hào tự nhiên, trên trán còn có một bông sen đỏ tiem điểm,... nói chung là đẹp chưa từng thấy trên đời. Hần nhìn nàng không chớp mắt. Tên cận vệ bị chấn động hồi lâu, rồi bỗng nhiên sực tỉnh, hần quát lớn phá tan giấc mộng của mọi người:

– Thương lượng cái gì mà thương lượng. Các người xem các người biến Tam vương gia thành dạng gì rồi. Lôi thôi lếch thếch. Người có biết bộ trang phục này đáng giá vạn lượng hoàng kim không hả?

– Ấy da, cô nương này con cái nhà ai đây, khổ rồi, kiểu này lại bị tổng giam mất thôi... (rì rầm, rì rầm).

– (Lạc Hy vẫn tĩnh bơ) Vạn lượng hoàng kim? Làm gì mà đắt thế, chất vải cũng có tốt hơn một chút, kiểu cách cũng không có gì đặc biệt a.

Miệng nàng thì nói, tay nàng sờ tới sờ lui trên người Tam vương gia kia “ đánh giá chất lượng” trang phục. Toàn bộ người ở đó chết sững, Hoa Nhi không biết lần ra đắt bất tỉnh từ lúc nào, Lạc Lạc thì đỏ chín mặt, Yên Phong bủi bủi môi khinh bỉ. Trời đất ơi, nàng đang làm cái gì a, ngang nhiên trên người hần sờ tới sờ lui, không có tí phong phạm của một đại tiểu thư tỷ nào hết. Tam vương gia kia mặt mũi đỏ lừ, bị nàng sờ tới sờ lui, nơi nào đó bắt đầu ngọ nguậy, nếu để nàng “ kiểm tra” thêm lúc nữa, chắc hần chỉ còn nước tìm cái hố để chui xuống mất. Hần hất tay nàng ra, giọng điệu có chút mất tự nhiên:

– Người.... Nữ nhân này, người muốn làm cái gì?

– Ta chỉ muốn kiểm tra “ hàng họ” của người thôi. Ta thấy nó rất bình thường, làm gì có cái giá vạn lượng hoàng kim. Các người chỉ giỏi bịa đặt.

– Người dám nói chúng ta bịa đặt. (tên gia nhân bức xúc) Nói cho người hay, đây là tặng phẩm của Phong quốc, hoàng thượng đặc cách ban tặng cho Vương gia nhà chúng ta, cả đất nước này không tìm ra chiếc áo thứ hai đâu.

– Làm gì đến mức ấy a.

– Cô nương (một lão nhân lên tiếng), chiếc áo đó của Tam vương gia là hàng thượng đẳng đó. Có lẽ cô nương không biết, đất nước của chúng ta khí hậu khắc nghiệt, không trồng nổi sợi bông, nên vải vóc đều phải nhập từ Phong quốc hoặc Linh quốc về, hơn nữa phải đi mất vài tháng trời, mới nhập được có chút ít a. Ở đây cũng không có mấy người có thể may được chiếc áo như vậy đâu.

– Thật như vậy sao? Cái nơi này thật kỳ quặc a. Tam vương gia, ta có thể được biết danh xưng của ngài không?

– To gan, người....

– Ta tên Hạ Cảnh Thiên.

– Hạ Cảnh Thiên? Tên người với tên tướng công ta khác nhau chỉ có một chữ a. Hần tên Cảnh Lân Thiên.

– Tướng công? Cô nương có tướng công rồi. (trông lòng có chút mất mát).

– Phải, nhưng tướng công ta mệnh yếu, đã sớm qua đời rồi. Cảnh Thiên, cái này cho người (xuất ra một thẻ bài mà vừa nãy nàng đã nhanh tay biến hoá ra)

– Ai cho phép người gọi tên của vương gia, cái thẻ bài này của người có giá trị bằng chiếc áo của vương gia sao?

– Ta nói là lấy thẻ bài đền cho các người sao? (tức giận) Đây là thẻ bài chứng thân, ba ngày sau các người hãy đến Tiêu phủ ở Tây thành. Ta không những sẽ đền cho người một chiếc áo đẹp hơn, mà còn tặng người thêm vài cái nữa. Người đồng ý, hay không đồng ý?

– Mỹ Nhân Y Cục? cái tên này thật lạ, ta chưa hề nghe qua.

– Thế nào? Không tin?

– Không phải, ta tin. Ba ngày sau nhất định ta sẽ đến. Cô nương, xin hỏi quý danh...

– Tiêu phủ Tiêu Lạc Hy. Vậy ta xin cáo từ. Hoa Nhi, Lạc Lạc, Yên Phong, chúng ta đi.

Nói rồi phất áo rời đi, gương mặt tươi cười lúc nãy đã không còn nữa, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng như băng tuyết, khiến người ta rét run.

– Ô, thì ra đó là Tiêu tiểu thư của Tiêu phủ. Nghe nói khi họ đến đây, nàng ta bị bệnh hôn mê không tỉnh, không ngờ được hôm nay lại gặp được ở đây. Thật là người đúng như trong huyền thoại a, vừa đẹp lại vừa thông minh sắc xảo...

Đám đông vừa xì xào vừa tản dần ra, Hạ Cảnh Thiên vẫn chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng lưng Lạc Hy. Người con gái này, thật sự có một sức hút rất kì lạ a. Hần không cưỡng nổi ý niệm muốn có được nàng.

Mỹ Nhân Y Cục? Nàng rốt cuộc sẽ làm thế nào đây? Hắn thật mong muốn thời gian 3 ngày qua thật nhanh...

48. Chương 48: Trộm

- Tỷ tỷ, người muốn làm gì đây? Ba ngày? Ba ngày sau chúng ta lấy cái gì mà đền cho người ta đây.
- Hê hê, tỷ tỷ của muội là người xinh đẹp nhất, thông minh nhất trên đời này (nổ thấy ghém) lẽ nào lại không có biện pháp sao? Hoa Nhi, chúng ta còn có một biệt lâu đúng không?
- Vâng, đó là một căn lầu 2 gác, là nơi chủ nhân cũ dùng để thưởng nguyệt a. Nhưng sau này bị tiểu Dung Mệnh dọa sợ phải rao bán. Tỷ phu nhân đó đã mua luôn để tỷ tỷ tiêu khiển a (tg: ta báỉ phục tỷ, tài nói phét của tỷ giờ là đỉnh nhất thiên hạ a. HN: cần gì người phục, ta còn phục chính ta nữa cơ mà. Tg: *bĩu môi* HN: * vác dao, rượt* tg: ù té quỵên)
- Ta cũng đã xem qua, tuy chỉ là lầu thưởng nguyệt nhưng lại rất rộng rãi giống như một tửu lâu, lại sạch sẽ thoáng mát, địa thế cũng đẹp, phong thủy tốt. Yên Phong, người làm cho ta cái biển thật đẹp ghi : MỸ NHÂN Y CỤC, sau đó dọn dẹp sạch sẽ biệt lâu cho ta. Hoa Nhi, muội hãy vào thành tập hợp tất cả nữ nhân trong thành, nếu có được nữ nhân càng thanh tú càng tốt, có điều không có cũng không sao, sau đó hãy lựa chọn trong số họ những người có tay nghề may vá khéo léo nhất cho ta. Lạc Lạc, người nói với cha đưa một khoản tiền rồi tới tiệm vải ở trong thành, lựa chọn cho ta một số vải tốt mang về. Còn nữa, người hỏi luôn ở nơi này có ai biết dệt sợi không. Đi làm đi.
- Tỷ tỷ/ chủ nhân, người muốn làm gì a?
- Rồi các người sẽ biết. thế nào? Lời ta nói không nghe? (lại là khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ, ba người kia hốt quá phản lệ).
- Bọn họ đi rồi, Lạc Hy mới trở vào trong phủ. Nàng đến gần cây Dung Mệnh cầm cành của nó mà giật không thương tiếc.
- Á, đau đau quá. Ô ô chủ nhân sao lại kéo tóc của ta. Đau chết đi được.
- Dung Mệnh, ta vất vả cả nửa ngày mà người thì lại ở đây đánh một giấc ngon lành a. Người thật đáng yêu a. (cười nham hiểm)
- Chủ... chủ nhân... (Tiểu Dung Mệnh nuốt nước bọt cái ực. Hai năm trước ,khi Lạc Hy dẫn cho hắn một trận khóc không được cười không xong, nàng ấy cũng cười như thế a).
- Sao vậy? ta có làm gì người đâu a? làm gì mà co rút lại vậy? (vuốt vuốt mặt, bước tới gần).
- Chủ nhân... ô ô ô... ta sai rồi chủ nhân... chủ nhân sai gì ta cũng làm... ô ô ô... đừng có đánh ta a...
- Ấy da, người còn nhỏ, ta nào dám bắt người làm gì. Nhưng mà người đã có lòng thì ta đây cũng phải có tỷ nước mắt chứ nhỉ. Dung Mệnh ngoan, hi hi, lại đây, lại đây...
- Chủ nhân... người có gì cứ dặn dò... Dung Mệnh đứng đây là được rồi (nhích ra xa hơn).
- Hãy, vậy cũng được. Người, mau đi kiếm cho ta ít hạt giống sợi bông, sau đó trồng ở hậu viện cho ta. Ta mặc kệ người làm cách nào, phải làm cho số bông đó mọc được ở cái đất nước chết tiệt này, làm được không?
- Điều này có gì đâu mà khó, chủ nhân cứ tin tưởng ở ta a. (đang định đi, lại bị kéo giật trở lại).
- Từ từ đã, ta đã nói xong đâu. Tối nay, người cùng ta đến một nơi.
- Đi đâu a chủ nhân?
- Hoàng cung.
- Hoàng cung, để làm gì a?

– Trộm.

–

Bọn Hoa Nhi lẫn lộn cả một ngày cuối cùng cũng làm xong việc. Ba người ngồi đồn lại với nhau thở hổn hển.

– Tỷ tỷ, đã tìm xong rồi, tìm cả thành được đúng năm người a.

– Chủ nhân, biệt lâu đã dọn dẹp xong rồi, cũng đã làm xong biển.

– Chủ nhân, vải đã mua được, nhưng mà vì đắt quá nên tiền dự trữ của chúng ta sắp hết rồi. Hơn nữa cũng chỉ có một người biết dệt sợi, có điều bà lão cũng đã hơn 80 tuổi rồi. chỉ e...

– Không sao, ta đã có đối sách. Hoa Nhi, sáng mai muội tìm thêm vài người khéo tay khác đến cho ta, Lạc Lạc hãy mời bà lão ấy đến, chúng ta sẽ nhờ bà ấy dạy cho những người khác.

– Sợi ở đâu mà dệt a?

– Đừng quên chúng ta còn có một linh hồn của cây cỏ a. Không phải lo.

– Con không lo nhưng mà ta lo muốn chết đây này. (Tiêu lão gia đi vào, đáng vẻ bất bình).

– Cha, cha lại sao vậy?

– Con xem, hôm qua ta còn cầm cái túi tiền vẫn nặng tay a, hôm nay thì nó thế này đây (giơ túi tiền lên). Hầy...

– Phụ thân, người không phải lo đâu, con đã có cách rồi (Nàng phát hiện ra người cha này rất ham tiền nha).

– Thật sao? Cách gì?

– Mai mọi người sẽ biết thôi. Con cảm thấy mệt rồi, con muốn nghỉ sớm một chút a. Mọi người từ từ bàn bạc.

Nói rồi nàng nhanh chân lên về phòng, chốt chặt cửa.

– Dung mệnh, Dung Mệnh...

– Ta ở đây chủ nhân.

– A... người làm ơn đừng có nhảy ra bắt ngờ thế ư không? thật dọa chết người ta mà. Nhanh, chúng ta xuất phát thôi.

– Chủ nhân, bây giờ vẫn còn sớm a, đi trộm bây giờ sẽ bị phát hiện đó.

– Ngốc (cú đầu), giờ này bọn họ chắc chắn đang ăn uống hoặc vui chơi, an ninh nới lỏng, chúng ta đi lúc này là thích hợp nhất. Mau đi thôi.

– Vâng.

Một luồng sáng màu xanh lục và lam tím vụt biến mất, trong phòng bây giờ chỉ là màn đêm.

Hoàng cung Hạ Quốc...

– Chủ nhân, sao người lại biến thành mèo? Lại còn bắt ta làm cây hoa nữa.

– Suyt, khê thôi. Đi ăn trộm phải nguy trang chứ. Hầy, không biết Ngân Cung phòng ở chỗ nào a?

– Sao người không trộm trong quốc khố, chỗ đó Dung Mệnh biết a.

– Ngốc (giơ vuốt mèo), quốc khố có ấn ký của hoàng cung, lấy ra xài làm sao được. Chỉ có Ngân Cung phòng là nơi cung cấp, phân phát bổng lộc cho quan lại, phi tần, hoàng thân quốc thích a. Tiền đó lấy tiêu sẽ không sợ bị phát hiện, cũng không sợ phải áy náy nữa. thôi mau đi tìm thôi. Người qua bên đó, ta tìm bên này.

Thế là một con mèo trắng nhanh nhẹn trườn trên nóc nhà, dò dò tìm kiếm, một chậu hoa Mẫu đơn “chạy” luồn lách qua hành lang. Dò dò một hồi...

– A ha, đây rồi. Dung Mệnh ta tìm được rồi. Dung Mệnh???

– Ô ô ô chủ nhân, ta bị con mụ phi tần của hoàng đế tóm được rồi, ả còn muốn tĩa cảnh của ta nữa. Cứu ta ô ô ô...

– Hầy, vô dụng. Đợi ở đó một lúc đi. Ta lấy tiền xong sẽ qua cứu ngươi.

Nói rồi nàng dùng vuốt mèo cạy một hòn ngói lên, phi thân đáp xuống cái tủ phía trên đầu quan kiểm toán. Quan kiểm toán đang phân chia ngân phiếu và bạc, gói thành từng gói để sang một bên. Lúc ông ta vừa quay đi thì có một cái móc câu nhanh nhẹn thả xuống móc cái gói lên. Ông vẫn không hay biết. Đến khi Lạc Hy trộm được mười gói, thấy cũng đủ rồi liền bao chúng lại thu nhỏ đeo trên lưng. Nàng nhẹ nhàng chuồn lên mái nhà, phi thân mèo đi mất, nhẹ nhàng không một tiếng động. Còn ông quan kia thì...

– 1, 2, 3 ,4... quái. Rõ ràng ta đã xếp đủ 100 gói rồi mà giờ lại thiếu mất mười gói nhỉ? Có khi ta đếm nhầm mất rồi. Hầy, già rồi, trí nhớ kém quá.(rồi lại tiếp tục gói tiền) (tội nghiệp).

Lúc này...

– Tiểu Hoa, bao người lấy cái kéo mà lâu quá vậy? Chậu hoa này thật đẹp, ta sẽ lấy nó làm quà tặng thái hậu, nhất định thái hậu sẽ rất thích. Ta sẽ làm cho Phi Yến Trân Bảo kia phải thua nhục nhã, ha ha ha.

– Nương nương, kéo đây.

– Đưa ta.

Lúc nàng ta vừa định đưa kéo lại gần thì...

– A, dừng, dừng có cắt ta, đau lắm a.

Nói xong, liền nháy cẳng cẳng về phía vườn hoa để trốn (yêu thụ ngàn năm mà kém thế). Hai người kia chết trân tại chỗ, sau một hồi chỉ kịp thét lên một tiếng QUỲ rồi lăn đùng ra ngất.

Lúc này mới thấy tiếng Lạc Hy...

– Tiểu quý, người ở đâu?

– Chủ nhân, ta ở đây a. ô ô ô chân ta bị kẹt vào cái khe rồi, mau cứu ta.

– Hầy.

Một mèo một cây ra sức lay, cuối cùng cũng thoát được, bọn họ nhanh chân lén vào bóng đêm hướng tường thành đi tới. Chợt Lạc Hy kéo Dung Mệnh núp vào bồn hoa. Dung Mệnh không hiểu gì, nhìn theo hướng mắt Lạc Hy.

Ở đó có bóng người đang nằm trên cỏ, chân bắt chéo rung rung...

– Well I wonder, could it be. When I was dreaming ‘bout you baby You were dreaming of me”...

– What?

49. Chương 49: Tiểu Bảo

- What?

Bóng người kia giật mình ngồi dậy, nhìn đảo đác xung quanh.

- Không có ai? Lẽ nào mình nghe nhầm. Rõ vừa nghe có người nói tiếng Anh mà. Hầy... chắc tại nhớ nhà quá nên loạn tai rồi.

- Người không có nghe lắm đâu, girl.

- Hả? ai? Ai nói đấy?

- Ta.

- Hả? mèo? Một con mèo biết nói. trời ơi...

- Suyt. (nhìn trước nhìn sau, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai) Ta là người không phải mèo. Nhìn đây.

Một luồng sáng lam tím bao quanh con mèo, nó to dần, to dần lên biến thành một cô nương vô cùng xinh đẹp. Người kia tròn mắt, mồm há hốc, muốn nói mà nói không được. Có lẽ bị dọa cho sợ quá.

- Nè, người vừa hát tiếng Anh đúng không? người cũng đến từ thế kỉ 21 đúng không?

- (Bùng tỉnh) Nói vậy người cũng giống ta, cũng xuyên không?

- ừm, ta tên Lê Trần Lạc Hy, đến đây ta tên Tiêu Lạc Hy, ta mới xuyên đến có mấy ngày thôi. Còn người, người là ai?

- Ta tên Trúc Huyền, đến đây gọi là Phi Yến Trân Bảo, làm phi tần của hoàng đế nước này. Người có thể gọi ta là tiểu Bảo. Ặ. Mà sao người lại ở đây, lại trong cái bộ dạng này nữa. người biết pháp thuật sao?

- Ta là pháp sư a. Nói cho người hay ta vào đây là để... (lại nhìn ngó) trộm.

- Trộm? (há hốc mồm)

- ừ, ta đang cần một khoản tiền để mở tiệm may trang phục. Nè, ta tin tưởng người, nể người là đồng hương mới nói cho người biết, đừng có bán đứng ta đấy nha.

- Tiệm may trang phục? Ặ. người có thể tự do ra vào cung vậy người có thể mang ta ra ngoài chơi không? Ta thật muốn ra ngoài, hơn nữa ta cũng có chút hiểu biết về trang phục, có thể giúp người a.

- Chủ nhân, nơi này không thể ở lâu được, chúng ta mau đi thôi.

- Á, cái cây biết nói... (kinh hãi kêu lên)

- Ai ở đằng kia? (một thị vệ nghe được tiếng nói)

- Chết bị phát hiện rồi. chuẩn mau.

- Khoan đã,(kéo áo) mang ta đi cùng người đi. ở đây ta chịu khổ cực lắm. nha nha.

- Hầy, bám vào ta.

Lạc Hy mang theo tiểu Bảo biến mất trong màn đêm. Thị vệ kia tới nơi tìm kiếm thì không có ai...

- Chậc, dạo này tai mình kém quá rồi, nghe tiếng gió lại tưởng có người.

Tiêu phủ...

- Học học, mệt chết ta, người ăn gì mà nặng quá vậy? (Lạc Hy vuốt vuốt ngực thở hổn hển).

- Người là pháp sư mà, có một đoạn đường vậy mà đi cũng kêu mệt.

- Người thì biết cái gì? Chủ nhân ta đang mang thai, đương nhiên là không dùng pháp thuật được lâu rồi.

- Thằng nhóc này cũng ghê ghớm nhỉ. Ủa? người có thai, nói vậy người có chồng rồi sao? Sao người nói người mới đến đây có vài ngày.

- Hầy. thế mới khổ. Ta vì cứu bạn mà chết. Diêm Vương niệm tình gia gia ta nên cho ta một cuộc sống mới. Người này là nương tử của người ta a, nhưng chồng không may bị hại chết, em chồng mưu đoạt gia sản đổ tội cho nàng ta giết chồng. Phụ thân nàng thương nàng nên đưa nàng đi trốn. Vì không chịu nổi đả kích nàng ta đã hôn mê rồi chết. Vậy là ta xuyên vào. Vậy còn người, sao lại xuyên?

- Hầy. chuyện kể ra dài dòng lắm. Chuyện là thế này, vào một ngày đẹp trời... bỏ lô ba la... Chuyện là thế đấy. (chuyện là thế nào ta sẽ viết trong truyện : “Không yêu nam nhân? Ta bắt người phải yêu” mà ta dự định cho ra mắt sau khi kết thúc bộ truyện này)
- Oa thì ra người là hoàng hậu của nước này, lại còn là một biến thái nữ nhân a. (nhìn lại mình, ôm lấy thân) này ta cảnh cáo người, ta chỉ yêu nam nhân không thích nữ nhân, người đừng có mà làm bậy nha.
- Người nói cái gì đây. Lòng ta chỉ có Băng Tinh thôi. Nàng chết đã hai năm rồi, ta cũng dần muốn quên đi rồi. Ta đang học cách yêu nam nhân. Tuy rằng rất khó nhưng bây giờ ta đối nữ nhân không còn rung động nữa rồi.
- Nếu vậy thì tốt, người nên cố gắng đi. Như vậy sẽ tốt hơn cho người. Nói thật ta cũng thật hâm mộ người với cô nương đó a. Các người ít nhất còn có những ngày tháng sống bên nhau. Còn ta, chồng ta ta cũng còn chưa gặp mặt a. Lại còn hoài thai đứa nhỏ của hắc nữa. Nhưng dù sao ta vẫn muốn sinh nó ra.
- ừm, người nói thế cũng đúng. Ấy, mà người định mở tiệm như thế nào?
- Thôi, để mai nói đi. Ta mệt quá rồi. đi ngủ thôi.(leo lên giường)
- ừ (định leo lên giường)
- này người làm gì?
- Đi ngủ a.
- Ai cho người ngủ cùng ta. Ngủ chỗ kia (Chỉ một cái giường được kết bằng dây leo Dung Mệnh mới làm)
- Tại sao a?
- Mặc dù người nói bây giờ người bình thường, nhưng dù gì người cũng từng là biến thái nữ nhân. Ai biết người sẽ giữ trò gì.
- ... (đành lủi thủi đi về phía đó). Không tồi, cũng khá êm ái. Chúc người ngủ ngon.
- Người cũng vậy.

Chỉ một lúc sau, Lạc Hy đã chìm vào giấc ngủ ngon lành. Tiểu Bảo nằm yên chăm chú quan sát nàng. Cô nương chính là người trong truyện của Sao Băng a, thật xinh đẹp. Lúc này chắc hẳn là đã uống Mạnh Bà canh đi. Hầy, đáng tiếc chưa đọc xong truyện thì đã bị xuyên không rồi. Ta thật tò mò không biết truyện kết thúc như thế nào, có hậu hay không có hậu? Với tính cách của Băng chắc sẽ là “happy end”. Mỉm cười, nàng đi vào giấc ngủ. Đêm nay không tìm thấy nàng, hẳn có lo lắng không?

50. Chương 50: Chiếu Bóng

Sáng hôm sau, ánh sáng rọi vào mắt tiểu Bảo, nàng hơi hơi chớp mắt rồi từ từ hé mở..

- Á.... Mẹ ơi.... Người ... người làm cái gì mà dí sát mặt vào mặt ta vậy hả?
- Hôm qua trời tối lại mệt mỏi ta không để ý kĩ người. Không ngờ người là một đại mỹ nhân a. Da trắng bóc như trứng gà, mắt phượng, mày ngài, môi đỏ thắm như hoa hồng, khuôn mặt trong sáng như nước. Thật là đẹp hiếm thấy trên đời. Tên hoàng đế đó thật có phúc a. (đôi mắt ngưỡng mộ).
- Người lảm bảm cái gì đây? Ta làm sao so sánh được với người. Nếu nói ta là biển thì người là trời đi, trong sáng thoát tục, đẹp đến mị hồn.
- Hắc hắc, ta cũng tự thấy ta rất đẹp a. không ngờ lại được sự đãi ngộ lớn đến vậy. nè mau dậy sửa soạn đi. Ta đưa người đi gặp mọi người.
- ừ. Mà nè, nhớ dấu thân phận của ta đi nhé. Nếu không sẽ uống công ta trốn đi chơi lắm.
- biết rồi.
- Đại sảnh...

- oa tỷ tỷ, cô nương xinh đẹp này là ai a? (nhỏ nước dãi).
 - Hoa Nhi, em có phải cũng bị biến thái rồi không? nhìn người ta bằng ánh mắt hám sắc thế hả?
 - Tỷ tỷ, em là người đam mê cái đẹp mà. Hihi.
 - Tiểu Bảo, đến đây. Mọi người, đây là tiểu Bảo, là bằng hữu mới quen biết của ta. Tạm thời nàng ấy sẽ giúp ta thiết kế trang phục. Tiểu Bảo, đây là cha ta, tên Tiêu Thượng Bình.
 - Chào Tiêu bá bá/ Chào cô nương.
 - Đây là nghĩa muội của ta, Hoa Nhi.
 - Chào.
 - Đây là Yên Phong, Lạc Lạc. Bọn họ là tuyệt linh hồ ngàn năm, đều là thuộc hạ của ta.
 - Xin chào cô nương/ chào 2 người.
 - Còn đây là thụ yêu ngàn năm mà người đã gặp hôm qua, tên Dung Mệnh.
 - Chào tiểu soái ca/ hứ, xú nữ nhân.
 - Người nói cái gì?
 - Thôi thôi, đừng chấp nó. Với nó ai cũng xấu chỉ có mình nó là đẹp thôi. Dung Mệnh. Việc ta giao người làm đến đâu rồi.
 - Đã xong rồi chủ nhân, giờ chỉ cần thu hoạch thôi.
 - ừm. Hoa Nhi. Đã tập hợp đủ người chưa?
 - Dạ đủ rồi tỷ tỷ.
 - Tốt, chúng ta tiến hành thôi.
- Bọn họ tiến ra ngoài, hướng biệt lâu đi tới. Dưới gốc cây lớn, có mấy nữ nhân đang đứng chờ họ.
- Xin chào mọi người, ta là Tiêu Lạc Hy, là người đã thuê các vị làm việc. Từ này ta là lão bản của MỸ NHÂN Y CỤC này.
 - Chào lão bản.
 - ừm, Vị này chính là Tống bà bà?
 - Vâng, chính là lão. Cô nương, cô muốn tôi truyền dạy kĩ thuật dệt sợi cho họ nhưng mà nếu không có bông, sẽ không dệt được đâu a.
 - Lão bà, bà yên tâm. Mọi người, theo tôi đến nơi này.
- Nói rồi nàng dẫn bọn họ đi về phía sau của biệt lâu. Nơi này không biết từ lúc nào đã mọc rất nhiều cây bông, mà còn đang thời kì thu hoạch.
- Oa, chính là cây bông a. Cô nương, làm thế nào mà cô trồng được vậy?
 - Không phải ta trồng, mà là Dung Mệnh. Dung Mệnh, người nói cho họ biết đi.
 - Vâng. Những cây bông này được mang giống từ Phong quốc về. Vì đất ở đây đa phần là bị chua, ta đã xới vùng đất gần những cây có tàn lá rộng, sau đó rắc vôi bột, rồi lại xới lại, gieo hạt giống xuống. Chỉ cần cung cấp đủ nước, cùng phân bón, kèm theo dùng bẫy xua chuột và sâu bọ, sau một tháng, cây sẽ phát triển đều a. (thực ra là ta làm phép nên thời gian còn có 1 ngày).
 - Oa thật giỏi, tiểu huynh đệ thật có tài a. làm sao mà cậu làm được vậy. Giỏi quá.
 - Hihi là cha ta đây.
 - Nào mọi người, mau giúp mỗi người một tay thu hoạch bông đi a. lão bà, bà chỉ cho họ cách chọn bông đã chín và tốt a.

Nói rồi, bọn họ mỗi người xách một cái giỏ đã được chuẩn bị để sẵn trong góc vườn, bắt đầu thu hoạch theo chỉ dẫn của bà lão. Lạc Lạc, Yên Phong cũng xông pha giúp họ một tay.

Hoa Nhi thì mài mực cùng màu vẽ để cho Lạc Hy cũng Tiểu Bảo vẽ mẫu thiết kế.

- Nè, Lạc Hy, ta thấy ở chỗ viền áo này nên may màu vàng a. như thế này này... đúng đúng rồi...
- Nếu vậy thì ống tay áo cùng cổ áo cũng phải có màu như vậy a.
- Đúng thế... Ấy, ta nghĩ chỗ cổ áo này nên làm cứng lên một chút, hơi dựng lên như thế sẽ làm người mặc có khí chất, bớt cứng nhắc.
- ừm ta cũng nghĩ vậy. Này, chiếc áo này màu trắng viền vàng, nên làm đai đeo màu gì a? ta nghĩ nên làm màu vàng.
- ừm, thế cũng hợp lý đấy. hầy, trang phục nam nhân thật phức tạp.
- ...
- ...
- Lão bản, bông đã thu xong rồi.
- Nhanh vậy sao? Cũng được khá nhiều. Nào mọi người rửa chân tay mặt mũi vào ăn cơm đã, lát chúng ta làm việc tiếp.

Buổi chiều...

- Này, mấy người được chọn may vá đâu?
 - Dạ chúng tôi đây.
 - Nói cho ta biết tên đi.
 - Tiểu nữ Tú Cầu, Diên Vĩ, Đình Hương, Ngọc Lan, Quỳnh Hoa.
 - ừm, tên rất hay, là tên các loại hoa a. Người cũng rất đẹp. Mấy người xem qua bản vẽ, sau đó cho ta ý kiến. Nếu ổn rồi chúng ta bắt đầu tiến hành. Đây (đưa bản vẽ), còn Tổng bà bà cùng những người còn lại hãy sang bên này.... Đây chính là dụng cụ kéo sợi, có đầy đủ mọi thứ để chuẩn bị cho các khâu từ đơn giản đến phức tạp. Bên này là khung cửi dùng để dệt vải. Đây không phải là khung cửi bình thường, con thoi này được làm từ gỗ trầm hương ngâm cùng với một số hương hoa, khi dệt, mùi thơm sẽ thấm vào từng sợi vải. Có cả thảy 12 con thoi có mùi thơm của 12 loài hoa khác nhau. Mọi người hãy học cách đoán biết. bên này chính là nơi nhuộm vải, thuốc nhuộm này được chế biến 100% là chất liệu thiên nhiên, không ảnh hưởng đến sức khỏe của mọi người. Mọi người có thắc mắc gì không?
 - không có. Lão bản, cô thật giỏi a, thật khâm phục.
 - mọi người đừng quá khen nếu không ta sẽ kiêu ngạo mất (thực ra là : “ cảm ơn cảm ơn, ta vốn dĩ giỏi thế mà”). Tất cả hãy mau chóng làm việc đi. À quên, 2 bộ trang phục này (chỉ vào 2 bức tranh trên tay Diên Vĩ) là ta thiết kế riêng cho Tam Vương gia, vậy nên khi mảnh vải đầu tiên dệt xong, chúng ta mới dùng nó để may áo. Nào (vỗ tay bốp bốp), 1...2...3 bắt đầu.
- Mọi người ngay lập tức bắt tay vào làm việc, xế chiều đã may xong gần bốn mươi chiếc áo, dệt xong 2 tấm vải. Lạc Hy đổ thuốc nhuộm màu trắng và màu vàng vào hai thùng nhuộm. Cho hai tấm vải vào nhuộm rồi phơi lên. Đến tối, vải đã khô, họ đem giặt lại rồi phơi tiếp lên. Bọn họ làm muốn may nốt hai chiếc áo nhưng Lạc Hy bảo họ nghỉ ngơi, mai đến làm tiếp. Khi họ đã về rồi, nàng dùng phép biến hoá lên hai tấm vải, đưa sinh khí của trời đất vào đó, lấy ánh sáng của mặt trăng cùng các tinh tú dệt thành những sợi chỉ óng ánh. Nàng bắt đầu công việc cắt vải. Hôm trước vì đã “ đo” thử thân hình của Cảnh Thiên nên nàng cắt một cách chính xác. Một canh, hai canh...
- Lạc Hy, người không đi ngủ sao? Vẫn còn may quần áo à? Ấy, đây là gì? Vải này khác hẳn với vải ta đã dệt chiều nay, còn nữa, người lấy đâu ra những sợi chỉ đẹp như vậy?
 - Ta dùng pháp thuật để biến hoá a. Người đừng phiền ta, ta đang rất tập chung a.

- Hầy, người nói bộ đồ này may cho Tam vương gia. Tam vương gia Hạ Cảnh Thiên phải không?
- Đúng thế.
- Thấy người tỷ mỹ từng chút như vậy, lẽ nào người có ý với hần rồi.
- Người đừng nói bậy, chẳng qua ta thích 2 bộ đồ này. Ta cảm thấy chúng rất quen thuộc, như đã thấy ở đâu đó. Vậy nên, ta muốn tự tay may chúng.
- Ồ ồ, thế chứ không phải là người sẽ mặc chúng vào ngày mai sao?
- Nói bậy. Đi ngủ đi. Đừng phiền ta.
- Được được. oa good night.

Lạc Hy vẫn chăm chú may quần áo, càng may càng hăng say, từng đường kim mũi chỉ rất cẩn thận tỷ mỹ. Hoa Nhi ở phòng bên vẫn chưa ngủ. Cuộc nói chuyện giữa Tiểu Bảo và tỷ tỷ vừa rồi nàng đều nghe thấy.

Tỷ tỷ à, đó là những bộ đồ người đã từng may cho hoàng thượng khi ngao du bên ngoài a. Dù tỷ có uống vong tình thủy thì sao chứ, trong tận sâu trái tim tỷ vẫn còn in sâu một chiếc bóng...

51. Chương 51: Thị Vệ??? (Hạ)

- OA, (vươn vai), ngủ đã quá.
 - Tỷ tỷ, nhắc tỷ bao nhiêu lần rồi, không được...
 - Được rồi, được rồi. Cảnh Thiên, hôm nay người tới sớm quá vậy?
 - ừm, ta mang cho nàng ít thuốc an thai, còn có một ít nhân sâm cùng tổ yến mang ở trong cung ra. Nàng nhớ uống thuốc đều đặn, ăn uống đầy đủ thì đứa trẻ mới khỏe mạnh a.
 - hầy, ăn ăn ăn. Ngày nào cũng ăn. Người xem, người ta bây giờ giống hệt cái thúng rồi nè. (xoay một vòng).
 - Xi... Nhưng mà bụng nàng cũng lớn thật đấy, mới có 4 tháng mà đã to như 6 tháng rồi ấy.
 - Hầy, người đừng nói nữa, ta lại tự ti a. Ta bây giờ nhìn thật xấu a.
 - Không có, nàng càng ngày càng đẹp, ta nói thật đấy.
 - Người à nha, miệng còn ngọt hơn cả đường. À, đúng rồi. sao lâu quá không thấy tiểu Bảo tới thăm ta. Ta thật nhớ nàng ta a.
 - Tẩu ấy bị hoàng huynh cấm túc rồi. Cũng tại nàng, biết rõ huynh ấy sợ nhất là cái gì mà còn trêu chọc.
 - Ta chỉ đùa có xíu thôi mà. Lúc hần ghen thật đáng yêu nha. Lần đầu tiên ta nhìn thấy đàn ông ghen a. (sai lầm rồi, tỷ nhìn thấy nhiều là đằng khác).
 - xi... nè, cháo mang lên rồi, nàng ăn đi cho nóng. Trời bắt đầu chuyển lạnh rồi. Ta có mang một ít lông cáo đến, nàng may áo mà mặc nha.
- Lạc Lạc cùng Yên Phong nghe đến “lông cáo” lập tức sắc mặt âm lãnh đến kì lạ. Hạ Cảnh Thiên không biết vì sao, nhưng mà hần cảm tưởng sắp thấy địa ngục đến nơi.
- A, ta nhớ ra rằng có việc phải làm gấp. Nàng nghỉ ngơi cho tốt nhé. Ta đi đây (phẩn lệ).
 - Hi, hai người dọa khách của ta chạy mất rồi a. Hần đâu biết hai người là cáo đầu, chỉ là vô tình thôi mà. Nè, đằng nào cũng mang tới rồi không xài cũng phí. Mau đem đi bảo diên vĩ may cho ta một chiếc áo choàng. Đi đi.
 - Vàng.

Lạc Lạc ngậm ngùi bước đi, đau lòng nhìn đồng lông cáo. Buổi tối, chờ Lạc Hy đi ngủ, bọn họ gọi Ngân và Thuỷ lại, bảo họ viết một bức thư với nội dung kì lạ. Mặc dù chả hiểu gì, nhưng chủ nhân bảo sao tôi tớ nghe vậy. Viết xong, lại cầm một cây sáo nhỏ (giống cái còi ý) thổi lên vài tiếng một con chim ưng lớn từ đâu bay lại. Hoa nhi đặt bức thư ở dưới, đem hai chiếc mặt nạ sắt của hai tên kia để lên trên, gói lại rồi đưa Thuỷ buộc vào chân chim ưng. Nó vỗ cánh bay vút đi, mất hút trong bóng đêm.

Lại một tháng nữa trôi qua, Trường Khanh vội vã lấy cái bọc vải từ trên người Thiên Ứng xuống giao cho Thiên Lân...

“ Trong khi làm nhiệm vụ, bất cẩn để người ta thấy mặt, xin lấy cái chết để tạ tội. Xin đa tạ ân nghĩa người đã dành cho chúng thần bấy lâu nay. Chúng thần mãi khắc cốt ghi tâm. Nơi này không có manh mối gì về hoàng hậu. Xin hoàng thượng triển khai kế hoạch khác. Chúng thần hi vọng hoàng thượng cùng nương nường sớm ngày đoàn tụ. Hồng Ngân, Hồng Thuỷ xin vĩnh biệt”.

– Haizzzz! Bọn họ thật bất cẩn. đã biết quy định của ám vệ Linh quốc là lộ mặt bằng tử, vậy mà... Có lẽ nường thật không có ở nơi đó. Tìm nơi khác đi.

– Vâng....

4 tháng sau, Tiêu phủ...

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

– Hy nhi... (định xông vào).

– Vương gia, ngài không được vào, đây là điều cấm kị. (ngự y 1).

– Phải đó, vương gia. Nếu có chuyện gì không may đã có chúng thần ở ngoài này rồi (Ngự y 2).

Hạ Cảnh Thiên nóng lòng đi đi lại lại. So với người trong Tiêu phủ, hắn có vẻ còn sốt ruột hơn. Nghe tin Lạc Hy sắp sinh, hắn liền phái luôn 2 ngự y danh tiếng trong triều cùng bà mẹ giỏi nhất kinh thành đến, hắn ngồi trước cửa phòng chờ đợi, chốc chốc lại đi đi lại lại. Tiêu Thượng Bình lắc lắc đầu, tiểu tử này, có phải con của hắn đâu...

– Oa oa oa

– Sinh rồi sinh rồi, chúc mừng thiếu gia, là một tiểu nam hài a. (bà này tưởng Lạc Hy là vợ của Cảnh Thiên).

– Hay quá. Lạc Hy, người xem, là một tiểu nam hài a.

– ừm... AAAAAAAAAAAAAAAAAA...

– Chết rồi, vẫn còn đứa nữa. Mau mau, đem nước lại đây. Phu nhân, người cổ lên, ráng sức lên...

– Hy nhi, cố lên. (nắm chặt tay Lạc Hy).

– Aaaaaaaaaaaaaaa. Học... học... Ừ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

– OA OA OA

– Ra rồi, ra rồi. Lần này là một tiểu nữ tử a. Cung chúc thiếu gia, là long phụng song sinh a.

– Xấu quá (này này, dám chê con người ta hả?)

– Thiếu gia, trẻ mới sinh như vậy đó. Chỉ một lát là hết ngay thôi.

Bà mới tắm rửa cho đứa bé, bọc lại cẩn thận rồi đưa cả hai đứa đến bên giường.

– Phu nhân, người xem. Chúng thật đáng yêu a.

Lạc Hy chậm rãi đưa tay lên vuốt ve hai đứa bé, nhưng cánh tay mới đưa được nửa chừng liền rơi xuống, đôi mắt Lạc Hy nhắm chặt lại...

– Hy nhi/tỷ tỷ/ phu nhân. NGỰ Y, NGỰ Y ĐẤU...

Cùng lúc đó, ở hoàng cung Linh Quốc...

- Ngũ công chúa, không được đâu a. hoàng thượng đang bận nghị sự cùng các vị đại nhân...
- Người cút ra cho ta. Hoàng huynh, huynh mau ra đây.
- Miệng thì nói, chân thì đạp bay cánh cửa ngự thư phòng, không ai cản được. Tú Bình xách vác vác bụng bầu chạy thẳng vào trong, Lưu Thần lật đật chạy theo...
- Xảy ra chuyện gì?
- Hoàng thượng, ngũ công chúa...
- Hoàng huynh, huynh nói đi. Sao huynh lại để Lạc Hy bỏ đi.
- Ngũ công chúa (Trường Khanh), hoàng thượng vì chuyện này mà suy sụp rất nhiều, công chúa...
- Phải, là lỗi của trẫm, trẫm đã không quan tâm đến cảm nhận của nàng ấy. Bây giờ nàng ấy đã bỏ đi rồi, trẫm không tìm được. Trẫm thật không biết phải làm sao..
- Huynh còn nói, nếu huynh chịu nói với Lạc Hy, mọi chuyện đã không thế này. Nàng ấy còn mang thai nữa, tâm lí rất nhạy cảm. hức hức (nước nỡ).
- Muội... muội vừa nói cái gì? Muội... nói... Hy Nhi... Hy Nhi có thai????
- Chẳng lẽ huynh không biết? có ai làm chồng như huynh không? Giờ thì khỏi phải nói, với tính cách của Lạc Hy, nàng ấy tuyệt không lưu đứa nhỏ lại. Huynh đã phụ lòng tin của Lạc Hy, nàng ấy sẽ thống hận huynh, đời đời kiếp kiếp không tha thứ cho huynh...
- Vương Thiên Lãnh chỉ nghe “ầm ầm” sét đánh bên tai, đôi chân loạng choạng bước ra khỏi khán thư...
- Hy nhi.... bé con à.... (hai tay run run đưa ra).
- “BỊCH”....
- HOÀNG THƯỢNG/ HOÀNG HUYNH. MAU, MAU GỌI NGỰ Y....

52. Chương 52: Người Đó Là Ai?

- Ngự y, nàng ấy sao rồi?
- Hồi bẩm vương gia. Phu nhân đây chỉ là kiệt sức quá mà ngất đi. Thần đã kịp châm cứu điều khí cho nàng ấy rồi. Một ngày một đêm nàng ấy sẽ tỉnh a. Thần kê mấy đơn thuốc, khi nào nàng ấy tỉnh thì ngài hãy cho nàng ấy uống.
- Vậy mau đi đi..
- Vâng.
- Cảnh Thiên ngồi bên cạnh giường nhìn Lạc Hy nằm bất động. Thời khắc nàng ngất đi, tim hần như ngừng đập. Vì yêu nàng, hần yêu luôn cả đứa nhỏ của nàng. Hần thật rất sợ, mẹ con nàng mà có mệnh hệ gì, hần chắc sống không nổi. Đôi mày Lạc Hy hơi nhíu lại, nàng khó chịu? Hần vội nắm chặt tay nàng hơn, đưa tay vuốt mấy sợi tóc bết lại trên khuôn mặt nàng...
- Hy nhi, có ta ở đây, đừng sợ.
- P...P H U..Q U Â N...
- Lạc Hy hơi hé mắt ra, khó nhọc cất lên được hai tiếng rồi lại nhanh chóng chìm vào hôn mê. Hạ Cảnh Thiên thấy tim như ngàn vết dao cắt. Ngay cả khi thần trí không tỉnh táo, nàng cũng chỉ nhớ đến phu quân của nàng. Hần cười chua xót. Nguyên lai trong lòng nàng không có hần, chưa bao giờ có hần...
- Hoàng cung Linh Quốc...

– Hoàng thượng, người tỉnh?

– ...

– Hoàng thượng....

– Ra ngoài hết đi, trẫm muốn ở một mình...

– Nhưng mà....

– KHÔNG NGHE TRẦM NÓI GÌ SAO??? CÚT HẾT RA NGOÀI.

– Hoàng thượng thứ tội, chúng thần cút, chúng thần cút...

Bọn quan viên cùng thị vệ, cung nữ thái giám đều nhanh chóng lui hết, chỉ còn Trường Khanh là đủ can đảm đứng ở lại.

– Sao khanh còn chưa đi ra? Lời của trẫm, khanh còn không nghe rõ sao?

– Hoàng thượng, (mím cười buồn bã, tiến lên kéo lại chần cho Thiên Lân) Thần cũng có một nỗi đau chung với người. Hoa Nhi bỏ đi mà không một lời từ biệt. Hoàng thượng, người cần mau chóng khỏe lại, chúng ta tiếp tục tìm kiếm, biết đâu...

– Đủ rồi. Trẫm không muốn. Trẫm sợ... Trẫm sợ đối mặt với Lạc Hy, trẫm sợ ánh mắt căm hận của nàng ấy, sợ khi tìm được nàng ấy rồi, nàng ấy giả vờ như không quen biết trẫm. Trường Khanh, trẫm thật sự rất sợ...

– Hoàng thượng... (ngậm ngùi).

– Đưa lệnh của trẫm, kêu những ám vệ cùng những người được cử đi tìm hoàng hậu trở về, không cần tìm kiếm nữa...

– Hoàng thượng, việc này... (hốt hoảng)...

– Đủ, đừng nói gì thêm nữa. Sau này cũng đừng nhắc hoàng hậu trước mặt trẫm. Đi đi... (quay mặt vào trong).

– Vâng... (ngậm ngùi đi ra).

Hạ Quốc, Tiêu Phủ...

– Lạc Hy, người thế nào rồi? người làm ta lo chết đi được. (Tiểu Bảo khóc sưng húp hết cả mắt).

– Ừm ta không sao hết, đừng khóc. Người khóc hần sẽ đau lòng a. (chỉ Chính Thuần). Con của ta đâu?

– Đây thưa chủ nhân.

Thủy và Ngân mỗi tay bồng một đứa đưa đến trước mặt Lạc Hy. Tiểu nữ tử khuôn mặt thanh tú, đôi mắt hạnh to tròn, con ngươi linh động, giữa trán có ấn ký hình một bông hoa, lớn lên sẽ là một đại mỹ nhân. Còn tiểu nam hài, khuôn mặt khôi ngô, đôi mắt cương nghị, điều lạ là thằng nhóc này có mái tóc màu bạc, ấn ký trên trán thì lại nằm phía bên trái, cả người toát lên một vẻ lạnh lùng cùng một khí chất không biết nên gọi là gì? Vương giả? Đúng, chính là khí chất của quân vương. Tiểu Bảo vui vẻ đánh giá hai đứa bé...

– Lạc Hy, người xem, đứa bé gái này giống hệt người a. sau này lớn lên chắc sẽ đẹp y như người vậy. Còn thằng bé này, nó không giống người, có lẽ nó giống cha của nó a.

Tiểu Bảo vô tình nói ra mà không biết, sắc mặt của Cảnh Thiên đã có biến đổi trong chớp lát rồi bình thường trở lại.

– Hy nhi, nàng định đặt tên con là gì?

– Tiểu tử này gọi là Lân Phong, còn nữ nhi thì gọi là Lân Nguyệt.

– Cảnh Lân Phong, Cảnh Lân Nguyệt, tên rất hay tỷ tỷ. (thật ra là Vương Lân Phong và Vương Lân Nguyệt).

– ừm. Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.

Mọi người đều lui ra, còn lại một mình Lạc Hy vẫn nằm đó, đôi mắt nhìn lên đỉnh màn chăm chăm như đang suy nghĩ điều gì đó xa xăm lắm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoát cái đã đến ngày đầy tháng của Lân Phong và Lân Nguyệt. Hai đứa trẻ này cũng đến kì lạ. Trên bàn bày rất nhiều thứ không chọn mà nhằm vào hai cuốn sách của Lạc Hy. Lân Phong cầm trên tay sách võ công vầy vầy, cười toe toét. Còn Lân Nguyệt thì ôm khư khư quyển tiên pháp, không chịu buông. Lạc Hy mỉm cười, bọn nhỏ này có tương lai a. Dạy võ công, nàng giao cho Ngân, Thủy; pháp thuật thì giao cho Lạc Lạc và Yên Phong sau này dạy chúng. Ngoài ra, nàng chịu trách nhiệm dạy chúng cầm kì thi họa, nữ tặc...

Đêm dần buông xuống, Hoa Nhi muốn ru bọn trẻ ngủ nhưng Lạc Hy không chịu. Nàng muốn được ru con ngủ. Khi nàng hát ru, Hoa Nhi hơi giật mình. Bài hát đó...

Nàng lắc đầu, những gì đã từng tồn tại thì dù có cố quên cũng không có nghĩa là vứt bỏ được nó nha. Nghĩ xong Hoa Nhi quay qua dọn dẹp phòng để Lạc Hy đi ngủ. Đến khi dọn đến thư án, nàng thấy có mấy bức tranh. Tò mò nàng mở ra xem...

“Kịch”

– Hoa Nhi, muội làm sao thế?

– Tỷ tỷ, tỷ nhớ ra rồi đúng không? Tỷ nhớ lại rồi phải không?

– Không có, sao muội lại hỏi thế?

– Vầy, mấy bức tranh này... làm sao tỷ có?

– Muội nói bức tranh vẽ nam nhân này sao? Từ khi sinh Phong Nhi với Nguyệt nhi xong, hằng đêm ta đều mơ thấy hấn a. Có lúc mơ thấy hấn cười, lúc thì giận dữ, lúc thì ôn nhu, phải rồi, bài hát ru vừa rồi cũng là ta nghe hấn hát... Ta thấy kì lạ nên đã vẽ lại. Hoa Nhi, người đàn ông này là ai? Ta có quen hấn không? Hoa Nhi, sao muội lại khóc? Có chuyện gì?

– Tỷ tỷ, lòng đã yêu không thể từ bỏ, tại sao còn muốn quên đi chứ. Tại sao tỷ phải hành hạ bản thân mình như vậy? (khóc nức nở)

– Muội nói gì sao ta không hiểu?

– Tỷ tỷ, người này chính là tỷ phu, chính là người tỷ yêu nhất và hận nhất a. Tỷ tỷ, tỷ vẫn không thể quên được người ấy. (nói rồi ôm mặt chạy đi, trong lòng Hoa Nhi thấy nhớ Trương Khanh dữ dội).

Hoa Nhi bỏ đi rồi, Lạc Hy còn trân trân một chỗ. Nàng vuốt ve khuôn mặt trong bức tranh...

– Người này chính là phu quân của ta sao? Tại sao đêm nào cũng xuất hiện trong giấc mơ của ta, những cử chỉ của hấn làm ta rung động. Vì sao?????

53. Chương 53: Gặp Người Trong Giấc Mơ

Năm năm sau...

– Đồng chí nương, đồng chí muội, 2 người định chuẩn dâu đó?

– A, ha ha, đồng chí Lân Phong, xin chào. Hôm nay trời thật đẹp ha.

– Ca ca, hôm nay nhìn huynh thật đẹp giai nha. Huynh hôm nay định làm gì?

– Không đánh trống lảng. Nói, hai người ăn mặc như thế này định đi đâu? Đừng nói lại đi kỹ viện nha. Hôm trước hai người nháo

còn chưa đủ sao?

– Đâu có, ta sao lại đến nơi đó chứ. Phong nhi, chúng ta đi tập thể dục thôi mà. Phải không Nguyệt Nhi.(nháy mắt).

– Phải a, tập thể dục thôi mà. 1 2 1 2...

Nhìn bóng hai người lắc lắc cái mông quay về phòng, Lãnh Phong phì cười. Sao hắn lại có người nương này nha, không chịu tu thân đã đành còn dạy hư cả muội muội. Hôm trước, hai người giả nam đi vô kĩ viện tranh giành nữ nhân với người ta, gây ra một trận đánh kinh thiên động địa. Từ hôm đó, ngoại công đã phái hắn cùng 2 vị sự phụ Ngân, Thủy giám sát chặt chẽ họ.

Lạc hy cũng Lãnh Nguyệt về phòng thở phì phì, hai mẹ con nhìn nhau, quay ra cửa nguyên rửa:

– Lãnh Phong chết bầm, chết dẫm, Lãnh Phong thôi.

Lạc Hy thầm nhủ, sao nàng lại có đứa con trai đáng sợ thế chứ. Hắn mới có 5 tuổi thôi mà đã hành sự như kẻ 15 tuổi vậy. Lạnh lùng, lãnh huyết.

/Cảnh Lãnh Phong – Vương Lãnh Phong/

/Tương lai khi lớn lên là đây /

– Nương, con muốn đi chơi a. Mấy ngày nay ở trong nhà con sắp mọc rễ đến nơi rồi.

– Con tưởng ta không muốn đi sao. Nhưng mà phải nghĩ cách thoát khỏi Lãnh Phong mới được.

– Hai người muốn thoát khỏi ai????? (lù lù đi vào)

– Đâu, làm gì có. Ai nói thế? (chối ngay được).

– Hừ, biết điều là tốt (hông nặng, con mà nói với mẹ thế à?).

Đây là thiệp mời trong cung, hôm nay hoàng đế Linh quốc đích thân sang Hạ Quốc mừng thọ hoàng thượng, nhưng mục đích chính là để cầu thân. Bảo di nương muốn nương chuẩn bị một số trang phục thượng hạng tặng cho người ta. Nương chuẩn bị đi.

– Hoàng đế Linh Quốc ư, ông ta trông như thế nào? Có đẹp trai không?

– Ai mà biết. Không nói với nương, con đi luyện công đây.

– Hắc hắc, Nguyệt Nhi, tối nay chúng ta lại được đi chơi rồi.

– Con cũng được đi sao?

– Được chứ. Mau, cùng nương chuẩn bị.

– Yes, madam. (bé này giỏi tiếng anh ghê).

/Cảnh Lãnh Nguyệt – Vương Lãnh Nguyệt/

/Tương lai là đây/

Quay lại mấy tháng trước, hoàng cung Linh Quốc...

- Mẫu hậu, người đừng khóc nữa, làm ơn đi mà.
- Lân Nhi, con nói 5 năm, nếu 5 năm không tìm được Hy nhi, con sẽ lập tân hậu mà. Sao giờ lại thoái thác. Mẫu hậu đã già lắm rồi, muốn có một đứa cháu a, muốn nhìn thấy có người nối ngôi a. Bao nhiêu năm qua con chỉ vùi đầu vào chính sự, nữ nhân không màng. Ta chọn nữ nhân cho con, con liền đuổi đi. Rốt cuộc con muốn thế nào? Con muốn ta chết mới vừa lòng phải không?
- Mẫu hậu, xin đừng quá xúc động. Hoàng huynh (Thiên Chính đưa đôi mắt ai oán nhìn Thiên Lân).
- ...
- Ấy da, trời đất ơi, con ta không nghe lời nữa rồi, ta sống để làm cái gì? Hoàng thượng à ta không còn mặt mũi nào gặp người nữa (hoàng thượng ở đây là tiên hoàng ý). Thiên a, hãy để ta chết đi cho rồi (nói rồi nhắm mắt lao đầu về phía cây cột) (giống Hoa Nhi ghê).
- Mẫu hậu, đừng... Hải nhi nghe theo người. Thiên Chính, việc triều chính giao lại cho đệ, ta lập tức đến Hạ Quốc cầu thân. Lập tức đi liền. Trường Khanh... (phi thân đi, thực ra là đi trốn)
- ... Khà khà khà (hai người nhìn nhau cười nham hiểm).
- Hiện tại, Hạ Quốc...
- Nương, mau lên, nếu không sẽ không kịp thấy mặt hoàng đế Linh quốc đâu.
- Chứ tại ai mà chúng ta tới muộn thế này, ai kêu con giữa đường làm nữ hiệp làm gì?
- Tại tên đó rất xấu xa, chộc ghẹo con gái nhà người ta a...
- Ai? (chặn lại).
- Là ta.
- Quận chúa, tiểu quận chúa. Xin mời vào trong. Hoàng thượng cùng hoàng hậu đang đợi. (oai ghê, lên quận chúa hồi nào vậy).
- Ừm... Hy nhi/ Nguyệt nhi, tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.
- Nghĩa muội, nghĩa tử bình thân. Mau tiến lại đây. (chỉ một cái ghế bên cạnh tiểu Bảo).
- Tạ hoàng thượng... Tiểu Bảo (thì thầm), hoàng đế Linh Quốc đâu?

– Hấn đi đường xa mới tới, đang tẩy trần ở Khan phòng. Chắc một lát nữa sẽ tới.

– Ủm. À, ta nhớ ra có việc, ta đi ra ngoài một chút lát quay lại liền. (nói rồi nhanh chóng đi, Cảnh Thiên còn chưa kịp chào hỏi).

– Xi... di nương (thì thầm), nương con chắc lên đi xem mặt hoàng đế Linh quốc rồi.

– Đúng thế, gì chứ nếu nghe thấy tiếng trai đẹp mà không được gặp ngay, nàng ta không chịu ngồi yên đâu.

Đúng như hai người họ bàn luận, Lạc Hy mới đi ra khỏi Hạ Thanh điện liền dáo dác ngó trước nhìn sau, xác định không có ai mới hoá thành con mèo trắng rất đẹp, nhanh chóng phi thân lên nóc nhà, mất hút trong màn đêm.

Chẳng mấy chốc mà đến Khan phòng. Hoàng cung này, Lạc Hy đi nhẵn đất rồi, chẳng nơi nào nàng không biết cả. Cạy một hòn ngói nhỏ, con mèo nhìn quanh. Quái, sao không có ai. Nghĩ vậy, nàng uốn cái thân mèo, phi xuống đáp trên cái bàn. Nhìn quanh thấy có người đang tắm, trong hơi nước mập mờ, người đó thoát ẩn thoát hiện. Sự tò mò giết chết con mèo, nàng mèo Lạc Hy rón rén lại gần. Xịt.... Máu mũi phun toát loạn. Mẹ ơi mỹ nam, phải nói là cực phẩm của nhân gian a, mỹ đến tột cùng. Mấy nam nhân nàng gặp trước đây bao gồm cả Ngân và Thuỷ cũng không đẹp bằng hấn nha. Nhưng mà... gương mặt này... Nàng nhảy lên thành dục bồn, cố đưa cái mặt với đôi mắt mèo lại gần hấn. Chợt hấn mở trừng mắt, Lạc Hy sững người. Một người một mèo kinh ngạc nhìn nhau. Lạc hy mắt thẳng băng đang muốn đắm xuống mặt nước, nhưng nàng nhắm mắt hồi lâu vẫn không thấy gì, mở mắt ra thấy hấn đang đỡ nàng.

– Ô một con mèo, rất xinh đẹp. Đôi mắt của ngươi rất giống người trong lòng của ta. Ngươi là mèo của ai? Mặc kệ. ta chiếm ngươi làm của riêng.(đứng dậy).

– Xịt... meo meo meo (này đừng có câu dẫn ta thế chứ) (đưa tay mèo lên che mắt).

– Nga, một con mèo háo sắc. Rất thú vị.

Hấn đem nàng đặt trên cái giá, cứ thế tông ngồng trước mặt nàng mặc quần áo, Lạc Hy không biết đã chảy không biết bao nhiêu máu mèo, nếu hấn không nhanh mặc đồ vào thì chắc nàng sẽ chết vì mất quá nhiều máu.

– Cùng ta đi đến yến hội nào. (bẻ nàng đi cùng).

– Trường Khanh... đi thôi.

Mẹ ơi, lại một soái ca nữa. Hôm nay ta thật may mắn, gặp được 2 cực phẩm nhân gian a, lại còn được ở trong lòng một tên sờ mó khắp nơi. Hắc hắc, đậu hũ của tên này hảo ngon a.

– Sắc miêu, làm cái gì đây? Sàm sỡ ta hả?

– Meo. (đầu có, lắc lắc đầu mèo).

– Nga, hoàng thượng. Con mèo này thật lạ a.

– ừ. Đến rồi.

– HOÀNG ĐẾ LINH QUỐC GIÁ ĐÁO.

– THAM KIẾN CẬN ĐẾ.

– Đa tạ, các vị miễn lễ. Hoàng đế Linh quốc kính chào bệ hạ, chào hoàng hậu.

– Cận hoàng không cần khách sáo. Mời ngồi (chỉ một cái ghế ngay cạnh mình).

– Đa tạ.

Các công chúa, quận chúa của Linh quốc thấy mặt Thiên Lân thì tim đập chân run, mặt đỏ bừng bừng. Có nàng xúc động quá còn ngất tại trận phải đưa đi “ cấp cứu”. Trong suốt buổi yến tiệc càng nàng thi nhau trở tài, bất quá Thiên Lân vẫn chẳng thèm ngó lấy một cái. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ chăm chú đút cho “con mèo” ăn. Lân Nguyệt thấy Lạc Hy trong lòng Thiên Lân hưởng thụ thì đôi mắt tinh ranh loé lên. Nương à, người muốn hưởng thụ mỹ nam sao? Bất quá ta không thể cho người toại nguyện a. Nói rồi rời ghế đi tới phía Thiên Lân...

54. Chương 54: Phụ Tử Đối Mặt

Kinh thành Hạ quốc...

– hộc hộc, Trường... Trường Khanh... người làm gì mà kéo ta chạy như điên vậy. Hộc... hộc...

– hộc hộc... thần... thần nhìn thấy... một người... rất giống... Hoa Nhi...

– đầu... đầu????

– Mất... mất dấu rồi... tới đây không thấy nữa...

– Hay là người của phủ này? Thử vào xem thế nào.

– Nhưng tự dừng vào nha người ta, thần thấy hơi kỳ a.

– Vậy thì trèo tường vào.

– ...

Thiên Lãnh vừa mới phi thân lên thì đụng ngay một vật nhỏ nhỏ từ trong bay ra.

“Bịch” ...

– Ui da, đau chết ta rồi. ô ô ô...

– Người nằm lên người ta thì đau cái nỗi gì?

– Là thằng nào cản đường của bà... ơ... đây chẳng phải là thúc thúc xinh đẹp sao? Sao lại trèo tường ăn trộm a?

– Là cháu sao? Ta không trộm, chỉ là thử nhảy lên xem thôi. Vậy chứ sao cháu lại bay từ trong ra, còn nhỏ mà võ công cũng lợi hại a.

– Suyt... cháu trốn ca ca đi chơi. Để ca ca biết được thì thăm lắm đó...

– KHÔNG PHẢI THĂM ĐÂU MÀ LÀ CỤC KỲ THĂM.

Mấy người bọn họ ngược lên nhìn. Một tiểu mỹ nam đang đứng trên bờ tường nhìn họ. Khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn không khỏi có một tầng sương lạnh. Thiên Lãnh hơi ngẩn người. Tiểu tử này có mái tóc rất đặc biệt, cũng có ấn ký trên trán, bất quá lại nằm phía bên trái. Trường Khanh cũng hơi hoảng. Hắn chơi cùng với Thiên Lãnh từ khi còn nhỏ nên khi nhìn thằng nhóc này, hắn tưởng như nhìn thấy một Thiên Lãnh thứ hai.

– Ca ca, uội đi chơi đi mà. Muội đi cùng với thúc thúc xinh đẹp này a, không sao đâu mà. Muội thề lần này muội không nháo nữa. nha, nha.

– Ta nhắc lại lần thứ 100 lẻ 7. Ta không bao giờ tin muội lần thứ ba đâu. Theo ta trở về.

– Không chịu đâu, hu hu, thúc thúc à, người thuyết phục ca ca cho con đi, nha nha (mắt long lanh).

– Ân (hoàn toàn bị thuyết phục). ta muốn nhờ Nguyệt Nhi đưa đi dạo phố. Nếu không tin tưởng, cháu có thể đi cùng chúng ta. Thế nào? (ánh mắt nghiêm nghị)

– ... (nhảy xuống)... đi thôi.

– Yeah, yeah...

Lãnh Nguyệt nhảy cẫng lên vui sướng kéo tay Thiên Lãnh đi hết chỗ này chỗ khác. Lãnh phong ôm kiềng đi theo phía sau, mày hơi nhíu lại. Vì sao lúc này hắn lại đồng ý đi cùng họ nha, hắn cảm thấy lời người kia nói ra, hắn không thể không nghe theo. Trường Khanh đi song song với Lãnh Phong, nhìn hắn không rời, chốc chốc

lại đưa mắt nhìn Thiên Lãnh đang cười toe toét chơi đùa với Lãnh Nguyệt. Sau cùng, nhin không được nữa...

– Tiểu huynh đệ, người tên gì?

– Cảnh Lãnh Phong.

– Cảnh Lãnh Phong, cái tên thật đặc biệt. Ta thấy hai huynh muội người có vẻ xuất chúng. Cha mẹ người chắc không tầm thường a.

– Cha ta đã qua đời năm năm trước rồi, nương ta là Lạc Sương Quận chúa, là nghĩa muội của hoàng hậu, cũng là chủ nhân của Mỹ nhân y cục chuyên phục vụ chuyện may mặc cho cả nước.

– Nga, nói vậy người cũng coi là hoàng thân quốc thích rồi.

Nương người tên gì?

– Không tùy tiện nói được.

– Người không nói ta đi hỏi người khác cũng bằng nhau cả thôi.

– Tiêu Lạc Hy.

– Hả?

– Tên của nương ta, Tiêu Lạc Hy. Nơi các người mới đứng vừa rồi là phủ đệ của nhà ta, Tiêu phủ.

“Ầm, ầm, ầm”... Trường Khanh bị sốc đứng chết trân một chỗ. Đi mòn đế dầy tìm không ra, không ngờ sắp bỏ cuộc đến nơi lại vô tình gặp lại. Hắn quay ngoắt lại, nắm chặt vai Lãnh Phong khiến Lãnh Phong hơi nhăn mặt...

– Nương người thật tên Tiêu Lạc Hy, có phải nàng ta có phụ thân là Tiêu Thượng Bình, nghĩa muội Tiêu Hoa Nhi còn có cả hai con Tuyết Linh Hồ ngàn năm tên Lạc Lạc và Yên Phong???

– Làm sao người biết điều này? ?(há hốc miệng ngạc nhiên).

– Cha người tên gì???

– Cảnh Lãnh Thiên.

Uỳnh... uỳnh... trời ơi. Đang nói chuyện với hắn chính là Thái tử a, là con của hoàng thượng a. Trường Khanh đang muốn chạy đến nói cho Thiên Lãnh hay thì trong tầm mắt xuất hiện một thân ảnh làm tâm hắn thất lại.

– A, Hoa di nương, con ở đây. (Lãnh Nguyệt vẫy vẫy tay với một thân ảnh áo tím).

Hoa Nhi nghe tiếng quay lại tươi cười, đang định mở miệng gọi nhưng lại nhìn thấy thân ảnh phía sau Lãnh Nguyệt, nàng sững sờ, giở tóc trên tay rơi xuống...

- Hoàng... hoàng... sao... sao... lại...
 - Hoa Nhi (Thiên Lãnh cùng Trường Khanh đồng thời thốt lên).
 - Hoa Nhi, Hoa Nhi của ta (nhào lên ôm chặt lấy), người có biết ta nhớ người đến nhường nào không? Sao lại nhẫn tâm đối xử với ta như vậy (mắt đỏ hoe).
 - Trường Khanh... hức... Trường Khanh... ta cũng thật nhớ người (ôm chặt lấy Trường Khanh, khóc ròng).
- Lãnh Phong và Lãnh Nguyệt đứng trân trân chả hiểu chuyện gì, hai người này quen Hoa di nương?
- Hoa Nhi, Lạc Hy đâu? Nàng đang ở đâu, nàng thế nào??? (khẩn trương).
 - Hoàng thượng, nơi này không tiện nói chuyện, hãy đến trà lâu kia đi. Phong Nhi, Nguyệt Nhi cùng đi đi, đã đến lúc cho các con biết mọi chuyện rồi.
- Bọn họ tiến đến một trà lâu phía nam thành. Thiên Lãnh vừa ngồi xuống, Lãnh Nguyệt đã leo tót lên ngồi ung dung trên đùi hắn.
- Lãnh Phong nhăn mày, lên tiếng nhắc nhở, Hoa Nhi mỉm cười nói không sao.
- Lãnh Phong, Lãnh Nguyệt, người này chính là hoàng đế của Linh quốc, là phụ hoàng của hai con.
 - Hả??? (đồng thanh) Di nương nói gì vậy, cái gì mà phụ hoàng a?
 - Hoa Nhi, người nói chúng chính là con của ta??? (ngạc nhiên + vui mừng).
 - Phải, Phong nhi, Nguyệt Nhi, phụ hoàng chính là phụ thân, là cha.
 - Thế là thế nào? Không phải nương nói cha của chúng con đã chết rồi sao? Sao bây giờ lại mọc ra một cha nữa? (Nguyệt Nhi ngây thơ hỏi, Thiên Lãnh đau lòng, Hy nhi, nàng hận ta đến vậy sao?).
 - Hai đứa nghe di nương nói đây, chuyện xảy ra từ năm năm trước...
!~@#\$\$%^&&*%\$#@!...
 - Thật vậy sao? Nói vậy thúc thúc xinh đẹp đây là phụ thân của chúng con sao? Nga, phụ thân. (ôm cổ Thiên Lãnh, Thiên Lãnh mừng rớt nước mắt).
 - Di nương, theo lời người nói thì chúng con họ Vương chứ không phải họ Cảnh sao? Nương của con đã quên hết tất cả mọi chuyện? Vậy làm sao mới có thể làm nương nhớ lại?
 - Ta cũng không biết, Phong Nhi, đến bên phụ thân con đi. (đẩy

đẩy).

– Phong Nhi, lại đây (xoè tay ra).

– Không.

– ... (sốc toàn tập)...

– Chờng nào nương của ta chịu gọi người hai tiếng phu quân, ta mới nhận người là phụ thân của ta. (nói xong lạnh lùng bước đi).

– Phong Nhi, Phong...

– Phụ thân, mặc kệ đi. Ca ca luôn như vậy mà. Huynh ấy chỉ giả vờ thôi, chứ từ lúc đầu huynh ấy đã công nhận người là phụ thân rồi. Phụ thân, Nguyệt Nhi thật vui quá, vậy là Nguyệt Nhi có phụ thân rồi. (dụi dụi mắt vào cổ Thiên Lãnh).

– Ân, Nguyệt Nhi, phụ thân cũng thật hạnh phúc a. Nguyệt Nhi, chúng ta về gặp nương của con, được không?

– Vâng, a, phụ thân biết không, con mèo mà hôm qua phụ thân ôm chính là nương a. hihhi

– Thật vậy sao? Thảo nào ta thích nó như vậy. Nào, chúng ta đi. Công Lãnh Nguyệt trên vai, Thiên Lãnh vừa đi vừa hát, làm trò cho Lãnh Nguyệt cười, bản thân hắn cũng cười thật hạnh phúc. Hắn sắp gặp lại nàng...

55. Chương 55: Yêu Lại Từ Đầu

– Nương/ tỷ tỷ.

– Ân. Ô. Ai đây? Trông quen quen...

– À, ta là Vương Thiên Lãnh, hoàng đế Linh Quốc.

– Người... đúng, chính là người (hung hỏ bước đến), ta hỏi nguwoi, tại sao người cùng tướng công ta giống nhau đến vậy? Các nguwoif có quan hệ gì sao?

– Hy Nhi, xin lỗi nàng. Ta đã khiến nàng chịu khổ rồi...

– ?????

– Thực ra, là ta giả chết...

– ?????

– Nàng là hoàng hậu của ta, trên đường cải trang vi hành, chúng ta bị hoàng thúc của ta mưu sát. Lúc đó ta bị thương, đoán chắc sẽ không sống nổi, nàng bị sốc quá mà bất tỉnh. Chúng ta mỗi người một nơi, ta may mắn được cao nhân tương trợ nên thoát nạn. Hy nhi, (ôm chầm lấy), năm năm qua ta kiếm nàng thật vất vả

quá... (lại khóc rồi)

(Lãnh Phong + Lãnh Nguyệt : không hổ là phu thê, tài nói phét
đỉnh ngang nhau).

– Stop, khoan khoan đã (đẩy đẩy ra), người nói ta là hoàng hậu
của người?

– Ân.

– Người là phụ thân của các con ta?

– Ân.

– Hoa Nhi, tại sao lại gạt ta a?

– Tỷ tỷ, lúc đó chúng ta sợ phản đồ sẽ truy ra tung tích của
người nên đành phải dấu diếm. tỷ tỷ, tất cả cũng vì an nguy của
tỷ, hoàng tử và công chúa a. (đổ mồ hôi hột).

– Khoan khoan đã, chuyện này tạm thời ta tiêu không nổi. Ta... ta
thật có chút rung động với người, nhưng không có nghĩa là
ta chấp nhận người. Ta... ta... hãy, ta chẳng biết làm sao.

– Không sao, Hy nhi. (ôn nhu) Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu a.
Có được không? (Chu chu mỏ, mắt long lanh, Lạc Hy thấy có hai
cái tai mọc ra trên đầu hấn và đằng sau mọc ra một cái đuôi đang
vẫy vẫy).

– Đáng... đáng yêu quá à. Yes, ta đồng ý (đã dính bẫy, tất cả mọi
người đều nhìn Thiên Lãnh nữa khinh bỉ nữa kính phục).

– Nương tử... (ngân dài).

– Ách, ta nói, người đừng gọi ta như vậy, ta thấy muốn ói.

- Mặc kệ ta cứ gọi (trẻ con hết mức).

– ... (^^!)...

Vậy là bắt đầu từ ngày hôm đó, hấn báo với hoàng đế Hạ quốc là ở
lại Tiêu phủ, ngày ngày bám lại nàng không rời. Nàng ăn, hấn ăn,
nàng ngủ, hấn hát ru cho nàng ngủ, ru luôn 2 đứa nhóc phá đám
đêm nào cũng chen vào nằm giữa hai vợ chồng hấn, nàng quậy hấn
cũng quậy. Lạc Hy càng ngày càng thích người chồng này nha. Có
điều, cái hũ dấm của hấn mang theo khiến nàng bết thích hấn một
chút. Nàng nói chuyện với ông Trương hàng xóm, ghen; nàng cùng
tiểu Bảo ở một chỗ có cử chỉ hơi thân mật một chút, ghen; Cảnh
Thiên đến tìm nàng, ghen... Hấn thậm chí còn không cho nàng giao
du với Cảnh Thiên nữa, cứ lúc nào Cảnh Thiên đến hấn liền trưng
ngay ra cái bộ mặt lạnh trên mức lạnh. Cảnh Thiên tới hồi lâu,

mới nói được vài câu, chơi với Lãnh Phong cùng Lãnh Nguyệt một tý đã bị hấn nhìn cho tới chịu không nổi, xách mông ra về (tội quá, thương thầm Hy tỷ cả mấy năm trời). Hầy, hấn là đàn ông mà, tại sao cái hũ dấm lại đầy như vậy a? Bất quá nàng lại nghĩ ra trò mới a. Hắc hắc.

– Nương, nương cười thật đáng sợ.

– Ân, hai đứa lại đây. Từ hôm nay trở đi việc tắm giặt, nấu nướng, ăn uống của hai đứa, nương không phụ trách nữa.

– Tại sao? (Lãnh Phong lại nhăn mày)

– Không sao giăng gì hết. Hai đứa dạo này chỉ quần lại phụ thân, bỏ rơi nương nên những việc như vậy, kêu phụ thân của các con làm đi. (nói rồi ngúng nguẩy bỏ đi)

– ...

Thế là...

– Phụ thân, tắm cho con...

– Phụ thân con đói, con muốn ăn cháo đậu đỏ.

– Phụ thân, nhanh lên, con bồn lắm rồi.

– Phụ thân/phụ thân/ phụ thân....

–

Thiên Lãnh chạy ngược lại chạy xuôi, chóng hết cả mặt. vừa tắm cho Lãnh Phong vừa nấu cháo cho Lãnh Nguyệt, vừa mặc quần áo cho con trai lại đút cháo cho con gái, xong rồi lại giặt một đồng quần áo, dạy con gái văn, dạy con trai võ... Trong khi đó Lạc Hy chỉ đứng một bên hắc hắc cười rất đều. Đến nửa đêm, hấn mệt nhoài bò về phòng, vừa cởi áo ra tắm, hai đứa đã xông tuột vào...

– Oa, phụ thân. Thân hình của người thật đẹp nha (Lãnh Nguyệt).

– Ru con ngủ (Lãnh Phong).

– ... haizzzz

Sáng hôm sau, hấn vác đôi mắt gấu mèo đi tìm Lạc Hy...

– Nương tử... (thều thào).

– Ân? A, trời. mới có một ngày mà ngươi đã thành thể này sao?

Thật là, ai lại hành hạ ngươi như vậy? (con tỷ chứ ai, mẹ nào con nấy)

– ... (gục mặt trên bàn)... Nương tử, ta biết ta sai rồi, nàng tha cho ta được không?

– Ó, ngươi nó lạ thật, ta có làm gì ngươi đâu a. mang tiếng. Ta

phải vào cung đây, trưa nay ta muốn ăn thịt viên tứ hỷ. (nói rồi phẩn luôn để lại Thiên Lãnh đau xót với theo).

– Nương... tử...

Một ngày, lại một ngày cứ thế trôi qua. Thiên Lãnh ngán ngẩm nhìn đồng quần áo đã cao bằng hòn giả sơn. Hầy, cả đời làm hoàng đế anh minh thần võ, thế mà dưới tay vợ cũng chỉ là một siêu cấp thê nô. Thiên a, đúng là tự chuốc khổ vào thân mà.

– Phụ thân, con muốn đi chơi.

– Không được đâu Nguyệt Nhi, ta đang giặt quần áo , lát nữa còn phải dạy ca ca con văn thư. Con ở nhà chờ nương về được không?

– Không được, con muốn đi chơi. Không chịu đâu, ô ô ô, con muốn đi chơi, đi chơi, đi chơi... (mè nheo).

– Việc này...

– Nguyệt Nhi, đừng làm khó phụ thân con, bá bá đưa con đi chơi, chịu không? (Cảnh Thiên mới tới đã nghe tiếng Lãnh Nguyệt phụng phịu).

– Thiên bá bá, hay quá. Vậy cho con đi cùng Thiên bá nha phụ thân, nha nha... (long lanh).

– Được rồi, được rồi. nhưng nhớ đừng ăn vặt nhiều quá, trưa về còn ăn cơm a.

– Ok. Đi thôi Thiên bá.

– Ân.

Lãnh Nguyệt tung tăng kéo Hạ Cảnh Thiên hết chỗ nọ đến chỗ kia, ăn luôn miếng. Cảnh Thiên nói thế nào cũng không chịu nghe, hần đành mặc kệ.

– A, Thiên bá bá, cửa hàng bán bánh bao thịt mở cửa rồi. Thiên bá, người chạy qua mua cho con đi.

– Đông quá làm sao mà con chen vô được.

– Bá bá, con đứng đây được rồi. Người đi mua đi a. Bánh bao ở nơi này ngon nổi tiếng đó. Số lượng có hạn thôi. Đi mà, mua cho con đi, đi, điiii (lại mè nheo).

– Được rồi, đứng đây chờ bá bá nha. Nhớ đứng yên ở đó đó, không được chạy lung tung nghe chưa. Nhớ đó

Nói rồi Cảnh Thiên chạy vội đi, chen vào đám người đông đúc phía trước. Một lát sau...

– ặc ặc, thiếu chút nữa là tắc thở. Nguyệt nhi, mua được bánh

rồi. Nguyệt Nhi? Nguyệt Nhi.... NGUYỆT NHIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII

56. Chương 56: Mất Tích

Kinh thành Hạ Quốc về đêm vẫn nhộn nhịp đông vui, nhưng ở bên trong kinh thành đệ nhất phủ Tiêu phủ kia, một tầng mây đen đang bao phủ...

– Thế nào rồi Lạc Lạc, đã liên lạc được với Nguyệt Nhi chưa? (Lạc Hy sốt ruột).

– Vẫn chưa (lắc đầu chán nản). Ta đã dạy Liên tâm thuật cho Nguyệt Nhi, tinh thần của chúng ta lúc nào cũng thông nhau, nhưng tới bây giờ vẫn không cảm nhận được, có nghĩa là Nguyệt Nhi đã bị mất ý thức.

– Sao lại như vậy? nó có thể đi đâu a? Con gái của ta (khóc lóc).

– Ta xin lỗi, lỗi tại ta không trông chừng cẩn thận, nếu không Nguyệt Nhi sẽ không xảy ra chuyện a.

Cảnh Thiên ngồi trên ghế thở dài, mặt cúi xuống nhìn mặt đất.

Hôm nay, hắn đi mua bánh cho Lãnh Nguyệt trở về, đã không thấy tăm hơi nó đâu. Tìm khắp cả kinh thành cả ngày trời mà không thấy, hắn thật lo lắng. Nếu Nguyệt Nhi có mệnh hệ gì, hắn phải đối mặt với Lạc Hy thế nào đây?

– Kẻ nào ????

Trường Khanh đang đứng tựa ở cửa liền nghe thấy thanh âm lạ.

“ Vút”

Một mũi tên từ đâu bay tới trước mặt hắn, hắn né sang một bên.

Mũi tên cắm phập vào tường. Hắn liền phi thân đuổi theo hắc y nhân kia. Trong lúc đó, Thiên Lãnh đã đi tới gỡ mũi tên trên tường xuống...

– Đây là ngọc bội ta đã tặng cho Nguyệt Nhi...

– Phụ thân, còn có một bức thư. (nói rồi mở bức thư ra đọc). “

Vương Thiên Lãnh, nữ tử của người đang ở trong tay ta, nếu muốn nó sống sót, hãy mang hoàng ấn cùng thư thoái vị một mình đến gặp ta ở rừng trúc phía sau thành. Nếu người giở trò gì, con gái người sẽ phải chết. Vương Thiên Long”. Phụ thân, Vương Thiên Long là ai? Tại sao lại bắt muối muối???

- Khốn kiếp, tên phản tặc đó. Ta đã tha cho hắn nhiều lần vậy mà không biết điều, lại dám bắt cóc Nguyệt Nhi để uy hiếp ta.
- Hóa ra là tại ngươi. Tại ngươi mà Nguyệt Nhi mới bị người ta bắt cóc. Ngươi xuất hiện làm đảo lộn hết cuộc sống của chúng ta. Mau trả Nguyệt Nhi lại cho ta, trả con gái lại cho ta, trả nó lại cho taaaaaaa (đấm thật lực vào ngực Thiên Lãnh, khóc không ngừng).
- Bé con... (nước mắt lưng tròng, đau lòng không biết nói gì)...
- Hoa Nhi, đưa tỷ tỷ con về nghỉ ngơi đi. Hy nhi, đừng lo lắng quá, tể tử nhất định sẽ đưa Nguyệt Nhi về. Con về phòng đi. Phong Nhi, con cùng nương trở về đi.
- Vâng...
- Lạc Hy không đi nổi nữa, phải vịn vào Hoa Nhi mà đi, đôi mắt nhìn Thiên Lãnh vừa oán trách, vừa đau lòng. Hắn liệu có mang giang sơn của hắn để đổi lấy cuộc sống yên bình ẹ con nàng không?
- Lạc Hy vừa đi khuất, Trường Khanh mới trở về...
- Thế nào?
- ... (lắc đầu) không đuổi kịp, thân thủ của người này khá lợi hại. e rằng...
- Khốn kiếp. (nghiêng răng kèn kẹt, tay siết chặt đến nổi bật máu).
- Hoàng thượng, phải làm thế nào đây? Tuyệt đối không thể làm theo ý hắn được. giang sơn xã tắc rơi vào tay Vương Thiên Long thì sẽ sớm lụi tàn thôi. (Tiêu Thượng Bình ngao ngán lắc đầu).
- Nhưng làm thế nào để cứu Nguyệt Nhi đây?
- Cả đám người cứ thế đi đi lại lại, than ngán thở dài cả một đêm cũng không nghĩ ra biện pháp. Sáng hôm sau...
- Lạc Lạc, Yên Phong, các người thử liên lạc với Nguyệt Nhi xem thế nào?
- Vâng.... ủa. (hộc máu)...
- Sao vậy? các người làm sao vậy?
- Hoàng thượng, không được rồi, hôm nay là ngày Nguyệt thực a. (nói rồi gục xuống, biến thành hai con cáo, ngủ say).
- Chết tiệt.... (nắm chặt tay kêu răng rắc).
- Phải làm sao đây a? (lo lắng, mắt đỏ hoe).
- Hy nhi, đừng lo lắng. Ta nhất định có biện pháp. Các người đi

làm việc của mình đi. Ta muốn ở một mình suy nghĩ (nói rồi vào trong phòng, đóng cửa lại).

Lạc Hy nhìn thân ảnh từ từ khuất sau cánh cửa kia mà tim đau nhói.

Đôi vai hắn, đã quá nặng rồi, mà nàng cùng các con lại làm cho cái gánh trên vai hắn thêm nặng. Rồi đây hắn sẽ làm thế nào a.

Tối đến, Hoa Nhi gọi hắn ăn cơm, hắn cũng không ăn, chỉ ngồi trong phòng. Hạ Cảnh Thiên nhân lúc mọi người không chú ý, lén ra phía sau, đi về phía phòng Thiên Lân...

– Không ngoài dự đoán của ta. Người cư nhiên muốn làm như vậy???

– Người sao lại ở đây?

Thiên Lân gói ghém những thứ Vương Thiên Long yêu cầu, hắn muốn nhân lúc mọi người không để ý đến rừng trúc. Đang lúc muốn phi

thân đi thì nghe giọng nói gọi giật lại. quay đầu lại thấy Hạ

Cảnh Thiên đang nhìn hắn đăm đăm, môi hơi bặm lại...

– Người thật muốn đem giang sơn để đổi lấy Nguyệt Nhi?

– Phải. Ta không muốn nhìn Lạc Hy đau khổ thêm một lần nào nữa.

– Là người ngu ngốc hay giả ngu đây. Lấy được Ngai vàng của người rồi, hắn sẽ tha cho các người sao? Tại sao người...

– Ta biết (cắt ngang). Dù thế nào ta cũng phải cứu Nguyệt Nhi.

Chỉ cần đánh thức con bé, nó sẽ tự tìm được đường về. Hạ Cảnh Thiên, nếu như ta không may mắn, người hãy thay ta chăm sóc mẹ con nàng, hãy bảo vệ họ khỏi Vương Thiên Long.

Thiên Lân đầy kiên quyết, Cảnh Thiên chỉ đứng nhìn hắn. Một hồi, vẻ mặt hắn bỗng chuyển sang kinh ngạc, nhìn về phía sau Thiên Lân...

– Hy nhi...

– Hả?

Thiên Lân vội quay đầu lại... không có ai. Đúng lúc đó, một bàn tay cứng rắn nhanh nhẹn điểm huyệt hắn, điểm luôn cả huyệt cảm...

– Vương Thiên Lân, Nguyệt Nhi là do ta làm mất, chính ta sẽ đưa nó về.

Nói đoạn, Cảnh Thiên liền vác Thiên Lân trở vào phòng, đặt hắn lên giường, cởi cái bọc trên vai hắn cất dưới gầm giường. Xong rồi hắn quệt một thứ chất lỏng gì đó lên mặt Thiên Lân, một lúc lấy ra, đeo lên mặt mình. Hạ Cảnh Thiên bây giờ là Vương Thiên Lân. Người kia vẫn kinh ngạc nằm trên giường, đôi mắt bàng

hoàng muốn nói mà không thể nói. “ Thiên Lãnh” mỉm cười nhìn hần...

– Chỉ có người mới mang lại hạnh phúc cho Hy nhi.

“ Thiên Lãnh” phi thân đi, bỏ mặc người đang nằm bất động trên giường kia, đôi mắt người đó đã đỏ hoe...

57. Chương 57: Hy Nhi, Ta Yêu Nàng

Rừng trúc phía sau thành...

– Ha ha ha, Vương Thiên Lãnh, cuối cùng người thật sự đã xuất hiện.

“ Thiên Lãnh” vẫn lạnh lùng ngược mặt lên. Quả nhiên cũng huyết thống, gương mặt phi phàm không khác nhau là mấy.

– Hừ, đừng nó thừa. Nguyệt Nhi đâu?

– Ha ha ha, người vẫn cứ lạnh lùng như vậy, hết như cha người.

Dẫn con bé ra đây.

– Ư ư ư (Lãnh Nguyệt bị bịt miệng, tay bị trói phía sau, chân không ngừng giãy dụa).

– Nguyệt Nhi (Thiên Lãnh vừa định bước lên thì Vương Thiên Long đã kề kiếm vào cổ con bé).

– Đừng nhúc nhích nếu không ta không đảm bảo mạng của nó. Mau đưa những thứ ta yêu cầu ra đây.

– Ta không mang theo người.

– Cái gì? Người...

– Ta đã cắt nó ở một nơi khác, nếu các người thả Nguyệt Nhi ra, ta sẽ chỉ chỗ cho người.

– Ha ha ha, nực cười. Người coi ta là con nít ba tuổi hay sao?

Muốn lừa ta hả? đừng hòng.

– Ta không lừa người. Ta sẽ thế chỗ cho nó, hãy trói ta lại, ta sẽ không chạy được.

Vương Thiên Long hơi nhú nhú mày nghi hoặc, sau cùng hần hất tay ra hiệu cho hai tên thuộc hạ tiến đến bắt “Thiên Lãnh”. “

Thiên Lãnh” cứ để yên cho chúng trói lại...

– Không, phụ thân (chạy lại).

– Nguyệt Nhi, mau trở về. ta không sao đâu. Ta đã buộc ở mỗi cây trúc một sợi dây kim tuyến. Hãy nương theo đó mà trở về.

– Nhưng mà phụ thân...

– Trở về. (quát) con không nghe lời ta sao? (tức giận)

– Phụ thân (quay mặt, chạy đi, nước mắt rùng rùng)

– Đủ rồi, màn chia ly đến đây là kết thúc. Mau dẫn chúng ta đi.

– Hảo.

“Thiên Lãnh” vừa đi vừa ngoái lại nhìn, trong lòng hẩn thẩn mong, Lãnh Nguyệt có thể an toàn rời khỏi.

Trong khi đó, ở Tiêu Phủ...

– Hoàng thượng, hoàng thượng... (giải huyết). Hoàng thượng ai đã điểm huyết người vậy?

– Mau mau (chồm dậy) Hạ Cảnh Thiên đã giả dạng ta tới chỗ Ngũ hoàng thúc rồi, mau đi tìm họ.

– Cái gì? (đồng thanh) Mau, gọi thêm người đi, mang cả đuốc lên nữa. Lát nữa trời sẽ tối như mực không thấy gì đâu.

Một đoàn người rầm rập hướng phía rừng trúc sau kinh thành Hạ Quốc mà chạy.

– Cứu mạng aaaaaaaa.

Một thân ảnh bé xíu phi từ rừng trúc ra, theo sau là một tên hắc y nhân cầm đao rượt theo. Đứa bé chột vấp té, thanh đao trên tay hắc y nhân theo đà chém xuống. Đúng lúc thanh đao kề sát đầu Lãnh Nguyệt chỉ còn cách 1 centimet thì hai thân ảnh một lớn một nhỏ đã phi người lên tung chưởng về phía hắc

“ bịch” “ rầm”

Hắc y nhân bay xa hàng chục mét, nằm im trên mặt đất.

– Nguyệt Nhi/ muội muội.

– Phụ thân, ca ca (khóc lóc), con sợ quá. Ô ô ô.

– Nguyệt Nhi ngoan, đừng sợ, có phụ thân ở đây rồi (ôm con vào lòng, vuốt ve).

– Ô ô ô... Ô (ngơ ngác) sao phụ thân lại ở đây, không phải phụ thân bị người ta bắt rồi sao?

– Nguyệt Nhi, đó không phải là...

– NGUYỆT NHI. (lao đến, ôm chầm) ơn trời, con vẫn còn sống. Làm mẹ sợ chết mất. Con có bị thương ở đâu không? Có bị đau chỗ nào không? Bọn họ có làm gì con không? (Xoay người Lãnh Nguyệt trái phải, nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra)

– Nương, con không sao?

– Được rồi Hy nhi, Nguyệt Nhi không sao rồi mà. Nguyệt Nhi, con

- nói người kia bị họ bắt rồi, họ bắt hấn đi đâu? (nắm vai, lắc mạnh)
- Phụ thân, con không biết. Người đó bảo con chạy đi, nên họ đi đâu con cũng không biết. Phụ thân, người đó là ai a?
- Được rồi. Phong Nhi, con cùng mấy người đưa muội muội về trước để ngoại công khỏi lo lắng. Hy nhi, nàng cùng họ đi về đi.
- Không được. Ta dù không thể sử dụng phép thuật nhưng còn có võ công a. Ta không bỏ mặc Cảnh Thiên được. Hấn có ơn với chúng ta a.
- ... Vậy được. nàng phải cẩn thận, đi cạnh ta. Phong Nhi, Nguyệt Nhi trở về đi. Trường Khanh, Ngân, Thủy cầm đuốc theo chúng ta. Những người khác cũng trở về đi.
- Vâng.

Năm người đi theo ánh sáng của chỉ kim tuyến mà tìm dấu vết Cảnh Thiên. Mặt trăng dần dần bị che khuất, bầu trời tối đen chỉ có những ánh đuốc lập lòe. Bọn họ đã tìm rất lâu mà không thấy bóng Cảnh Thiên cùng bọn người kia. Không gian im ắng đến quỷ dị. Lạc Hy thầm nghĩ nếu lồng thêm tiếng nhạc kinh dị vào thì bọn họ bây giờ chẳng khác gì nhân vật trong phim ma. “leng keng”, “leng keng”... Đâu đó có tiếng kiếm va chạm vào nhau, cùng tiếng người la hét. Bọn họ liền hướng theo đó mà đi...

- Nhìn kia, là Cảnh Thiên.

Lạc Hy reo lên lo lắng. Hạ Cảnh Thiên đang đứng giữa vòng vây, phía trên kia có vài kẻ cầm đuốc đứng nhìn. Vương Thiên Long ở trong số đó.

Dưới ánh đuốc, Lạc Hy nhìn thấy trên vai, ngực, tay và sau lưng Hạ Cảnh Thiên có những vết thương, máu từ đó chảy ra ướt đầm cả khoảng áo.

- CẢNH THIÊN

Lạc Hy gọi lớn rồi lao người lên phía trước, tấm vải trắng từ trong tay nàng bay ra hướng đám hắc y nhân đánh tới. Bốn nam nhân phía sau nàng cũng rút kiếm xông vào. Bọn họ bay vào chỗ Hạ Cảnh Thiên...

- Cảnh Thiên, ngươi thế nào, có sao không? (mắt rưng rưng, giọng nói lạc hấn đi)
- Ta... không... sao (yếu ớt).
- Ha ha ha, Vương Thiên Lân, thật không ngờ ngươi tìm một quân cờ hi sinh ình, thế nhưng lại tự mình tới cứu hấn. Haizzzz!

Đáng khâm phục, đáng khâm phục. Ha ha ha

– Hừ, Vương Thiên Long. Trẫm niệm tình thân nhân mới tha thứ cho ngươi hết lần này tới lần khác, không ngờ ngươi cứ nhiên lấy tiểu công chúa ra uy hiếp trẫm. Hôm nay, trẫm không tiêu diệt ngươi, trẫm thế không làm người.

- Hừ, khẩu khí lớn lắm. Người đâu? SÁT

– SÁTTTT

– Cẩn thận.

Bọn hắc y nhân đôi mắt khát máu xông thẳng vào đám người Lạc Hy mà chém giết. Thiên Lãnh liền ôm lấy Cảnh Thiên bao bọc hẩn, tất cả lâm vào hỗn chiến. Vương Thiên Long đứng phía trên táng đã mắt neho neho lại nguy hiểm, hẩn đưa tay vẫy tên cận vệ phía sau. Tên này hiểu ý đem đến một bộ cung tên. Vương Thiên Long được mệnh danh là mũi tên thần của Linh Quốc, mục tiêu mà hẩn nhắm tới chưa một lần trật. Cung giương lên, mũi tên lao vút đi hướng Thiên Lãnh bay tới. Cảnh Thiên ánh mắt lóe lên dùng chút lực cuối cùng vịn vào người Thiên Lãnh xoay lưng người hẩn lại.

“ Phập”

Mũi tên đâm xuyên qua người Cảnh Thiên. Một ngụm máu phun lên mặt Thiên Lãnh, hẩn từ từ gục xuống.

– HẠ CẢNH THIÊN

– CẢNH THIÊN

– TAM VƯƠNG GIA

Thiên Lãnh đưa tay đỡ lấy Cảnh Thiên, Lạc Hy cũng từ đằng sau nhào lên. Ba người kia cũng tiêngs lại chỗ họ bảo trợ.

– Hạ Cảnh Thiên, ngươi thế nào? (run run)

– Ta ... ta ... khụ... khụ...

Máu tươi từ miệng Cảnh Thiên cứ ứa ra không ngừng. Thiên Lãnh siết chặt nắm tay, nộ khí dâng cao.

– Hy nhi, nàng đỡ hẩn.

Giao Cảnh Thiên cho Lạc Hy, hẩn cầm kiếm đứng dậy, điên cuồng lao vào đám người kia mà chém giết. Hẩn bay giờ hết như quỷ Tu La, đôi mắt tràn đầy căm phẫn, lưỡi kiếm vung liên tới đâu, đâu những hắc y nhân rơi đến đấy. Vương Thiên Long thấy tình hình không ổn liền quay đầu muốn chạy trốn nhưng mới quay đầu đã nhận được một thanh kiếm kề ở cổ, những tên cận vệ của hẩn đã sớm nằm

trên đất. Thì ra Trường Khanh cùng Hồng Ngân, Hồng Thủy đã bí mật tập kích phía sau hắn từ bao giờ.

Ở phía dưới, Thiên Lãnh đã xử lý xong đám hắc y nhân, hắn đứng trên trên nhìn Lạc Hy đang khóc lóc, ôm lấy thân hình Cảnh Thiên bê bết máu, chân tay hắn có cảm giác như rụng rời cả ra. Nàng lại khóc, cũng giống như 5 năm trước khi Tiểu Hồng bị giết.

– Cảnh Thiên, Cảnh Thiên, người cố lên, cố chịu đựng. Một lát nữa thôi khi trời sáng, ta có thể cứu được người a. Cố lên, đừng có rời bỏ ta. Người là bằng hữu tốt nhất của ta, không có người ta biết làm thế nào. Phải rồi, Phong Nhi cùng Nguyệt Nhi vẫn đang đợi người trở về a. Người nhất định phải sống. (nước mắt dàn dụa)

– H... Hy... nhi... ta... ta... kh...ông được... rồi. “ạ” (thêm một ngụm máu)... ta... năm... năm... qua... ta... ta... luôn... muốn nói với nàng... một điều... Hy... Hy nhi... (đưa tay lên chạm mặt Lạc hy) ta... ta... yêu... nàng...

– KHÔNG CẢNH THIÊN, ĐỪNG MÀ. KHÔNGGGG

58. Chương 58: Huyết Nguyệt

Hạ Cảnh Thiên mới nói dứt câu, đôi mắt đã nhắm nghiền, cánh tay buông thõng xuống. Hắn chết rồi.

Trong thâm tâm Lạc Hy như từng

nhát dao đâm. Tại sao hắn không đợi thêm một chút, một chút nữa

thôi. Thời khắc cánh tay hắn rơi xuống, tiếng gà rừng cất lên

bao hiệu sang ngày mới. Đôi tay Lạc Hy đặt trên ngực hắn phát

sáng, nàng cố gắng dùng thuật trị thương để cứu hắn nhưng vẫn

không có kết quả. Nàng ngồi thụp xuống nhìn cái xác bất động,

đôi mắt tràn đầy đau khổ cùng tuyệt vọng. Nước mắt trên mặt

Thiên Lãnh đã tràn đầy từ khi nào. Trường Khanh giải Vương Thiên

Long đến trước mặt Lạc Hy, đập vào gối khiến hắn quỳ rạp xuống.

– Hoàng thượng, xử hắn như thế nào???

– Ta không có quyền đó, Hy nhi, hắn là người đã bắn mũi tên đó.

Nàng hãy xử tội hắn đi. Lần này, ta muốn hắn phải chết (ánh mắt lóe lên căm thù).

Lạc Hy ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn Vương Thiên Long. Nàng đứng

dậy, hướng Vương Thiên Long bước tới, đôi mắt chuyển sang màu đỏ, mái tóc biến dần thành màu bạc. Mặt trắng trên đỉnh đầu nàng dần dần hé lộ một màu đỏ chết chóc. Vương Thiên Long cả đời mưu đồ soán ngôi, đối với cái chết hắn từ lâu đã không còn sợ nữa.

Thế nhưng giờ phút đứng trước nữ nhân này, hai hàm răng hắn không khỏi va vào nhau, mồ hôi túa ra, hắn bò giật lùi về phía sau.

– Đứng, người đừng có đến đây, đừng, đừng...

– Đứng? ha ha ha (cười man rợ), Vậy cái lúc người giết người, người có đứng không? (phát tay lên)

Vương Thiên Long chỉ thấy hai chân lạnh buốt, không cử động được. Mắt nhìn xuống thấy chân hắn đã đóng băng, hắn khiếp sợ không thôi. Nữ nhân này, nàng là người hay yêu ma.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Chỉ thấy tính Vương Thiên Lân hét lên đau đớn. Bên chân phải của hắn đã bị Lạc Hy đâm nát vụn. Rồi tiếp đến chân trái, đùi, hông, bụng, tay trái, tay phải... Từng chút từng chút một, đau đớn khôn cùng...

– Van... van... người... hãy giết ta đi...

– Giết người? Đương nhiên sẽ giết, thế nhưng ta sẽ giết người từ từ. Nói rồi nàng đóng băng một góc đầu hắn. “ Bep”. Mảnh đầu nát vụn như pha lê, máu trào ra còn kèm theo một mảnh óc.

Vương Thiên Long rú lên từng chập, đau muốn chết đi mà không chết được. Lạc Hy cứ từ từ hành hạ hắn cho đến khi hắn chỉ còn nửa cái đầu và phần ngực. Nàng đưa tay moi trái tim hắn, bóp nát. Thiên Lân cùng những người kia không khỏi đổ mồ hôi lạnh kèm theo sự sợ hãi tột cùng. Lần đầu tiên họ thấy nàng đáng sợ như vậy, hết như một yêu tinh máu lạnh. Chưa dừng lại ở đó, Lạc Hy quay đầu bước về phía họ. Đôi mắt ấy... nàng mất tự chủ rồi. Nàng muốn giết luôn họ. Đôi tay nhuộm máu vừa đưa lên, một luồng ánh sáng liền chặn lại. Những đạo ánh sáng tụ lại thành hình một đóa hoa sen, bao lấy người Lạc Hy đưa nàng lên cao.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Chỉ thấy Lạc Hy hét lên đau đớn, thân hình bị nhắc bổng xoay tròn giữa không trung. Thiên Lân hết hoảng...

– Lạc Lạc, Yên Phong, các người làm gì nàng???

– Đây xú tiểu tử (Dung Mệnh từ bóng tối đi ra), bọn họ đang

giúp chủ nhân áp chế ma tâm, người đừng làm phiền họ.

– Ma tâm? Là sao?

– Vì chủ nhân uống canh Mạnh Bà được chế từ những mảnh phân tán của những linh hồn độc ác dưới địa ngục (cái này ta chém ạ), thêm nữa chủ nhân cố chấp không quên thế nên mới hình thành ma tâm. Bọn họ đang sử dụng Liên Hoa chi thuật để áp chế nó. Thế nhưng chỉ có thể áp chế thôi, nếu không trừ bỏ ma chủ của canh Mạnh bà đang giam cầm trái tim của chủ nhân thì không thể diệt được tâm ma.

– Vậy làm thế nào mới giải được ma chủ????

– Làm sao ta biết được. Đó là bí mật của ma giới. Yêu giới chúng ta hay phạm giới cùng thần giới không được phép biết.

Thiên Lãnh lo lắng nhìn lên Lạc Hy, nàng bị thế này cũng là do hấn, tất cả là tại hấn mà ra...

Vàng sáng dần dần lịm tắt, Lạc Hy như một con rối đứt dây rơi từ trên không trung xuống. Vương Thiên Lãnh vội vàng đỡ lấy nàng, đôi mắt Lạc Hy mở to nhìn hấn.

Thân hình nàng bất động nhưng

nước mắt trên khuôn mặt nàng vẫn cứ rơi không ngừng. Hấn đau lòng lắm. Phải làm sao mới có thể khiến những giọt nước mắt kia dừng bao giờ rơi nữa.

Lạc Hy từ từ đứng dậy, gạt tay Thiên Lãnh ra, đi về phía trước.

Bóng nàng trải dài che đi một khoảng đất u tối. Nàng ngược lên nhìn mặt trăng, mỉm cười, nó không còn màu đỏ thắm nhưng đôi tay nàng, màu đỏ vẫn còn đây, chính là màu của máu. Nàng suýt nữa giết luôn cả hấn. Nàng muốn đi thật xa, thật xa vì nàng sợ, sợ một lúc nào đó nàng không kiểm soát được mà giết đi những người thân yêu bằng chính đôi tay ngày nào nàng cũng dùng để yêu thương họ.

– Chủ nhân, chủ nhân (Lạc Lạc), người xem này. Hạ Cảnh Thiên vẫn còn sống.

– Cái gì? Thật sao? (mọi người cùng đổ nhào đến nơi Cảnh Thiên nằm.

– Đúng vậy. Hơi thở tuy rằng rất yếu, giống như đã chết nhưng mạch tượng vẫn còn đập. Tính mạng của hấn có thể giữ lại được.

– Vậy còn chờ gì nữa, mau cứu sống hấn đi.

– Chủ nhân, có điều này...

– Nói.

– Với pháp lực của chúng ta cộng thêm yêu khí của Dung Mệnh cũng chỉ có thể giữ lại mạng cho hấn, còn việc hấn có tỉnh lại và phục hồi được hay không... Tất cả là do thiên ý.

– Sao lại có thể như vậy? (hơi thất vọng) Dù sao giữ được mạng hấn là tốt rồi, nhưng cái khác chờ sau này tính tiếp. Mau tranh thủ thời gian đi. Dung Mệnh, nhả đan thần của người cho chúng ta mượn một chút.

– Được chủ nhân.

Dung Mệnh vận công, từ trong miệng nó một viên ngọc có ánh sáng màu xanh lá cây từ từ bay ra, lơ lửng trước ngực Cảnh Thiên. Ba người Lạc Hy, Yên Phong, Lạc Lạc lần lượt ngồi xếp bằng quanh thân thể hấn theo hình tam giác cân. Ba luồng ánh sáng một lam tím, một trắng, một đỏ cùng lúc chiếu đến viên ngọc. Nó to dần rồi chiếu thẳng một luồng sáng xanh lên ngực Hạ Cảnh Thiên. Các vết thương dần dần khép miệng, sắc mặt hấn cũng khá hơn, hơi thở đều đều, nhịp tim đã rõ ràng hơn.

Bọn họ cứ thi pháp mãi đến khi có một vầng sáng le lói phía chân trời. Tất cả từ từ dừng lại.

– Cảnh Thiên, Cảnh Thiên... Hấn sao lại không tỉnh, rõ ràng thần thái đã tốt hơn nhiều rồi mà.

– Chủ nhân, ta đã nói rồi, tất cả là thiên ý a... (cả hai lịm dần hoá thành hai con cáo, ngủ ngon lành).

– Ó... Choáng.... (ngã xuống luôn).

– Hy nhi, (chạy lại đỡ) bọn họ làm sao vậy?

– Không sao đâu (Dung Mệnh) chỉ là kiệt sức nên thế thôi. Chúng ta trở về thôi.

Dung Mệnh nói xong liền hoá ra một cái cáng. Nó dùng dây leo quấn quanh người Cảnh Thiên rồi đặt hấn lên. Bọn họ quay trở về Tiêu phủ.

Lãnh Phong lúc này vẫn đang đi đi lại lại trước cửa, chợt nhìn thấy bọn họ từ xa liền nhào tới.

– Nương, nương... nương làm sao vậy??? (hốt hoảng).

– Suyt... Bọn họ đang ngủ. Nguyệt Nhi đâu?

– Vẫn đang ngủ ạ. Cha, Thiên bá bá làm sao vậy? Còn có hai linh hồ nữa, sao lại về nguyên dạng rồi.

– Chúng ta vào nhà trước đã. Con ra bế Yên Phong đỡ Khanh thức đi.

– Vâng.

Bọn họ trở vào trong. Buổi trưa hôm ấy, Tiêu phủ tấp nập người ra người vào, đều là ngự y, thầy thuốc, quan cận thần...

Không khí hết sức căng thẳng. Hạ Chính Thuần đi đi lại lại trước giường Cảnh Thiên nằm, hai nắm tay không tự chủ được siết chặt.

Tiểu Bảo lo lắng nhìn hắn, chốc chốc lại nhìn sang Vương Thiên Lân đang ngồi đăm chiêu nhìn mặt đất. Nàng thật lo sợ mối giao hảo của hai nước vì việc lần này mà bị rạn nứt, nếu vậy Lạc Hy cùng bọn trẻ chắc chắn không được yên ổn.

59. Chương 59: Đi Tìm Thần Y

– Thế nào rồi? (Chính Thuần lên tiếng hỏi ngự y)

– Bẩm hoàng thượng, Tam vương gia chính là không bị thương tổn cũng không bị nguy hiểm gì cả, thể nhưng mạch tượng của Vương gia lại như người đang ngủ say vậy. Thần chưa bao giờ gặp trường hợp này, thật rất khó chẩn đoán a.

– KHỐN KIẾP. (đập ngự y một phát) TRĂM NUÔI MỘT LŨ VÔ DỤNG CÁC NGƯỜI ĐỂ LÀM CÁI GÌ HẢ? NẾU KHÔNG TÌM ĐƯỢC CÁCH CỨU TAM HOÀNG ĐỆ THÌ TẤT CẢ CÁC NGƯỜI CHỜ MUA QUAN TÀI ĐI. CÚT HẾT RA NGOÀI!!!

Cả đám liền vội vàng chạy trốn chết cứ như sợ rằng ở đó lâu thêm một giây nào thì cái đầu của họ lung lay giãy ấy. Hạ Chính Thuần nghiêng răng kèn kẹt, tay nắm mạnh xuống bàn khiến mọi người giật nảy mình, trừ Thiên Lân.

– Như người đang ngủ say? (Tiểu Bảo lẩm bẩm) Chẳng lẽ....

– Cảnh Thiên thế nào rồi? hắn sao rồi (Lạc Hy được Hoa Nhi đỡ nhanh chóng bước vào phòng) ?

– Hy nhi, (chạy lại đỡ) nàng sao lại ra ngoài này?

– Thiên Lân, ta lo cho Cảnh Thiên, thế nào, hắn... có được không??? (ánh mắt nhìn Thiên Lân chờ mong)

– ... (lắc đầu chán nản)...

– Hy Hy, ngự y nói hắn như người đang ngủ vậy, người nói coi có khi nào hắn thành người thực vật rồi không?

– Người thực vật? Bảo bối, nàng nói “ người thực vật” là sao?

– Chính là... cái này... chính là... ấy da, ta biết giải thích thế nào đây? Ta dốt đặc mấy cái y học này a.

- Có thể hiểu nôm na là hấn bây giờ đang ngủ, hơn nữa còn ngủ rất sâu, không biết khi nào tỉnh lại. Bệnh này chỉ có thần y tái thể may ra mới có phương pháp (Lạc Hy buồn bã cất tiếng)
- Thần y???
- Thiên Lãnh ngẩn người, cái mặt hấn lúc này nhìn ngu ngu kiêu gì ấy. Một lúc sau hấn vỗ tay cái đét...
- Đúng rồi, Bình Nhi, chắc chắn Bình Nhi có thể a.
- Bình Nhi? Là ai a???
- Vợ ta... ấy ấy không phải.... Ngũ muội của ta (chắc, đôi khi luống cuống cũng dễ gây hiểu lầm). Nàng ấy là Nhị Vương phi của Phong quốc a.
- Vậy ư? Vậy còn chờ gì, lập tức đi Phong quốc thôi.
- Việc này....
- Làm sao vậy???
- Chuyện là ba năm trước, Tú Bình trốn khỏi Phong quốc đi ngao du thiên hạ, mới đầu năm nay bị Lưu Thần tóm trở về. Hoàng đế Phong quốc đã ban lệnh cấm với Tú Bình, vậy nên nàng ta kể cả rời khỏi Thân Vương phủ một bước cũng không được, đừng nói là tới đây chữa trị cho Tam vương gia...
- Vậy mang người đến đó
- Hả???
- Toàn bộ người ở đó mất chữ a, mồm chữ o nhìn Lạc Hy, có mỗi tiểu Bảo là không. Ở hiện đại, các nàng có bệnh đều vác thân đi tìm thầy thuốc nha, làm gì có như ở đây bắt thầy thuốc đến tận nhà khám bệnh.
- Làm gì nhìn ta dữ vậy?
- Phải đó, ta thấy cách này được đó. Người đâu, chuẩn bị hành trang cùng ngự xa đưa Tam vương gia đi Phong quốc. Phái 100 binh mã do Khả tướng quân dẫn đầu, 20 thị vệ cấp cao cùng 10 cung nữ, 5 ngự y đi cùng đến Phong quốc. Chuẩn bị thêm ngự xa cho Hoàng đế và hoàng hậu Linh quốc, 2 chiếc xe ngựa hàng sang và 3 con ngựa tốt. Ngay mai lập tức khởi hành.
- Bảo bối à... ta mới là vua mà... (khúm núm)
- Cái gì? Có vấn đề gì sao? (liếc xéo)
- Không có, không có (nuốt nước bọt cái ực) Nàng là nhất, mệnh lệnh của nàng chính là mệnh lệnh của ta a. Các người còn không

mau đi chuẩn bị.

– Vâng vâng, chúng thần tuân mệnh.

– (không ai nói được câu gì, thật ra thì 2 người này ai là vợ và ai là chồng a?)

Sau hai tháng trời rông rã và vật vã, đoàn người Lạc Hy cuối cùng cũng đặt chân lên được kinh đô Phong Quốc. Họ tiến thẳng đến Thân Vương phủ, yêu cầu được gặp Tú Bình...

– Vương gia, Vương gia. Hoàng đế và Hoàng hậu Linh Quốc tới thăm.

– Hả, thật sao? mau mau chuẩn bị đón tiếp khách quý, cho người vào cung bẩm báo với Hoàng thượng. San San đâu? Lôi cổ Vương phi dậy cho ta.

Nói rồi Lưu Thần phi thân ra ngoài cổng chính. Mới nhìn thấy hai bóng hình quen thuộc hẳn mừng tới rớt nước mắt.

– Lạc Hy, Thiên Lân, thật là hai người rồi. Tốt quá. Hy nhi, người cuối cùng đã về rồi. Nào, cho Thần ca ca coi coi. Ừm, béo hơn trước, còn trắng hơn nữa. (xoay tròn tròn)

– Này này, (gạt tay Lưu Thần ra), xem đủ rồi. Ta đang mệt muốn chết đây, người không biết đạo đãi khách hử? (nhướn mày)

– A, thất lễ thất lễ. Mời các vị vào trong.

Bọn họ mới bước vào trong sân, còn chưa kịp ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi, một bóng người quần áo xộc xệch, tóc tai bù rù, chân không mang giày phi ra ôm lấy Lạc Hy.

– Á THÍCH KHÁCH THÍCH KHÁCH BẢO VỆ HOÀNG HẬU (cả lũ chìa kiếm xông ra)

– ô ô ô Hy Hy, sao giờ cậu mới về a, tớ nhớ cậu chết đi được, ô ô ô

– ???????? (nhìn ngây ngô)

– Hy Hy, cậu sao vậy?

Lạc Hy kì quái nhìn người trước mặt. Nàng ta vén vén mái tóc bù xù để lộ ra khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp vô phần, còn có nét gì quen thuộc lắm mà nàng không thể nhớ ra.

– Người.... là ai????

– (chết trân)... Ô ô ô, Hy Hy, sao cậu lại quên tớ rồi. Hu Hu, tớ nè, Tú Bình nè, bạn thân nhất của cậu mà, sao cậu không nhớ chứ? ô ô ô...

– Tú Bình??? Liều.... Tú Bình????

– phải phải rồi, chính là tớ, cậu không quên tớ. Thật cảm ơn trời...

– không thể nào a. Ta đã đem dương thọ đổi cho Tú Bình, nàng ấy thể nào lại ở đây. Nếu tính ra nàng ta phải sống đến 82t nha.

Không đúng, người lừa ta.

– (Ô.Ô), Tớ không lừa cậu. Không phải 6 năm trước tớ đã nói với cậu rằng Sau khi cậu xuyên qua 1 năm tớ về thăm cô nhi viện sau đó trên đường đi thăm nhà bà Tư bị một con bò điên húc cho lòi ruột chết xong rồi cũng xuyên luôn sao? 6 năm trước cậu cùng hoàng huynh vì hiểu lầm mà bỏ đi tới giờ mới về mà. Không thể nào, mới đó cậu đã quên rồi sao?

– (một tầng mây đen bao phủ)

– Cậu không tin tớ phải không? Được, vậy tớ kể cho cậu nghe. Từ nhỏ tớ sống ở cô nhi viện, sau đó được gia gia cậu đưa về nuôi, tớ học y thuật còn cậu học Pháp thuật. Sau khi gia gia mất, cô ruột cậu cùng chồng cô ta đã đuổi chúng ta ra khỏi nhà, chiếm hết của cải, chúng ta đc chú hai của cậu đem về nuôi. Sau đó, chú hai mất, chúng ta đã bươn trải ngoài đời vượt bao nhiêu khó khăn để sinh tồn. Hôm đó cậu vì cứu tớ mà xuyên không làm Hoàng hậu thất sủng của Linh Quốc... bla bla...-

– (đen thêm một tầng)

– Cậu nha, thích nhất là khi ngủ được ôm một cái gối dài, thích cắt tóc ngắn, khi tắm luôn luôn hát không hát không chịu được, thần tượng của cậu là Hoàng tử nụ cười Trương Đông Lương, có lần cậu bỏ cả học để đi xem biểu diễn của anh ấy, đầu giường cậu còn treo đầy hình của anh ấy, đêm đêm nằm mơ còn gọi tên anh ấy luôn a.

– Cậu đúng là Tú Bình, những điều cậu nói đều là thật??? (âm lãnh cực độ)

Xong rồi. Hoa Nhi mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra, run lấy bầy còn

Vương Thiên Lãnh nghiêng răng kèn kẹt. Trương Đông Lương là thằng

nào? Nếu mà ta túm được ta thề sẽ băm hấn ra thành trăm, à

không, thành nghìn mảnh ném cho chó ăn. (tg: Người...Người...

người dám động đến Lương ca của ta, ta chém chết người

VTL: Come on baby Tg: Ô.Ô)

– Hoa Nhi~ Vương... Thiên... Lãnh

~ (tiếng gọi từ địa ngục)

Hoa Nhi sợ quá, ngã ngồi ra khóc tu tu. Vương Thiên Lãnh thì sắc

mặt không đổi nhưng mà chân cũng đã run run. Nàng từng bước từng

bước tiến lên...

– Oa, nương, sao đông người quá vậy? Bọn họ là ai a?

Một tiểu oa nhi từ đâu chạy lại phá tan đi không khí quỷ dị nơi này. Đứa nhỏ này chính là Lưu Thiên, con trai của Tú Bình và Lưu Thần. Một nữ hài cũng lon ton chạy tới...

– Thiên nhi, lại đây. Đây chính là thế bá của con, đây là... đây là... (giới thiệu hết lượt).

– Oa chào mọi người, con tên là Lưu Thiên.

– Cái tên xấu hoắc (Lãnh Nguyệt vừa mới tỉnh ngủ, bò từ trong nhuyễn kiệu ra, dáng vẻ đáng yêu hết mức)

Lưu Thiên không khỏi thất thần, ngẩng ra nhìn Lãnh Nguyệt. Lúc này trong nhuyễn kiệu cũng bước ra một tiểu nam hài khôi ngô tuấn tú.-

– Hy Hy, bọn chúng là....

– À, quên mất không nói với cậu. Đây là con của tở. Đây là Lãnh Phong, còn đây là Lãnh Nguyệt. Hai đứa, đây là hoàng cô của các con, mau chào đi.

– cô cô

– Oa, dễ thương quá. Lại đây cho cô cô xem chút nào.

Lãnh Nguyệt bước qua còn Lãnh Phong vẫn đứng im như cũ không nhúc nhích. Lạc Hy hiểu được mỉm cười nói nhỏ với một tiểu a hoàn của Thân Vương phủ. Nàng ta biết ý gật đầu, liền đưa Lãnh Phong đi “giải quyết”. Tú Bình ban đầu không hiểu, nhưng lúc sau nàng bắt giác bật cười. Thằng nhỏ này, giống hệt mẹ nó nha.

– Nương, tên đó thật quá đáng. Dám coi thường nương.

– Không được nói ca ca của ta như vậy. huynh ấy mỗi khi ngủ dậy đều phải đi nhà xí, nếu không sẽ tạo ra mùi rất khoa người. (lườm)

Lưu Thiên bị Lãnh Nguyệt nói, khuôn mặt đỏ ửng không ngừng, nữ hài đứng bên cạnh hết nhìn Lưu Thiên rồi nhìn Lãnh Nguyệt, chốc chốc lại tìm xem cái chàng vô lễ kia đã “xong” chưa.

– Thôi thôi, hàn huyền thế đủ rồi (Thiên Lãnh bắt đầu lên tiếng). Hy nhi, chuyện gì cũng để nói sau đi, cấp bách bây giờ phải chữa trị cho Cảnh Thiên.

– Người không nói ta cũng quên mất (bó tay luôn), Tú Bình, chúng ta muốn nhờ người cứu giúp một người. Hắn đang trong tình trạng người thực vật

– Vậy sao? Vậy mau vào trong đi. Người đâu? Dẫn các vị đây đến nơi nghỉ ngơi đi. Còn người bệnh hãy đưa đến Tây phòng.

– Vâng....

– Hy Hy, hoàng huynh, các người cùng bọn nhỏ tới Sương phòng nghỉ ngơi chút. Ta đi chuẩn bị, một lát nữa sẽ bắt đầu xem bệnh cho hần.

– Được, tướng công

~ (rợn tóc gáy). Chúng ta về phòng hảo hảo

“nói chuyện” nha.

Nói rồi nàng nắm vạt áo hần lôi xệch xệch. Lòng Thiên Lãnh bây giờ thầm khẩn trời khẩn phật cho hần sống sót qua ngày hôm nay...

60. Chương 60: !!!

Buổi tối hôm ấy, mấy người Lạc Hy tụ họp tại thực phòng dùng bữa. Thiên Lãnh từ đầu đến cuối lấy tay che che mặt, không dám hé ra.

– phụ thân, người sao vậy? Phụ thân không khỏe sao? (Lãnh Nguyệt)

– Phụ thân, người bị chóng mặt à? (Lãnh Phong)

– Hoàng huynh, sao thế?

– Không... không sao...

– Thật không sao? (Lưu Thần) Bỏ tay ra xem nào? bỏ ra... bỏ ra... (giằng kéo)... Bảo người bỏ ra cơ mà... (giựt mạnh)...

– ô_ô

–@_@

HA HA HA HA HA....

Cả căn phòng đang im ắng bỗng rộ lên tiếng cười. Từ già đến trẻ, từ lớn đến bé, không ai không ôm bụng cười. Nguyên lai trước mặt họ bây giờ là nguyên một con gấu trúc với 2 con mắt đen xì, tóc tai bù rù, mặt có nhiều vết nứt nẻo (Ô_Ô đáng sợ thiệt đấy). Vương Thiên Lãnh đứng cúi cúi đầu ngại ngùng. Nàng chính hần thật thê thảm a, đã nói chừa cái mặt ra rồi mà cũng không tha. Chỉ là gạt nàng có chút xiu thôi, làm gì mà khiến hần giở khóc giở cười như vậy. Hần nhìn Lạc Hy ai oán, rồi chùng mắt với bọn người đang cười không biết trời đất gì kia, cuối cùng hần mang

về mặt giận dỗi bỏ đi. Mọi người cười đến nước mắt nước mũi tèm lem hết thấy, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được. Có điều khi tưởng tượng đến lại bất giác cười thầm.

- Lạc Hy, người mạnh tay quá rồi (Lưu Thần)
- Nương, nương quả là ác phụ a (Lãnh Phong)
- Cao thủ, cao thủ (Lãnh Nguyệt)
- ... Ăn cơm thôi, vừa ăn vừa nói chuyện. (sắc mặt lạnh lùng)
- Ân.

Mọi người không ai dám cười nữa. Nhìn về mặt của Lạc Hy thật đáng sợ. Có khi nào nàng vẫn chưa hết giận, lại quay sang xử luôn mình không. Hoa Nhi mới nghĩ tới thôi đã cảm thấy rùng mình, tay cầm đũa run run. Không khí yên ắng đến quỷ dị nếu như không bị tiếng Lạc Hy phá vỡ, thì có thể nói họ đang đóng phim kinh dị...

- Bình, Cảnh Thiên thế nào?
- Ân? Hắc hắc, không có việc gì. Ta đã đả thông kinh mạch cho hắn rồi. Chỉ cần kiên trì châm cứu 1 tháng cùng với sử dụng thảo dược quý để hắn xông hơi thì chắc chắn sẽ tỉnh lại. Có điều hắn đã từng bị thương nặng, ta nghĩ sau khi tỉnh lại, hắn tạm thời không thể đi lại bằng chân được, giống như bị liệt tạm thời vậy.
- Vậy sao? Phong Nhi, mai cùng nương làm một chiếc xe lăn, khi Cảnh Thiên tỉnh dậy sẽ có cái dùng.
- Vâng.
- Phải rồi, Tú Bình...
- Ân?
- Có cách nào.... Có thể... giải cái gọi là “vong tình thủy” không?
- Cái “Vong tình thủy” người nói ta chưa từng nghe qua bao giờ. Người có thể ta rõ hơn không?
- Cái này ta cũng không biết, không biết phải tả như thế nào?
- ừm.... chủ nhân... (Lạc Lạc)...
- ần?
- Thứ đó... thứ đó chính là... Canh Mạnh Bà...
- ?????
- Chính là thứ mà chủ nhân đã nhờ Quý câu hồn lấy giúp. Bây giờ muốn giải ma chú thì có lẽ phải gọi ông ta. Thuộc hạ nghĩ ông ta có biện pháp.

- Vậy à? Vậy tại sao trước giờ không cho ta biết chuyện này?
- Chủ nhân, chính người đã dẫn là không được tiết lộ. Chúng ta không dám trái ý người.
- Ân. Ta hiểu rồi. Các người từ từ dùng bữa, ta đi coi Thiên Lãnh thế nào.

Lạc Hy rời bàn ăn, đi tìm Thiên Lãnh. Hắn đang ngồi bên hồ, giận dữ ném từng viên đá xuống kêu bôm bôm. Về mặt hấn phụng phịu đáng yêu vô cùng. Lạc Hy không kìm được cảm xúc trong lòng, tiến lên vòng tay ôm sau lưng hắn. Thiên Lãnh hơi giật mình. Những hờn giận cũng theo đó mà tan biến thay vào đó là niềm hạnh phúc vô bờ...

- Tại sao 5 năm qua không đi tìm ta?
- Bé con (quay lại, ôm nàng vào lòng), ta đã tìm, đã tìm đến nỗi phát điên lên. Năm năm qua, không biết bao nhiêu lần ta hy vọng để rồi thất vọng, nàng có biết không? Vì cái gì nàng lại rời bỏ ta như vậy? Ta biết, là ta sai, ta đã không tin tưởng nàng, không chịu giải thích với nàng, còn lợi dụng nàng để tìm ra sự thật nhưng mà tất cả ta làm đều vì nàng. Ta yêu nàng nhiều lắm, nàng biết không?
- Ân (khoé mắt ươn ướt), dù ta không nhớ được nhưng mà ta có thể chắc chắn cái cảm giác người mình yêu không tin tưởng cùng với phản bội, đau lắm, hảo hảo khó chịu, ta ghét cảm giác đó.
- Bé con, xin lỗi, thực xin lỗi nàng. Ta...
- Đừng nói nữa (lấy tay che miệng, rồi đưa tay lên vuốt những vết thương trên mặt hắn). Có đau lắm không?
- Không, không đau. So với những gì nàng phải chịu đựng, những thứ này có đáng gì.
- Ân, ta sẽ hỏi thuốc giải ma chú, dù chuyện trước đây có bao nhiêu thống hận, bao nhiêu đau khổ, ta vẫn muốn nhớ lại. Vì đó là những gì từng thuộc về người và ta.
- Ân. Bé con à, (siết chặt hơn) ta nhớ nàng.
- Ân.

Hai người họ cứ đứng ôm nhau mặc cho trời đất xoay chuyển. Thâm tâm họ bây giờ chỉ hướng về đối phương.

Sau khi trở về phòng, Lạc Hy niệm chú chiêu gọi Quỷ Câu hồn. Đám khói trắng xuất hiện, một ông già với bộ đồ ngủ có hoa văn hình

trái tim, bộ dạng mệt mỏi xuất hiện...

– Bà nội của tôi ơi, sao cô cứ nhầm lúc tôi bận mà gọi thế. Lần này là vừa mới chợp mắt được một tý.

– Ta đã để cho ông nghỉ ngơi 5 năm nay rồi còn gì. Thiên Lãnh, đây là quỷ Câu hồn, chào ông ấy đi.

– Ân, chào Câu hồn lão gia.

– Ha ha, khỏi khách khí. Ủa mà sao hắn nhìn thấy ta???

– Là ta thi pháp. Quỷ Câu hồn, ta muốn giải ma chú của Canh Mạnh Bà, ông giúp ta có được không?

– Việc này...

– Câu Hồn lão gia (Thiên Lãnh khấn khoản), cầu ông hãy giúp chúng ta, Lạc Hy còn có tâm ma trong người, nếu không mau giải trừ sẽ biến thành ác ma a. Hãy giúp chúng ta đi, ta đồng ý trả mọi giá để cứu được nàng.

– Thôi được rồi. Hầy... Các người phải tìm cho ra Tuyết liên hoa ở Tuyết Sơn, Cao Linh Chi ở Cốc Quỷ, Huyết Linh Đan của Cửu Vĩ Linh Hồ, Lạc Di Sương hứng từ hoa của Hàn mai ngàn năm cùng với máu của hắn (chỉ Thiên Lãnh), nhưng nhất thiết phải là máu ở tim hắn thì mới được.

– Quỷ Câu Hồn à, những thứ kia ta có thể tìm được, nhưng còn máu ở tim hắn... cái này không được, sẽ nguy hiểm đến tính mạng a...

– Bé con, không sao đâu. Để giải được ma chú, ta chấp nhận lấy máu của mình...

– Không được, người chết rồi máu tử ta phải làm sao? Không được, không nhớ thì thôi, ta không cần nhớ nữa...

– Hầy... Các người khẩn trương cái gì? Ta nói máu ở tim hắn đâu có phải là moi tim hắn ra đâu. Thứ máu này chính là Huyết Tình a. Chỉ cần rạch một đường nhỏ ở ngực hắn, làm áu ở đó chảy ra rồi hoà với nước mắt tình yêu chân thành của hắn vì người mà rơi. Đó chính là máu trong tim a.

– Thật vậy sao? Vậy mà ta cứ tưởng...

– Tưởng gì? Tưởng Giới Thạch chết lâu rồi, ở đây mà tưởng. Thôi đi tìm Linh dược đi, ta về ngủ đã. Chừng nào tìm được rồi thì gọi ta, nhớ phải phone trước rồi mới niệm chú nha.

Bùm một tiếng, Quỷ Câu Hồn biến mất. Trong phòng chỉ còn lại Lạc Hy và Thiên Lãnh, bọn họ siết chặt vòng ôm, ngược mắt nhìn nhau

nở nụ cười hạnh phúc...

– Chủ nhân, đã tìm được những thứ người yêu cầu rồi, đây là
Huyết Linh Đan của ta, người hãy cầm lấy đi.

– Cảm ơn người, Yên Phong.

– CHỦ nhân đừng nói vậy. Nếu không có người ta cùng Lạc Lạc đâu
có ngày hôm nay. Chủ nhân, hãy gọi quý câu hồn tới đi.

– Ân.

Lạc Hy liền mò mò trong túi quần ra chiếc Iphone 4 nàng “mượn”
của diêm vương bấm số gọi cho quý câu hồn. Ở nơi nàng đứng không
biết bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về phía nàng, chính xác là
cái “vật thể lạ” trên tay nàng.

– A lô, Quý câu hồn hử. Lạc Hy đây. Mấy thứ ông dặn ta tìm được
rồi, ông mau tới đi. Cái gì? Giờ mấy giờ rồi mà còn tắm với chả
táp, cho ông 5 phút nữa. Ờ... Ờ... thế nhá.

Nàng cúp máy, ngẩng lên thì nhận được không biết nhiều ánh mắt
tròn xoe cùng cái miệng cũng mở lớn tới độ nhét được quả trứng
gà vô. Lạc Hy cười hì hì, rồi ném trả cái điện thoại về chỗ cũ.

Cũng may diêm vương đang họp để máy ở nhà không thì quý câu hồn
chết chắc.

5 phút sau...

– oa... tắm xong thật là thoải mái a. Kiểm đủ thật chưa, đưa ta
xem nào... Ừ thế này là được rồi. Người (CHỈ Thiên Lãnh) e on.

– (ngơ ngác)

– Lại đây.

– ân.

Thiên Lãnh lại gần, Quý câu hồn đưa tay mở áo của hắn ra để lộ
quàng ngực cường tráng làm Lạc Hy nuốt nước bọt ừng ực. Nàng
thật hận là không thể đè hắn ra mà ăn ngay nha.

Quý câu hồn lấy trong chiếc túi đeo bên hông của ông ấy một con
dao cán bạc, lưỡii dao màu xanh lam sáng loáng nhẹ nhàng khứa
lên da thịt Thiên Lãnh làm tâm mọi người không khỏi thất lại.

Lãnh Nguyệt chỉ thiếu chút nữa là khóc thét lên. Khi máu bắt đầu
chảy , quý câu hồn niệm chú rồi đặt hai ngón tay lên giữa trán
Thiên Lãnh. Hắn từ từ nhắm mắt lại. Một khắc trôi qua, từ trên
mi hắn hay hạt châu lấp lánh rơi xuống, máu trên ngực cũng theo
đó mà bay lên hòa lại làm một rồi rơi xuống cái chén trên tay

Quỷ câu hồn, biến thành một thứ nước màu xanh đen, lỏng lánh.

Vết thương trên ngực hấn cũng từ từ khép lại.

– Như vậy là được rồi. Các người mau ra ngoài hết, Lạc Hy ở lại đây.

Mọi người vâng lời đi ra ngoài, Thiên Lãnh vừa đi vừa ngoái lại, trong lòng lo âu đủ thứ.

– Quỷ câu hồn, vừa rồi ông làm thế nào mà lấy được máu trong tim vậy?

– À, ta cho hấn xem kí ức của các người, từ hạnh phúc đến đau khổ... (vừa nói vừa nghiền nghiền trộn trộn thuốc). Lạc Hy, người đã uống Canh Mạnh bà một lần rồi, sau này không thể tái sử dụng nữa, bằng không sẽ là người ngoại tam giới, bị tam giới tiêu diệt a.

– Nguy hiểm vậy sao?

– Đúng, vì loại này chỉ dùng cho hồn ma, mà người lại là người vậy nên sẽ phản tác dụng. Xong rồi, nào uống vào đi.

– Ân.

Lạc Hy nhìn chén thuốc màu đen đặc lại phát ra một mùi khó ngửi thì mày hơi nhú, nhưng nghĩ đến phải phục hồi kí ức, nàng đành nhắm mắt bịt mũi uống 1 hơi cạn sạch.

– Ó... buồn ngủ quá... (leo lên giường).

Quỷ câu hồn đặt Lạc Hy ngay ngắn trên giường, sau đó đặt Huyết Linh Đan trên trán nàng. Huyết Linh Đan tỏa sáng, đỏ chói một màu rồi dần dần trở lại màu đen như ban đầu. Lạc Hy chìm sâu vào giấc ngủ.

– Câu Hồn lão gia, Lạc Hy thế nào (khấn trương).

– không cần phải lo lắng (đưa trả Huyết Linh Đan cho Yên Phong)

Nàng ta sẽ ngủ khoảng 3 ngày, trong giấc ngủ kí ức sẽ dần dần hiện về giống như người ta nằm mơ vậy. Người, người phải ở bên cạnh nàng ta, đề phòng kí ức quá tồi tệ khiến nàng ta không muốn tỉnh dậy nữa. Nhớ kĩ, lúc nào người cũng phải gọi tên nàng ta.

– vâng, đa tạ Câu Hồn lão gia.

– ân, đừng khách khí. Ta phải về ngủ đây, nếu không bà xã lại tưởng ta nuôi bồ nhí bên ngoài.

Nói xong, quỷ câu hồn xoay người biến mất. Trong 3 ngày sau đó,

Thiên Lãnh lúc nào cũng ngồi bên giường Lạc Hy gọi tên nàng.

Trong mơ, nàng mỉm cười – hấn cười, nàng khóc – hấn khóc cho đến

khi đôi mi dài lay động, nàng từ từ mở mắt ra...

– Bé con, nàng tỉnh? Thế nào? Nàng cảm thấy sao rồi?

Lạc Hy không nói gì cả, chỉ ngược mắt nhìn hấn thâm trầm. Hấn bị nàng làm cho bối rối, không biết phải làm sao mới đứng.

– Bé con, ba ngày nay nàng chưa có ăn gì. Hoa Nhi mới mang đến một ít cháo, vẫn còn nóng. Ta bón cho nàng ăn nhé. Nào...

Hấn dứt cho nàng từng thìa cháo, nàng cũng đón nhận, chỉ có điều đôi mắt sâu như nước vẫn nhìn hấn không chớp, thật không thể đoán biết nàng đang nghĩ gì.

- Mọi người đâu cả rồi???

– Vì đêm muộn rồi nên ta bảo họ đi ngủ cả rồi, hai đứa nhỏ thì được nhũ mẫu của Vương phủ ẵm đi ngủ rồi.

– Ân. Ta muốn uống nước.

– Nước đây (chạy đi lấy), Nào uống từ từ...

– để tự ta (giật lấy), người, ra chốt cửa lại đi.

– ?????

– (Trùng mắt)

Thiên Lãnh hốt hoảng chạy đi cài then cửa lại, hấn đương nhiên không biết người đằng sau tu chén nước đến ực một cái rồi nhìn hấn bằng ánh mắt nham hiểm chợt lóe lên rồi vụt tắt...

Phần 2: Ta muốn ăn người (18+)/*_

– Bé con, cửa đã đóng rồi. Nàng uống nước xong rồi sao? Đưa chén để ta cất.

Thiên Lãnh mới đi đến chỗ cái bàn, Lạc Hy đã xuống giường bước theo sau, nhẹ như một con thỏ. Khi hấn quay lại đã thấy cái mặt nàng chinh ình ngay đằng sau thì không khỏi giật bắn người.

– Bé... bé... con, nàng...

Lạc Hy không nói năng gì, cái mặt đằng đằng sát khí vẫn cứ gí sát mặt hấn. Hấn lùi một bước, nàng tiến một bước, chẳng mấy chốc đã tới gần chiếc giường. Nàng bất ngờ đưa tay đẩy hấn ngã xuống giường sau đó ngay lập tức nhảy chồm lên người hấn. Không để hấn kịp phản ứng, đôi môi nóng bỏng của nàng đã áp chặt vào môi hấn, mút mát bạc môi chưa kịp khép lại vì nằng nhiên.

Chỉ một lúc sau khi đờ người, Thiên Lãnh đã cuồng nhiệt đáp trả nụ hôn muốn thiêu đốt hấn của nàng, đôi tay ghì chặt vuốt ve cơ thể nàng. Nàng luồn tay vào ngực áo hấn, chỗ ngực trái vẫn còn

vết sẹo do dao của Quỷ Câu Hồn để lại. Nàng khe khẽ mỉm cười, bóc lớp áo che chắn thân thể hần, từng lớp từng lớp, đôi môi vẫn áp lên môi hần, cái lưỡi lươn lẹo không ngừng khiêu khích lửa trong người hần. Thiên Lãnh đã muốn lật ngửa nàng lại, để hần hảo hảo yêu nàng...

– Đừng động, hôm nay ta mới là người trừng phạt ngươi...

Lạc Hy khàn khàn giọng, phải từng lời nói mỉa hoặc bên vành tai hần rồi lại liếm láp.

– Ân... A...

Bị nàng đùa giỡn, đôi gò má hần cũng ửng hồng như một thiếu nữ khiến Lạc Hy càng mê đắm. Hần sao lại đáng yêu quá vậy. Vốn chỉ muốn trêu chọc hần một chút thôi, không nghĩ rằng hần cư nhiên lại có cái bộ dạng này, khiến nàng cũng bị lửa dục vọng thiêu đốt, không kiềm chế được mà muốn hần.

Nàng rõ ràng là thiếu kinh nghiệm mà. Khiêu khích hần như thế, khiến hần muốn nổ tung ra, thế nhưng lại vụng về trong bước tiếp theo. Hần bất chấp lời nàng nói, vòng tay qua lật người nàng trở lại. Đôi môi cuồng nhiệt hôn lên vành tai nàng, nhẹ nhàng trượt xuống cổ, rồi đến xương quai xanh. Miệng hần mút mát đôi bông đào, tay thì nhẹ nhàng vuốt ve thân thể đã sớm mềm nhũn vì khoái lạc của nàng.

Hần từ từ đưa vật thể ấm nóng vào bên trong nàng. Lạc Hy không còn nghĩ gì đến trừng phạt hần nữa, nàng bây giờ chỉ biết tận hưởng những khoái cảm mà hần mang tới.

– Ân... a..a...a...

– Hy nhi, ta yêu nàng, ta yêu nàng....

– A a a a a

Triền miên, triền miên...

Không biết bao lâu, hần mới gồng đầu nàng lên tay hần, nàng càng lúc càng rúc sâu vào ngực hần hơn. Cảm giác thật hạnh phúc không biết nên diễn tả thế nào.

Hỏi thế gian tình là gì?

Mà đôi lứa thề nguyên sống chết

Nam bắc đôi đành rồi li biệt

Mỗi cánh quay về, nhớ lúc hàn ôn

– Hy nhi...

- Ân?
 - Đợi khi Cảnh Thiên tỉnh lại, chúng ta cùng trở về nhé!!!
 - Trở về???
 - Ân. Trở về Linh Quốc, trở về nhà của chúng ta.
 - Vậy đưa Cảnh Thiên đi cùng cho đến khi hắn tự đi lại được nhé.
Chúng ta không thể nào cứ để hắn về trong tình trạng đó được.
 - Hảo. Bất quá, nàng phải cách xa hắn một chút.
 - Tại sao?
 - Vì hắn yêu nàng, ta không thích hắn đến gần nàng.
 - Chàng ghen?
 - Không có.
 - Cái gì mà không có chứ. Chữ ghen khắc lên trên mặt chàng rồi kìa...
 - Không có
 - Có...
 - Không có mà...
- Mặt hắn phụng phịu đáng yêu lắm cơ, Lạc Hy nhìn hắn nở 1 nụ cười dâm tà...
- Tướng công
 - ~ - ?
 - Thiếp muốn nữa
 - ~~ - Cái gì? 5 lần rồi cơ mà (hốt hoảng)...
 - Mặc kệ, ta muốn nữa.
 - ngô, bé con... ngô, ân... a....
- Mấy ngày hôm sau, Thiên Lãnh dường như chỉ nằm bẹp trên giường không đứng dậy nổi. Trong lòng hắn thầm than: “Bé con a bé con, nàng phạt ta cũng quá nặng đi. Đáng lẽ người nằm đây phải là nàng mới đúng sao lại là ta a. Oa oa, ta không chịu đâu...”
- Lãnh, dậy ăn cơm đi.
 - Không ăn (hờn dỗi).
 - Lại làm sao vậy? Ai làm gì chàng hả?
 - Còn phải hỏi. nàng đó, ai kêu nàng.... (ngượng) làm mấy nha hoàn trong phủ này vào dọn dẹp cũng liếc ta cười đều. ta ghét nàng (quay mặt vào trong) (híc, Thiên Lãnh ca ca huynh mấy tuổi rồi).
 - Hi hi hi... ha ha ha... Đó là hình phạt dành cho chàng. Ai dō, chàng còn dám giận dỗi. được, vậy ta phạt chàng thêm nha...
 - Không cần (vừa sợ vừa đỏ mặt, lắc đầu nguây nguẩy).

- Hì. Báo cho chàng 1 tin, Cảnh Thiên đã tỉnh rồi. Đoán chắc khoảng vài ngày nữa chúng ta có thể rời khỏi. Thật không ngờ y thuật của Tú Bình inh đến vậy.
- Vậy sao? Vậy nàng kêu mọi người chuẩn bị đi.
- Ta đã nhắc rồi. Mà nè, chàng nói đã xoá bỏ hậu cung, là thật?
- Thật. nàng không tin ta sao?
- Tin, ta tin. Nhưng nếu chàng dám gạt ta thì hãy nhớ hậu quả đấy.
- ... (nuột nước bọt cái ực)

Vài ngày sau, bọn họ lên đường tới Linh quốc. Ban đầu Cảnh Thiên không muốn đi, nhưng Lạc hy kì kèo mãi, thêm Lãnh Nguyệt làm nũng, lại bị Thiên Lạnh dọa nạt, hắn bắt buộc phải tuân mệnh. Cơ mà hắn không biết, nếu hắn cố chấp đòi về Hạ quốc thì cuộc đời hắn sau này sẽ không thê thảm quá mức (vì sao ư? Hồi sau sẽ rõ). Tú Bình thì nằng nặc đòi đi theo, mượn cớ là đi theo dõi bệnh tình của Cảnh Thiên nhưng thực ra là muốn đi chơi. Thằng con nàng thấy vậy cũng đòi đi cho bằng được. Lưu Thần uất ức lắm nhưng không cản được, cuối cùng hắn gọi ghém hành lý đi nốt. Thế là đoàn người bọn họ bây giờ lại đông thêm. Trên đường đi, có thêm tiếng trẻ con cãi vã, người lớn nói chuyện rôm rả, còn đường đường như ngăn lại. Và hiện tại, họ đang đứng trước cổng hoàng cung Linh quốc.

Hạ Cảnh Thiên vì đường xa mệt mỏi nên hắn chống khuỷu tay vào thành xe lăn ngủ thiếp đi, để mặc cho thị vệ đẩy đi lên phía trước. Lúc này vì đã được thị vệ bẩm báo, thái hậu cùng Nhị vương gia và các quan đại thần ủa ra đón bọn họ. Vương Thiên Chính miệng thì chào hỏi Thiên Lạnh thế nhưng con mắt háo sắc thì lại bắn về phía mỹ nhân đang say ngủ kia. (ủa, là ai zì? *ngó nghiêng, ngó nghiêng* Á, hồng lè là....)

- Hoàng nhi/Hoàng huynh/Hoàng thượng...
- Mẫu...
- Hoàng nhi, đừng nói gì nữa. Nào đã mẫu hậu xem con nào. Ấy a, mới có mấy tháng mà đã gãy rộc đi thế này?
- Mẫu hậu, con khoẻ mà. Mẫu hậu, người xem con đưa ai về này...
- Hoàng thượng
- ~ Thiên Lanh chưa kịp tránh ra chỉ Lạc Hy cùng hai tiểu hài tử cho thái hậu, bỗng nhiên ở đâu ủa ra một đám xanh đỏ tím vàng... đủ

loại màu sắc. Bọn họ nhào lên như những kẻ không xương dựa sát vào người hấn. Kẻ ôm eo, kẻ nắm tay trái kẻ nắm tay phải, vây tròn hấn lại. Sau một hồi vì sốc quá độ mà đứng yên, hấn vội vàng đẩy bảy sắc cầu vòng ra, quay lại phía Lạc Hy đứng vừa nãy...

?

>”

@~@

– Ô ô ô, mẫu hậu, người giết con đi cho xong, ô ô... (ngồi thụp xuống khóc lóc thảm thiết)...

– ...

Thái hậu đứng ngẩn tò te ra, chả hiểu cái gì. Bà mắt công lựa chọn khắp cả nước những cô gái xinh đẹp nhất, tài năng nhất để đề phòng khi Thiên Lân quay về người không, thế mà giờ biểu hiện của nó thế này là sao? Tú Bình cười khổ, tiến lên thì thầm to nhỏ vào tai bà. Khuôn mặt thái hậu biến hoá như con tắc kè, sau cùng cũng ngồi thụp xuống cạnh con trai khóc theo. Bọn bảy sắc cầu vòng kia chả hiểu gì, nhưng thấy thái hậu với hoàng thượng khóc, cũng khóc phụ hoạ.

Nguyên lai là lúc Thiên Lân bị đám màu mè kia vây quanh, Lạc Hy đã bỏ đi mất dạng. Khi hấn quay lại tìm kiếm thì chỗ nàng vừa đứng vắng tanh, chỉ có mấy hạt bụi lăn tăn theo gió.

Ai cũng nhìn cái cảnh khóc như mưa mà này mà đau đầu, bịt lỗ tai. Chỉ duy nhất có 1 người không để ý. Hấn bây giờ đang ngồi xổm chống cằm say sưa nhìn Hạ Cảnh Thiên đang ngủ ngon lành. Cảnh Thiên bị tiếng khóc làm cho tỉnh, từ từ mở mắt. Đập ngay vào mắt hấn là Khuôn mặt cùng nụ cười si mê của Vương Thiên Chính, hấn ngẩn người. Vương Thiên Chính cười gian tà, tiến đến tặng cho Cảnh Thiên một nụ hôn nồng cháy. Sự việc tiếp theo, chính là tiếng khóc mưa tang bị một tiếng thét như lợn bị chọc tiết đàn áp.

– AA

Hạ Cảnh Thiên hét xong liền bất tỉnh nhân sự. Vương Thiên Chính mặt đen lại vội vàng bế thốc hấn chạy vào cung, luôn miệng kêu ư ư y.

Mọi người ở đấy tất nhiên không ai biết nguyên nhân xuất phát tiếng hét có một không hai của Cảnh Thiên, chỉ có duy nhất tên

thị vệ đẩy xe lăn chứng kiến mọi chuyện vẫn đang đứng bất động, quai hàm rớt xuống, mắt lờ ra ngoài.

Sau một nhồi được khuyên giải, Thiên Lãnh cùng thái hậu mới chịu vào trong “nhà” để tìm “đối sách”.

– Hoàng thượng, theo Liên tâm thuật cho thấy, thì Hoàng hậu đang ở Tương quân phủ của Tiêu tướng quân.

– Ta lập tức đi tìm nàng.

Cứ như vậy liên tiếp trong nhiều ngày, Thiên Lãnh đến tìm Lạc Hy đều trở về một mình. Rồi lần lượt đến thái hậu, các quan cận thần đều không có kết quả. Tú Bình liền vận dụng tuyệt chiêu “vượt tường” của mình để gặp Lạc Hy. Nàng giải thích mọi chuyện cho Lạc Hy hiểu, tuy nhiên nàng ta vẫn cố chấp, không chịu trở về cung.

– Ta đã từ hần rồi, chúng ta không còn quan hệ gì nữa. tại sao ta lại phải về nơi đó. Hần ở đó còn có một bầu thiên nga màu sắc rực rỡ, còn tìm ta làm gì.

– Ấy da, ta nói rất cả lưỡi rồi sao ngươi không hiểu vậy. là do Thái hậu không hiểu hần, rước đám người kia về cung. Hần cũng đã giải tán hết đi rồi, sao ngươi vẫn không chịu vậy?

– Ta không quan tâm, ta không trở về trừ khi hần đáp ứng 3 điều kiện của ta.

– Điều kiện gì, mau nói đi.

– Thứ nhất, cầu hôn ta. Nhưng phải cầu hôn thật hoành tráng để bàn dân thiên hạ đều biết, mà còn phải cầu hôn một cách độc đáo nhất chưa từng có.

– Ách... rồi, đk thứ 2

– Hần mặc long bào, đi bộ từ hoàng cung tới đây, ba bước đi 1 vái thiên địa, sau đó công ta từ đây trở về cung.

– Ách, cái này hơi quá...

– Không làm đc thì khỏi nói...

– ậy... đc rồi, đk thứ 3 là gì?

– Hần đứng trên tường thành, bắc loa thông báo với toàn thiên hạ thề rằng sẽ không lập phi tần, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu ta, thề sẽ tuân thủ tam tông tứ đức ta đưa ra.

– Tam tông tứ đức???

– Được rồi, cậu nói hần khắc biết. Nếu hần còn muốn trở về

thì phải thực hiện đủ 3 đk đó.

– Được rồi, tớ sẽ trở về nói với hần.

Tú Bình vội vã trở về hoàng cung, để lại đằng sau ba mẹ con nhìn nhau cười tà ác. Nàng là ai chứ? nói khi dễ nàng là khi dễ sao?

(Ai khi dễ bà hả bà???)

– Hoàng huynh...

– Thế nào rồi???

– !@#\$\$%^&*()(*&@

– Cái gì? Hoàng thượng, không được. Việc này trái với luân lý, sẽ làm mất mặt hoàng tộc a...

– Đủ rồi, ta quyết định rồi. Nhưng mà Bình Nhi à, phải cầu hôn thế nào mới đủ độ đây.

– ... (đi đi lại lại) A, có rồi. Hoàng huynh, huynh làm thế này... thế... xong rồi như thế...

– ừ... ừ... ừ...

Hai hôm sau, dân kinh thành được một phen nháo nhào. Mới sáng sớm, bọn họ đã ủa ra đường để “ngắm” vị hoàng đế đáng kính của họ đi “hỏi vợ”.

Vương Thiên Lãnh tóc ngắn (tất nhiên là tóc giả), mặc một chiếc quần âu trắng, thắt lưng đen, 1 chiếc áo sơ mi trắng, cái áo vest đuôi dài xẻ tà cũng màu trắng nốt. Nhìn thôi cũng biết là do Tú Bình thiết kế.

Hần ôm một bó hoa hồng lớn 999 bông, ngồi trên con Bạch mã ung dung đi dọc đường phố. Đằng sau là tiếng kèn hoa inh ỏi, thỉnh thoảng còn có người tung hoa bay lả tả.

Đến tướng quân phủ, hần xuống ngựa tiến thẳng vào trong. Lạc Hy đang sửa lại trang phục cho Lãnh Phong cũng bị dọa cho hết hồn.

Hần tiến đến bên cạnh nàng, Lãnh Phong biết điều chạy ra đứng gần Tú Bình, Lãnh Nguyệt cũng mấy nha hoàn trong Tướng quân phủ thì len lén đứng cuối hành lang nhìn lại.

Vương Thiên Lãnh nhẹ nhàng quỳ xuống theo kiểu nửa quỳ nửa ngồi, dâng bó hồng đến trước mặt Lạc Hy. Nàng cười toe toét đưa tay đón lấy bó hoa. Thiên Lãnh nhanh tay lấy trong ngực áo một chiếc hộp nho nhỏ, mở ra lấy một chiếc nhẫn cầm bàn tay trái Lạc Hy, nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út của nàng. Xong đâu đấy, hần hôn nhẹ lên mu bàn tay nàng rồi chân thành hỏi một câu:

– Hy nhi! Nàng đồng ý làm nương tử của ta chứ? (Ánh mắt mong chờ)

– Thiếp đồng ý.

– Oa hay quá! (Nhảy chồm lên ôm lấy nàng, rồi nháy nháy mắt với Tú Bình)

Bước 1 đã thành công. Dân cả thành vừa ngạc nhiên vừa hoan hỉ.

Họ ngạc nhiên vì 1 loạt hình động kì quái của vị hoàng đế, vui mừng vì hoàng hậu cuối cùng cũng chấp nhận yêu cầu của Hoàng thượng. (còn ta thì nổi da gà đây này)

Sang ngày tiếp theo, Vương Thiên Lãnh một thân Long bào, đi trước một đoàn người cưỡi bộ đến Tướng quân phủ, ba bước đi lại dừng lại vái thiên địa. Đến Tướng quân phủ, hẩn rảo bước xông thẳng vào gian phòng tân nương. Lạc Hy mặc phượng bào đỏ, trùm khăn voan ngồi trên giường chờ hẩn. Hẩn gọi khe khẽ “ Hy nhi”, người trên giường khẽ ồm một tiếng. Xác nhận đúng chủ thể muốn rước đi, Thiên Lãnh đặt nàng trên lưng công nàng thông dong trở về. Người dân lại được chứng kiến thêm một cảnh đón dâu cực sốc nữa. Vẫn chưa hết. Nhiều người còn ngã ngửa ra, có người xúc động quá còn ngất tại chỗ khi Hoàng đế của họ đứng trên tường thành cao ngất ngưỡng, bắc một cái loa to dùng hét hét cỡ. Nào thề thốt, nào hứa hẹn, nào đọc rõ cả “tam tông tứ đức”, nhiều nam nhân ở đó phát sốt. Cái gì mà tam tông tứ đức, nhất phu nhất thê, vị hoàng hậu này đúng là “hàng độc”. Còn nữ nhân thì lên tiếng tán thưởng không ngừng, bảo nhau sau này phải học tập.

Sau khi thề thốt xong, Thiên Lãnh dùng chút hơi cuối cùng hét lên:

– HY NHI, NÀNG HÃY TRỞ VỀ BÊN TA NHÉ! TA YÊU NÀNG TA YÊU NÀNG TA YÊU NÀNG....

(tội nghiệp anh, la xong thế này chắc tắt tiếng luôn quá)

Lạc Hy từ đầu tới cuối chỉ cười và cười, nàng cũng hét thật lớn:

TA ĐỒNG Ý, ĐỒNG Ý VĨNH VIỄN Ở BÊN CẠNH NGƯỜI, ĐỜI ĐỜI KIẾP KIẾP YÊU THƯƠNG NGƯỜI...

(tg: ê, *kéo kéo áo* 2 người tính tra tấn lẫn tai ta đến bao giờ

đây hả? LH+TL: *đang chìm ngập trong hạnh phúc, hoàn toàn ngơ lơ

Sao Băng*)

Năm năm sau...

– Mẫu thân, mẫu thân làm thế nào đây???

– Nguyệt Nhi, làm sao vậy?

– Mẫu thân, Hạ Kiệt với Lưu Thiên, hai tên đó đều tới cầu hôn a.

Làm sao bây giờ a???

– Vậy con thích ai?

– Cả hai.

–

Một lúc sau...

– Mẫu thân, mẫu thân...

– Phong Nhi, con bị gì vậy? Sao mặt mũi xưng xỉa lên thế?

– Mẫu thân, con chịu hết nổi Tương Hàn rồi. Nàng ta thật quá quắt, lại còn kiêu ngạo, coi trời bằng vung nữa. Con không bao giờ lập nàng ta làm Thái tử phi đâu?

– Vậy con ưng ý ai, sau này muốn lập ai làm phi???

– Lưu Linh, thập công chúa Phong Quốc.

– Vậy thì nói với phụ hoàng sang cầu thân đi.

– Nhưng không biết nàng ta có ưng con không nữa à?

– Thì hỏi

– Cơ mà... cơ mà... (đỏ mặt, gãi gãi đầu)

–

Thằng nhóc này, làm cái trò gì đây. Bình thường thì oai phong凛冽凛冽 mà sao lại nhát gái tới độ này nè. Sau khi nàng đồng ý hỏi ý Lưu Linh dùm nó, nó mới chịu buông tha nàng. Nàng dấm nhẹ trán muốn đi nghỉ một chút thì...

– Hy nhi, Hy nhi, ta chịu hết nổi rồi. Mọi mau giúp ta đi.

– Hoàng tẩu giúp đệ đi

– Lại cái gì nữa đây????

– Hy nhi, hần... hần muốn làm đám cưới (đỏ mặt)

– Ô.Ô

– Hoàng tẩu à, người nói coi, chúng ta yêu nhau cưới nhau là đúng rồi. Hần cứ coi trọng chuyện người ta bàn tán. Người giúp ta khuyên nhủ hần đi

– >”

Bọn người này, bọn họ coi nàng là quân sư tình yêu hay sao cái gì cũng hỏi nàng là thế nào.

Thế là Lạc Hy lại một phen giăng giải đến sùi bọt mép, nói đến họng khô rát, hực cả hơi, Hạ Cảnh Thiên mới gật gật cái đầu, ngượng ngùng đồng ý chuyện nọ kia với Vương Thiên Chính, nàng

mới được yên thân.

Nói thì nói vậy thôi, chứ thực sự thân của nàng đâu có được yên.

Sau khi hội ý với văn võ bá quan xong, Vương Thiên Lãnh trở về quần lấy nàng không ngừng. Một hiệp rồi một hiệp, cứ như thế cũng gần hết đêm.

– Thiên a, sao tương lai của ta lại tăm tối mù mịt đến vậy a???

_____The End_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hy-nhi-ve-ben-ta-nhe>